SUSAN SMITH

Schimb de locuri

Traducerea şi adaptarea în limba română de NICU

APOSTOLESCU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Jenny Knudson simţi o atingere uşoară pe umăr. Se întoarse cu scaunul pentru a înfrunta privirea ochilor verzi ai lui Josh Friedman. Deşi conştientă că ar fi trebuit să se concentreze asupra lecţiilor, nu reuşi să împiedice valul de afecţiune provocat de imaginea chipului bronzat şi zâmbitor.

El începu să-şi rotească lenevos pe arătător una din şuviţele ei castaniu-roşcate.

- Ce spui de o „cola“, după program? şopti el.

Jenny scutură din cap - avea să-i explice după ore.

Când se întoarse din nou spre catedră,

profesorul de engleză, domnul Burns, o fixa cu privirea.

- Dacă nu doriţi să împărtăşiţi subiectul discuţiei cu întreaga clasă, domnişoară Knudson şi domnule Friedman, vă sugerez să fiţi atenţi, spuse el pe un ton îngheţat.

Jenny îşi ţinu respiraţia, urmărind cu atenţie mişcarea în sus şi în jos a sprâncenelor domnului Burns care aveau mobilitatea trăsăturilor unei marionete. Păreau complet detaşate de restul figurii.

- încă ceva de reţinut pentru voi doi: „atenţiune“ rimează cu „detenţiune“. Un zâmbet crispat apăru pe buzele subţiri ale profesorului.

- Dumnezeule! şopti Josh, însă nu fu auzit decât de Jenny.

Se simţi puţin necăjită de atitudinea lui Josh. Ar fi preferat s-o lase în pace în timpul orelor - probabil că-şi dădea seama cât de mult îi deturna atenţia. Oare uitase că miercurea nu-şi putea permite să rămână după ore, mai cu seamă acum, cu iminentul examen la prestigioasa şcoală de balet? Instructoarea de dans, doamna Herbert, selectase pentru audiţia la şcoala din San Francisco cinci

dintre cele mai talentate eleve şi lucra în plus cu acestea. Admiterea ar însemna enorm pentru viitoarea ei carieră de balerină. Aşa că, în fiecare zi după ore, avea program de dans, iar sâmbătă urma repetiția cu costume.

Gândindu-se, simți un spasm în stomac. Pentru ea, dansul era totul. Uita complet de sine, ca absorbită de o tornadă de independență şi bucurie indescriptibilă. însă Josh nu pricepea. Era fără îndoială conştient de necesitatea de a face sacrificii pentru propriile țeluri, dar nu şi pentru ale ei.

Acum, o trăgea uşurel de păr, însă ea nu-i acordă nici o atenție. Nu putea risca să-i mai vorbească după ce intraseră în obiectivul domnului Burns, aşa că încercă să se concentreze asupra lecturii.

Discutau despre *Metamorfoza,* de Franz Kafka. Jenny încercase să-şi imagineze ce-ar fi simțit dacă, peste noapte, s-ar fi transformat în insectă. Ideea autorului părea plauzibilă şi se pomeni identificându-se cu eroul nuvelei.

Când sună clopoțelul, Josh o trase iar de păr, jucăuş. Jenny se întoarse.

- In sfârşit, reuşesc să-ți captez atenția. Se înclină până ce figura lui

ajunse la câţiva centimetri de a ei, de parcă ar fi vrut s-o sărute. Apoi, se retrase.

- Asta doreşti? întrebă ea.

- Păi, da. Ai ceva împotrivă?

Jenny îşi luă cărţile şi se ridică în picioare. Era subţirică şi delicată; un corp suplu, aproape slab, picioare şi mâini lungi. Doamna Herbert îi spusese o dată că avea o constituţie perfectă pentru balet. Ochii erau căprui, iar tenul alb contrasta plăcut cu părul castaniu-roşcat.

Lângă Josh, se simţea nesemnificativă. Prin comparaţie, el era înalt, uscăţiv - numai muşchi şi energie debordantă. Era un atlet înnăscut. Avea dotare naturală pentru baseball şi o scotea din minţi să constate că reuşea să exceleze fără vreun efort aparent.

Părul castaniu închis îi cădea peste ochii verzi, plini de pocăinţă.

- Hei, văd că te deranjez' ceva. Care-i motivul?

Josh îşi petrecu braţul în jurul mijlocului ei şi ieşiră
din sala de clasă. Atingerea aceea era suficientă pentru a o pune pe jar. Uneori, era atât de tulburătoare încât îi împrăştia cele mai importante gânduri ca pe nişte mărgele scăpate dintr-un

şirag rupt. Cum reuşea oare să-i provoace asemenea senzaţii? se întrebă ea. Totuşi, uneori, văzându-i uimirea întipărită pe chip, înţelegea că şi ea avea acelaşi efect asupra lui.

Ajunşi pe hol, îi răspunse:

- M-ai supărat cu insistenţele din timpul orei. Vreau să spun că numai de detenţie nu aveam nevoie acum, Josh!

- Nimeni n-are nevoie de aşa ceva. Ar fi fost pierdere de timp. Dar eram convins că Burns nu ne va pedepsi. Doar facem parte dintre elevii buni, explică Josh.

- N-are a face! Peste două săptămni, mă aşteaptă audiţia şi nu-mi pot permite să lipsesc nici măcar un minut de la repetiţii, până atunci. Oftă şi îşi trecu mâna prin părul bogat. îi ajungea până la talie, ondulându-se-n valuri, iar lui Josh îi plăcea să-l răsfire.

- Uite ce-i, îmi pare rău, bine? N-am vrut să-ţi fac probleme. Uitasem de lecţiile tale de balet. Doar că mă gândeam ... Se opri, aşteptând-o să se întoarcă şi apoi o răsplăti cu zâmbetul său de zile mari ... La tine!

- Ce crai! râse ea, simţind cum roşeşte. îi era imposibil să ţină supărarea. Dar te iubesc.

- Şi eu. Josh porni spre dulăpiorul ei. Şi cum rămâne cu „cola“ aia? Trebuie să dispui de câteva clipe, înaintea repetițiilor.

- Josh, ştii bine că mi-ar plăcea, dar abia am timpul necesar să trag pe mine un maiou, să mănânc o portocală şi să ajung la sală. Doar îmi cunoşti programul.

- Oare?! exclamă el, urmărind-o cum deschidea dulăpiorul şi lua trei cărți pentru studiu acasă. Mi-aş fi dorit să-ți faci timp şi pentru mine.

- Nu te mai îmbufna. Mă străduiesc, Josh. Imi dau toată silința. Adică, îmi doresc să nu fi avut un asemenea orar încărcat. Când voi avea timp liber, ți-l voi dedica în întregime, bine? Prefer compania ta mai mult decât a oricui altcuiva.

- Da, sigur. Lovi descurajat uşa dulăpiorului, nepărând convins. Deci, singura mea concurență este maioul elastic, nu-i aşa?

Jenny izbucni în râs.

- Aş putea spune acelaşi lucru despre echipa ta de baseball.

- Nu prea cred. Sportul este o încântare pentru mine, dar n-am lăsat niciodată bâta sau mănuşa de baseball să intervină între noi. O sărută apăsat

pe buze. Jenny se înfioră sub efectul senzației care i se declanșase în trup.

Era conștientă că s-ar fi putut pierde fără să bage de seamă în brațele lui, dar se temea că asta ar fi însemnat

să renunțe la o parte din sine. își imagina că i-ar fi fost foarte ușor să se concentreze exclusiv la el, așa cum procedau majoritatea fetelor cu prietenii lor. Dar, deși entuziasmul pe care i-l provoca i-ar fi fost suficient vreme îndelungată - expresia „pentru totdeauna“ i se părea o pretenție exagerată pentru oricine, chiar și pentru sine - ceva o reținea.

Dansul o ajutase pe Jenny să-și păstreze echilibrul în multe probleme de viață, dar nu și în privința lui Josh. De exemplu, când mama ei fusese internată în spital, Jenny se cufundase în dans cu o fervoare care-i dăduse forța de a înfrunta situația înfricoșătoare.

- Dă-mi voie să te însoțesc, Jenny. Poate că te voi putea ajuta, spuse Josh.

- Cum? răspunse ea neatentă, cufundată încă în propriile gânduri.

- Păi, să ajungi acasă, să te schimbi, să-ți cureți portocala ... rânji el. Ea zâmbi și-l strânse de mână. Repetiții în

fiecare zi, după programul de şcoală ... Oare atâta dans începuse să-l plictisească? Spera că nu, totuşi, teama că astfel l-ar fi putut îndepărta nu-i dădea pace.

Ca majoritatea băieților pe care-i cunoscuse, Josh părea incapabil s-o înțeleagă. Adesea, simțea că el ştia perfect ce-şi dorea, dar nu lua în serios şi aspirațiile ei. în momentul de față, o făcuse să se simtă vinovată şi nici măcar nu părea conştient.

Ieşiră din şcoală şi se îndreptră spre casa ei. Ajunşi sub un arțar, Josh smulse o frunză şi-i atinse obrazul cu ea, de parcă ar fi încercat să-i contureze ovalul feței. Gestul îi aminti schițele cu copaci şi păsări pe care le văzuse cândva în camera lui. I se păruse că avea talent, însă el le considera simple mâzgălituri.

Jenny fu cea care destrămă atmosfera, deşi mângâierea frunzei era plăcută.

- Ar trebui s-o luăm din loc, spuse ea, ducându-şi mâna la obraz pentru a se feri de atingerea insistentă.

- Pentru tine, ziua nu-i destul de lungă, nu-i aşa, Jen? întrebă el,

dezamăgit.

- Nu. Mă gândeam să mai închiriez câteva ceasuri, zise ea, râzând.

***

Pe când intrau pe aleea ce ducea la casă, Josh se strecură în spatele ei, o cuprinse de talie, o ridică în brațe şi, neluând în seamă țipetele şi loviturile, o duse sub jeturile aspersoarelor de pe peluză.

- Josh ... lasă-mă! Cinstit vorbind, n-ai vrea să fii mai serios? țipă Jenny, nereuşind, totuşi, să-şi elimine ilaritatea din glas. Când se eliberă, apa şiroia pe ea şi hainele i se lipiseră de trup. Pantofii sport erau plini de fire de iarbă. Josh stătea alături şi rânjea.

- Va trebui să ne descălțăm la intrare, spuse ea.

- De acord. Josh o urmă în spațioasa casă cu etaj. Camera ei era la mansardă - încăperea cea mai retrasă. Avantajul principal era dat de perspectivă: o pajişte largă care se pierdea în liziera pădurii. Camera era spațioasă şi fusese decorată cu afişe reprezentând scene de balet şi pernițe alb cu roz, în ton cu pereții. O altă chestie grozavă era fotoliul plasat în

fața ferestrei triunghiulare, în care abia încăpeau două persoane.

Josh se aşeză şi o trase pe Jenny, obligând-o să i se aşeze pe genunchi.

îşi lăsă capul pe spătar şi ea îl sărută, în vreme ce brațele lui îi cuprinseseră mijlocul. Ea nu opuse rezistență. Era primăvară! Jeni se simțea uşoară ca un fulg. Razele strălucitoare de soare îi încălzeau pe amândoi. I-ar fi plăcut ca sărutarea să nu se mai termine. Nu mai era deloc sigură că vrea să se ducă la sală. Astfel de efect avea Josh asupra ei, o tulbura, îi provoca sentimente contradictorii .

Brusc, mâinile lui îi pătrunseră sub bluză. Era plăcut, dar îi împinse cu fermitate brațele înapoi spre talie.

- Hai, Jen, zise el, sărutându-i părul.

- Nu. Trebuie să mă schimb. îi alunecă din poală şi-şi aranjă bluza, cu toate că peste câteva clipe, după ce el va fi părăsit camera, avea să se dezbrace de tot.

Josh o prinse de degetul mic. Era roşu la față şi avea ochii întunecați, fie de mânie, fie din cauza

dezamăgirii, sau datorită ambelor. Jenny era sigură - existau momente

când nu-l înțelegea.

Se îndepărtă, dintr-o dată speriată de forța propriilor sentimente. Când o sărutase, simțise că-şi pierde autocontrolul, împreună cu grija pentru propria persoană.

- Uite cât s-a făcut ceasul, spuse ea. Trebuie să mă schimb. Nu pot întârzia. Arătă spre ceasul digital de pe noptieră. Abia mai avea vreme să arunce pe ea un maiou, să încalece pe bicicletă şi să ajungă la sala de dans a doamnei Herbert.

- OK. Cu părere de rău, Josh se ridică şi traversă încăperea. închise uşa în urma lui.

Jenny îmbrăcă un maiou roşu, nişte colanți negri şi un pulover mai călduros, apoi puse într-o sacoşă tricotată pantofii de balet uzați. In sfârşit, îşi prinse părul cu o bentiță şi porni în căutarea lui Josh.

Il găsi în birou, jucându-se la calculator. O auzise venind, dar nu-şi ridică privirea. Jenny îşi spuse că, probabil, îi aplica tortura tăcerii, ştiind că n-o putea suporta.

- Vorbeşte-mi, Josh! imploră ea, uitându-se la joc peste umărul lui. „Pac Man“ devora fantomele într-o succesiune rapidă.

- Aşteaptă. Adunase un punctaj zdravăn. Am terminat. Se întoarse spre

ea. Uneori, Jenny. câteodată, te doresc atât de mult încât nici nu mai judec. Uit de timp, de balet şi chiar de baseball.

Jenny zâmbi.

- Şi mie mi se întâmplă, numai că altfel. cred.
- Da?
- Da. Dar n-am vreme să-ți explic.
- Ok. Atunci, ne vedem sâmbătă, după meci, spuse Josh, ca şi când ar fi încercat să se consoleze singur. Se ridică şi o cuprinse în brațe.
- Ai meci? Sâmbăta asta? înghiți în sec. Marea finală! Uitase că era programată pentru acel weekend.
- Păi, da. Doar ştiai. Te-am anunțat de câteva luni. Josh o sărută şi-i muşcă în joacă urechea.
- Da, dar nu credeam că-i atât de curând. Nu avea inima să-i spună că uitase. Ştiuse despre meci. De obicei, nu prea avea vreme să meargă la meciurile lui, dar îi promisese că va fi de față la cel mai important.
- Am repetiție, reuşi ea să îngaime. Cu răceală bruscă, Josh îşi lăsă mâinile pe lângă corp.
- Nu zău? Ai programat-o înadins pentru sâmbătă?
- Era stabilită de multă vreme. Nu

mi-a trecut prin cap că ambele evenimente au loc în aceeaşi zi. Este singura repetiție cu costume pe care o vom face. îmi pare rău, îşi ceru ea scuze.

- A, nu-i nimic. Excelent! Marea finală, iar prietena ta nici nu catadicseşte să vină să te încurajeze! Părea deprimat.

Jenny îi puse mâna pe umăr, dorindu-şi să-l poată consola.

- Josh, nu mai. Un fior de teamă îi străbătu pieptul, simțindu-l încordându-se sub atingere. Și-ar fi

dorit să înceteze. Se izolase de ea, folosind numai limbajul trupului. Uite, am să fac tot posibilul să vin, bine? Probabil că repetiția se va termina până la cinci. Poate reuşesc să ajung la ultima repriză. Ştia că era improbabil, dar dorea să-i uşureze dezamăgirea.

- Da, sigur.

Jenny era vag conştientă de ecranul pâlpâitor al monitorului aflat în spate, care împrumuta trăsăturilor lui o nuanță verzuie.

- Am putea ieși după acea - doar noi doi, continuă ea, încercând să sune entuziast. Nu-i răspunse. Cuvintele se loviră de izolarea lui mânioasă.

- Uneori, mă întreb dacă ții vreun pic la mine, Jenny, articulă el moale.

Vorbele lui o răniră.

- Atunci, înseamnă că eşti orb şi cam prost, ripostă ea, gata să izbucnească în lacrimi. De ce trebuia să se ajungă la asemenea certuri? Mai ales chiar înainte de repetiție.

- Meciul meu nu are nici o semnificație pentru tine, Jen. Să fim cinstiți, dai prioritate numai propriilor tale dorințe. Eu vin pe locul doi.

- Nu-i adevărat! strigă Jenny. Nici tu n-ai renunța la meci ca să vii la recitalul meu, nu-i aşa?

Josh se încruntă.

- Probabil că nu, dar asta evidențiază situația noastră. Abia avem vreme să ne întâlnim. Stătea cu

ochii în pământ, sclipirile verzi ale monitorului reflectându-i-se-n păr. Mi-aş dori să fii în locul meu un timp, Jen. Poate că atunci ai înțelege ce simt.

- Aşa, deci? Ei bine, îți împărtăşesc dorința. Şi mie mi-ar plăcea să fii în locul meu.

- Scuzați-mă, răsună o voce necunoscută.

Jenny şi Josh tresăriră. Simultan, priviră împrejur, căutând sursa.

Rămaseră cu ochii pe ecranul calculatorului unde apăruse o figură bărbătească schițată. Nu zâmbea, mulțumindu-se să-i privească de parcă i-ar fi cântărit cu grijă. De la ochii verzi atoateştiutori pornea o rețea de linii radiale care se terminau la rădăcina părului cărunt. Trăsăturile aspre erau neliniştitoare.

- Dorința vi se va împlini, spuse bărbatul de pe ecran. Avea o voce plină, melodioasă, lăsându-le senzația unei ape curgătoare călduțe.

Când Josh se întoarse spre ea, Jenny constată din expresia lui că era la fel de alarmată.

- Cine eşti şi de unde ai apărut? întrebă Josh, pornind spre calculator. Lovi tastele cu sete, apoi îşi trecu degetele peste ecran.

- Hei! n-are rost să încerci să-mi arzi circuitele. Bărbatul ridică o mână cu degete prelungi. Jenny fu impresionată de forma ciudată a mâinii. Avea o linie a vieții lungă şi neîntreruptă care se prelungea pe muchea palmei. Pentru mine nu contează ROM - read

only memory - sau RAM - random access memory - şi nici dimensiunile în

biți sau baiți. De fapt, nici nu pricep aceste noțiuni.

- Atunci, cum ai ajuns pe ecran? vru Josh să afle. Privea imaginea cu intensitate, încercând să înțeleagă ce se petrecuse.

- Ah, e o poveste atât de plicticoasă încât am să vă scutesc s-o ascultați. Insă repet, dorința v-a fost admisă.

- Ce dorință? întrebă Jenny, clipind.

- Dorința de a schimba locurile, explică personajul.

- Ah, mai lasă-ne cu prostiile, interveni Josh, nevenindu-i să creadă. Se întoarse spre Jenny şi continuă: individul ăsta nu poate fi adevărat! Vreau să spun că în oraşul nostru există o grămadă de ciudați, dar dumnealui este premiant. Nu-i aşa?

- Ba da, răspunse Jenny, ezitant.

- Măcar în privința asta suntem de acord, îşi arătă el sarcasmul.

- Vă asigur că nu sunt nebun, spuse individul de pe ecran. Am anumite puteri ...

- Puteai să ne păcăleşti cu uşurință, interveni Josh.

Jenny îşi înăbuşi un chicotit nervos. Josh se
învârtea încoace şi încolo prin cameră.

Străinul ridică din umeri de parcă n-ar fi priceput spusele lui Josh.

- Totuşi, cine eşti? întrebă Jenny.

- Spiritul calculatorului, răspunse el, privindu-l pe Josh.

- Nu mai spune! exclamă Josh, scuturând din cap. Nu pot să cred.

- Mă aflu aici pentru amândoi.

- Drăguț, foarte drăguț, comentă Josh, trecându-şi arătătorul peste tastatură.

- Eşti foarte ciudat, observă Jenny. Acum, nimeni nu mai crede în spirite.

- Chestii depăşite, hm? spuse străinul.

- Păi, cam aşa ceva. Ai fi fost mai credibil dacă pretindeai că eşti extraterestru.

- Am reținut ideea. Figura bărbatului rămase serioasă, un fel de mască. Josh şi Jenny schimbară priviri şi izbucniră în râs. însă, continuă el, rămâne valabil faptul că dorința vi se va împlini. Veți face schimb, o vreme. Josh chicoti.

- Şi când se presupune că se va petrece treaba asta?

- Mâine dimineață, răspunse personajul, pe un ton solemn.

- Bun. OK. Şi cum ne vom da

seama că s-a întâmplat? Acum, Josh stătea în fața ecranului, ținând-o de mână pe Jenny. Ea îl strâgea, inconștient, dintr-o dată cuprinsă de un început de teamă.

- Când vă veți trezi, schimbul se va fi înfăptuit deja. Va dura exact trei zile.

- Ne faci vrăji, concluzionă Jenny în glumă, încercând să risipească tensiunea ce se acumulase în încăpere.

- E un fel de-a spune. Imaginea bărbatului pâlpâi.

Oare se pregătea să dispară? se întrebă Jenny.

- Nu-l cred pe tipul ăsta, Jen, spuse Josh, strângându-i mâna.

- Ai să te convingi, replică individul, cu o siguranță de sine aproape înspăimântătoare. Buzele i se arcuiseră într-un zâmbet schițat.

Jeni era gata-gata să-l întrebe cum se numea, când imaginea dispăru brusc. Se evaporă. Josh se repezi să atingă tastatura si ecranul.

- Aminteste-ți că el nu aparține lumii noastre, zise Jenny.

- E opera ta, Jen? se interesă el, foindu-se.

- A mea! Păi, cum mi-ar putea trece prin cap ceva atât de aiurit?

Sacosa tricotată îi scăpă din mână si se aplecă s-o ridice.

- N-ai nici o legătură cu afacerea asta? insistă el.

- Bineînțeles că nu. Sunt la fel de surprinsă ca si tine.

Josh o studie gânditor, sfredelind-o cu privirea

ochilor săi verzi.

- Oho, în cazul ăsta, ai văzut si tu ce s-a întâmplat?

- Da. Jenny închise ochii, revăzând în memorie trăsăturile necunoscutului. Conversația, dacă putea fi considerată asa ceva, durase câteva minute. Desigur, fusese ciudată. Chiar pentru secolul douăzeci, cu toate cuceririle tehnologice ale perioadei, păruse nepământeană.

înainte de a părăsi camera, Josh verifică din nou calculatorul.

Afară, pe hol, Jenny se înfioră la atingerea mâinii lui.

- Şi crezi că se va întâmpla? Adică, ceea ce a spus el?

Josh izbucni în râs.

- Vorbeşti serios? A fost o chestie inexplicabilă. Ca aterizarea unei farfurii zburătoare. Doi oameni sunt martori, încearcă să-i convingă pe ceilalți, dar nimeni nu-i crede. Aşa că,

ce sens ar avea să povestim cuiva? E o experiență incredibilă.
Jenny îi zâmbi.
- Felul de experiment pe care-l doreai, Josh?
- Nu chiar, Jen. Nici nu mă gândisem la aşa ceva. Poate că am visat.
- Poate. Jenny rememoră vocea armonioasă a bărbatului, interminabila linie a vieții şi mulțimea de romane pe care le citise despre oameni care se transformă în altceva şi despre lucruri vorbitoare. Despre monştri. Despre indivizi deveniți roboți.
Personajul fusese cât se poate de *real.* Nimic dubios, cu excepția faptului că îşi făcuse apariția, din senin, pe ecranul unui monitor.

Capitolul 2

Era marți dimineață si, încă înainte de a deschide ochii, Jenny pricepu că se întâmplase ceva. Auzea zgomote neuzuale si voci vag familiare. Totusi, cu toate că nu era în stare să spună cu exactitate în ce consta diferența, mintea ei făcea eforturi de a ordona logic noile informații.

Simțea un curent de aer, venind din altă direcție decât de obicei. Fereastra camerei, de obicei

întredeschisă, ar fi trebuit să direcționeze fluxul de aer spre masa de lucru, răvăsindu-i hârtiile. Dar nu se auzea nici un fosnet. îsi simțea trupul greu, îndurerat, de parcă ar fi copt o gripă. Dar altfel.

De partea cealaltă a usii, răsunară pasi usori. Auzi o ciocănitură insistentă urmată de cuvintele:

- Trezeste-te, Josh! E opt si un sfert!

Deschise ochii instantaneu. *Josh?* Auzise bine? Privi la tavanul verde-pal - străin. Nu se afla în camera ei.

Apoi, își roti ochii împrejur, speriată de ceea ce vedea. Camera lui Josh. Ce dezordine! Grămezi de haine stivuite pe spătarele scaunelor, şosete atârnând din sertarele întredeschise, pantofii de sport aruncați în mijlocul camerei, postere cu jucători de baseball, având colțurile îndoite, prinse pe pereți cu piuneze.

înainte de a da la o parte cuvertura, Jenny rămase în patul lui Josh câteva momente pentru a se acomoda cu asaltul de imagini şocante. Apoi, sezația de ireal crescu în intensitate, impregnându-i toată ființa.

Privi în jos la ceea ce ar fi trebuit să fie propriul trup, dar se dovedea a fi

corpul lui Josh Friedman!

- Nu! strigă ea, nevenindu-i să creadă. Continua să se zgâiască la propria persoană, parcă hipnotizată.

Absolut incredibil!
Neîndemânatică, se dădu jos din pat şi lipăi prin cameră spre oglinda atârnată deasupra măsuţei de toaletă. Pe deasupra maldărului de cărţi şi catrafuse, din oglindă o privea figura surprinsă a lui Josh. îşi pipăi disperată trăsăturile, sperând să se trezească din coşmar.

Nu intra în panică, îşi spuse ea. Te vei trezi şi lucrurile se vor aranja. De vină este bărbatul de pe monitorul calculatorului, care se pretindea spirit. Prostii! Sigur că nu poate fi adevărat.

îşi dădu drumul pe un scaun, încercând să se calmeze. Minutele treceau fără să intervină vreo schimbare. Nimic, absolut nimic! Ce se întâmplase? Se

concentra asupra părului negru de pe braţele lui Josh, aşteptând să dispară şi să lase loc pufului de pe propriile ei mâini. Ca în filmele cu vârcolaci, atunci când eroul redevine om, o dată cu zorii!

Găsi ceasul digital cu radio al lui

Josh sub o grămadă de schițe şi rămase cu ochii pe el. Trebuia să intervină ceva cât de curând, îşi zise ea.

Trecură cinci minute. Apoi zece. Spaima începu să-i dea târcoale.

Se întoarse la oglindă. Işi atinse părul, sprâncenele, gura, încercând să se familiarizeze cu noul aspect. Ei bine, cunoştea deja acea figură, deşi se schimbase punctul de vedere. Ezitând, îşi scoase bluza de pijama şi-şi studie goliciunea. Inspiră adânc. Era înspăimântător.

- Josh! Tot nu eşti gata? Pricepu că era mama lui.

Trebuia să-i răspundă.

- Ă ... da. Vin imediat, spuse ea, sperând că imitase destul de bine glasul fiului, cât să nu stârnească suspiciuni.

Ce fusese-n capul ei? Desigur, doamnei Friedman nu i-ar fi trecut prin minte că cel pe care-l vedea nu era adevăratul Josh! Dacă s-ar fi purtat puțin diferit, mama ar fi crezut doar că nu se simte bine. N-ar fi ghicit adevărul. Nimeni n-ar fi fost în stare!

Jenny se pieptănă. Părul era aspru, cu fir gros şi nesupus, foarte diferit de al ei. Işi spuse că ar fi fost

preferabil să reintre în propria piele

înainte de a fi obligată să coboare la masă. Metamorfoza trebuia să fie temporară. Trebuia!

Deşi n-ar fi vrut să se neliniştească, nu se putu împotrivi. Avea frisoane şi greață. Se întrebă dacă şi Josh trăia aceeaşi experiență, la ea acasă. Părea logic, pe cât îngăduia situația aberantă în cere se aflau. Oare cum se descurca Josh în acel moment?

Trecură cincisprezece minute. Nici o modificare. Se dădea de ceasul morții să înțeleagă. începuse să tremure incontrolabil. Ce să facă?

Trebuia să se îmbrace înainte ca mama lui Josh să vină sus din nou. Totuşi, cum să părăsească încăperea? Nu ştia dacă va face față încercării. îndreptându-se spre dulap, se împiedică de costumul de neopren pentru scufundări şi căzu peste planşa de surf, zdrelindu-şi buza de sus. Glumise adesea pe seama lui Josh, sugerându-i să întocmească un plan al etajului pe care să figureze toți pantofii aruncați, hainele împrăştiate şi întregul haos uzual, datorat faptului că niciodată nu-şi făcea ordine în cameră. Acum, după ce petrecuse cincisprezece minute în harababura aceea, îşi zise că ideea trebuia privită cu toată seriozitatea.

Se simțea groaznic. N-avea să ajungă la şcoală în timp util. Nu întârziase niciodată. Josh obişnuia s-o facă. în ciclul primar, reuşea cu greu să-l îmbuneze pe domnul Leviathan, care epuizase toate pedepsele obişnuite.

Aruncă o privire în dulapul lui Josh, la şirul de blugi atârnați pe umeraşe. Cămăşile erau la fel aliniate. Descoperi unele pe care nu le văzuse niciodată. Și pantofii - aranjați cu bombeurile înainte, cei de piele bine lustruiți. Jenny habar n-avusese că Josh poseda aşa ceva. Nu-l văzuse purtând decât încălțări sport sau ghete cu crampoane, ca cele care zăceau aruncate la întâmplare prin cameră. Interesant cât de multe poți afla despre cineva umblându-i prin lucruri, îşi zise ea.

Josh se dovedea a fi greu de descifrat, constată ea, alegând o pereche de blugi şi o cămaşă pe care el obişnuia s-o poarte. Conştiința faptului că era prizonieră în trupul lui îi apăsa toate gândurile. Și deocamdată, n-avea ce face ...

Coborî la micul dejun cu grijă, nefiind încă sigură că ... da, era mersul lui Josh. Felul lui de a-şi legăna puțin

şoldurile. Acea încântătoare înfumurare băiețească o dăduse gata când se cunoscuseră. De asemenea, asta era trăsătura care o speria cel mai mult la el.

Când intră în bucătărie alene şi se aşeză la locul lui, nimeni nu păru să observe vreo diferență. Spre norocul ei, Jenny îşi aminti unde obişnuia el să stea la masă, la toate cinele în familie la care fusese invitată.

- In dimineața asta, nu-ți mai prepari băutura naturală energizantă, Josh? întrebă mama.

Jenny rămase surprinsă. Doamna Friedman era o femeie remarcabilă, cu păr blond-deschis ca de aur.

Conducea un birou de relații cu publicul. în dimineața asta, îmbrăcată cu taiorul crem, arăta splendid.

Băutură naturală? Intră în panică. Din ce-o făcea oare? Banane, amestecuri proteice, ouă - ce anume? Vreo combinație secretă, menită să-l țină-n formă?

- Ă ... nu. Mă mulțumesc cu nişte cereale, bine? Erau singurul aliment vizibil pe masă. Să nu cumva să nimerească ceva ce nu au, ca de exemplu preferatele ei, Grapenuts.

După ea, cerealele aveau gust de rumeguş, dar în dimineaţa asta i se părură destul de bune.

- Unde-i tata? întrebă Jenny.

- La slujbă, desigur. Nu ştii cât este ceasul? Doamna Friedman lăsă jos linguriţa, scuturând din cap. A plecat acum jumătate de oră.

- Ah.

- Te simţi rău, Josh? întrebă mama, încruntându-se.

- Ă, nu. Mă simt foarte bine, mamă, zâmbi Jenny.

Era uimită de faptul că reuşea să imite vocea şi
atitudinea lui Josh atât de bine - râzând de mama lui, de îngrijorarea ei lipsită de temei.

- Eşti fericit şi bine dispus în dimineaţa asta, constată doamna Friedman, privind la cel pe care-l credea fiul ei. Ce s-a întâmplat cu tine?

Jenny înghiţi în sec. Apoi adăugă grăbită:

- Habar n-am. Probabil fiindcă sunt pe cale să întârzii la şcoală şi asta îmi provoacă euforie. Scap parţial de domnul Leviathan.

- Trebuie să te asculte?

- Da, vă rog. Voia să evite subiectul

„ce l-a apucat pe Josh?"

- După şcoală, ai antrenament la baseball? Doamna Friedman scoase o agendă pe care era imprimat numele ei, RACHEL FRIEDMAN, şi notă ceva.

Antrenament, după program? Un val de panică o copleşi. După ore era programată şi pregătirea zilnică la balet, însă i-ar fi fost imposibil să fie în ambele locuri în acelaşi timp. Dar Jenny nici nu ştia cu siguranță dacă avea sau nu antrenament la baseball.

- Nu-s sigur. S-ar putea să se fi anulat, reuşi ea să îngaime. Ideea că ar putea fi obligată să joace baseball îi declanşase groaza. Cu toate că era destul de puternică, Jenny nu avea o constituție atletică.

- Iată-ți scutirea pentru azi, dar mâine să faci bine să te trezeşti mai devreme. Doamna Friedman îi înmână biletul împăturit în două. Şi apropo, ăsta a fost cel mai puțin consistent mic dejun din viața ta. Zâmbi, aşteptând un răspuns, însă Jenny se mulțumi să ridice din umeri.

Spre norocul ei, Josh proceda astfel adesea. Doamna Friedman se întoarse.

- Acum, lasă hainele murdare

afară, ca să le poată spăla Betsy. Nu va îndrăzni să intre în cocina ta. Se teme să nu se aleagă cu vreo ciupercă.

- Poftim?

- A citit un articol despre micoze într-o revistă medicală.

- Ce aiureală! spuse Jenny. Urcă în camera lui Josh şi adună toate hainele într-o grămadă ordonată, lângă uşă. Ce mare scofală? De ce oare le lăsase să se adune în halul ăsta?

Doamna Friedman strigă de jos:

- Pa! iar Jenny mormăi un „Pe curând“ caracteristic pentru Josh.

în drum spre garaj, Jenny analiză cu grijă ultimele evenimente năucitoare. Plănuise să ia Toiota lui Josh, dar îşi aminti că era la reparat. Era nevoită să meargă pe jos, ceea ce va contribui şi mai mult la întârziere. în timp ce mergea grăbită spre şcoală, fu năpădită de valuri de panică, parcă stârnite de o mare furtunoasă.

Aparent, Josh obţinuse ceea ce-şi dorise. în mod ciudat, imposibilul se înfăptuise.

***

în cealaltă extremitate a oraşului, Josh Friedman se foi, deranjat de soneria deşteptătorului. De fapt, neplăcerea provenea din interior. Părea a fi prea

devreme pentru el. Nu era obişnuit să se trezească înainte de opt şi n-avea nici un chef să-şi schimbe tabietul.

Strânse pleoapele şi-şi acoperi urechile până ce sunetul neplăcut încetă. Apoi îşi dădu seama că aşternutul degaja o mireasmă discretă. Parfumul Jennyei! „Je Reviens.“ Ii plăcea numele şi mai ales semnificația. „Mă voi întoarce.“ Şi-o imagină pe Jenny revenind la el iar şi iar, învăluită în acea aură aromată.

„Reclamele de la televizor, n-au nici o legătură cu ceea ce simt pentru Jenny“, îşi spuse el, îngropându-şi fața în pernă. Acel parfum nici nu fusese promovat de vreo reclamă TV. Insistau cu „Charlie“ sau „Scoundrel“, care nici nu se apropiau de calitatea lui „Je Reviens“. Citise cândva că cel mai important ingredient în formula unui parfum de calitate avea, în mod ciudat, compoziția chimică a transpirației. N-ai putea intra într-o parfumerie să ceri un flacon de „traspirație“, iar dacă ai numi astfel un parfum, cine ar fi nebun să-l cumpere?

Şi totuşi, care putea fi motivul pentru care cearşaful lui mirosea a parfum? Şi ce era cu senzația ciudată de

care nu putea scăpa? Casa părea foarte animată şi, conform ceasului său biologic, era mult prea devreme pentru atâta activitate. Neobişnuită febrilitate, voci străine! Dintr-o dată, simţi imboldul de a se ridica, de parcă trupul lui era nerăbdător să treacă la acţiune.

Deschide numai un ochi, îşi zise el, furişând o privire cercetătoare de sub cuvertură. *Camera Jennyei!* Brusc, se simţi asediat de întrebări. Camera îi dansa prin faţa ochilor, într-un amestec de nuanţe roz, alb şi galben. *Ce căuta el acolo? Unde era Jenny?* Terorizat, privi împrejur, dar ea nu era nicăieri.

Avu senzaţia că Jenny nu mai trecuse pe acolo de ceva vreme. în dulapul încastrat în perete, întredeschis, hainele ei erau frumos înşiruite. Razele soarelui pătrundeau prin fereastra triunghiulară, întruchipând modele complicate pe tapiţeria scaunelor, iar cărţile erau stivuite cu grijă pe un colţ al mesei de lucru. Jenny era o persoană ordonată, indiscutabil.

Ei bine, îşi spuse Josh, aş face bine să mă dau jos din pat. Adică, ce-ar spune mama ei dacă m-ar găsi aici? Şi-ar ieşi din minţi, asta s-ar întâmpla.

Imposibil de găsit cuvinte care să descrie drama.

Aşa că împinse în lături cuvertura şi . fu supus celui mai puternic şoc din viaţă. Panica îl cuprinse instantaneu. Dacă până atunci îşi imaginase că-i este rău, acum îi era cu adevărat. Corpul Jennyei! Avea sub ochi trupul ei - *îi luase locul!* Desigur, picioarele lui, sau mai degrabă ale ei, se potiviră perfect în papucii roz de pluş, de lângă pat.

Fără grabă, grijuliu, făcu inventarul. Mâini de fată. Picioare de fată; lungi şi graţioase, de balerină, pe care

le admirase întotdeauna. Şi piele mătăsoasă - da, era fină şi catifelată, cu puful acela auriu de pe braţe. Se privi din nou cu stupoare.

Se împletici spre măsuţa de toaletă şi rămase pironit în faţa oglinzii. Imaginea Jennyei îi întorcea o uitătură uimită. Devenise Jenny. *Nu! Era imposibil!*

Ţipătul i se opri în gâtlej. Să fi fost o festă? Ii era imposibil să trăiască într-un trup de fată! Trebuia să scape! Să evadeze din trupul ei. Să fi fost mâna imbecilului de spirit al computerului? Şi în orice caz, cum ajunsese aici?

Imposibil, îşi spuse Josh. Era doar o mare greşeală, ridicolă şi misterioasă. Un vis! Josh plesni obrazul Jennyei şi privi iar în oglindă. Nici o modificare. Poate că făcea parte dintr-un soi de experiment ştiinţific guvernamental. Vreun drog nou. Nu exista nici o logică, îşi spuse, pipăind cu degetele obrazul care nu-i aparţinea.

Nu ştia decât un singur lucru, senzaţia era extrem de neplăcută. Pur şi simplu groaznică. Niciodată nu dorise una ca asta. Ar fi vrut numai ca Jenny să înţeleagă cum se simţea, în nici un caz să *fie* el. Şi, cu atât mai puţin, nu dorise să-i ia locul! Când avea să se trezească din coşmar?

Aştepta, sperând o schimbare. Privea la ceas, numărând minutele şi gândindu-se că măcar ar fi

putut cronometra timpul necesar revenirii la normalitate. Oare când se petrecuse schimbarea? Peste noapte, sau abia dimineaţa?

După zece minute, nu intervenise nimic nou. îşi zise că, dacă aşa stăteau lucrurile, probabil că Jenny se trezise în corpul lui. La fel de ciudat. Cum se descurcase ea? îşi dorea să fi făcut

ordine şi curăţenie în cameră, deşi asta ar fi fost în total dezacord cu principiile lui. Totuşi, dacă ar fi ştiut mai din vreme, ar fi fost un gest frumos.

De fapt, ai fost avertizat, îi aminti o voce interioară, dar el nu luă în seamă remarca. Da, un individ cu înfăţişare ciudată care-şi spunea spirit şi care-i vorbise de pe ecranul calculatorului! Cum putea fi socotit avertisment? Cum să iei în serios aşa ceva? Cum să accepţi o asemenea realitate?

Josh închise ochii şi aşteptă binecunoscuta senzaţie de ireal care însoţeşte de obicei trezirea dintr-un vis. în loc de asta auzi nişte paşi dincolo de uşă.

- Jenny?

Era mama ei. întotdeauna se purtase frumos cu el.

- Da? răspunse el cât mai amabil.

- Te-ai trezit? Nu ţi-am auzit radioul şi mi-am spus că poate nu te-ai deşteptat.

- Nu, m-am sculat. Mulţumesc.

Uf! Fusese aproape. Vocea îi sunase ca a Jennyei, ceea ce i se păru şi mai ciudat. Ultima dată când

sunase astfel, avea glasul în schimbare şi vreo doisprezece ani. Fusese o

experiență dubioasă să nu-şi poată controla tonul. La fel se simțea acum, îşi spuse el scuturat de un frison.

Josh era un tip calm. Dar acum era şocat. Până în vârfurile degetelor - care nici măcar nu erau ale lui.

In general, când ceva te deranjează în viață, poți găsi un sprijin interior. Insă acum, până şi acest ajutor îi era refuzat. Conştiința îi spunea că e Josh şi totuşi, devenise Jenny, iar dacă era să-l creadă pe înger, va rămâne aşa timp de trei zile. Va fi în locul ei, dacă nu cumva „excelența sa" îşi va face apariția şi-l va dezlega, înapoindu-i propriul trup. Se întrebă dacă nu exista vreo modalitate de a scurta perioada. Nu găsea nici o soluție.

In primul rând, trebuia să se îmbrace. Deschise sertarele noptierei şi privi maldărele ordonate de lenjerie în culori pastelate. Scoase un sutien. Avea să poarte *sutien*!

Timid, îl puse şi încercă să-l încheie la spate. Când încercarea se dovedi prea dificilă, trase catarama în față ca să uşureze operația. Apoi privi în oglindă la corpul Jennyei. Avea un aspect feciorelnic.

Se îndreptă spre dulap şi cercetă şirul de haine, în căutarea unor articole

de îmbrăcăminte care-i plăcuseră. Desigur, era cămaşa havaiană, care mergea foarte bine cu pantalonii albi. Se uită după

ei, dar nu-i găsi. Aşa că alese o pereche de pantaloni verde-deschis, prespălați, care se potriveau cât de cât, după părerea lui.

Această activitate îi solicită atenția suficient cât să-i îndepărteze gândurile de la visul din care nu se mai trezea. Nu era un cunoscător al modei. îi plăcea doar cum se îmbrăca Jenny. Reuşea mereu să arate bine, de parcă n-ar fi trebuit să facă nici un efort.

îşi verifica înfăţişarea în oglindă foarte des. Rămânea mereu aceeaşi, a Jennyei. Nici un indiciu vizibil de schimbare. Era tot mai demoralizat.

Nişte paşi uşori se auziră pe holul mochetat şi uşa se deschise.

- Hei, Jenny. Mama vrea să ştie de ce n-ai descărcat maşina de spălat vase. Bernie, fratele mai mic al Jennyei era purtătorul mesajului.

- Spune-i că vin imediat, răspunse Josh, intrând în panică.

Cum să facă una ca asta? Să se ducă la şcoală în locul ei? O dilemă cu „D“ mare.

Şcoala. Maşina de spălat vase. Trebuia să ajungă în birou şi să încerce să-l înduplece pe spirit, înainte de micul dejun. Să nu aibă de suportat schimbarea mai multă vreme.

Simţindu-se ciudat de uşor, Josh traversă în grabă holul şi intră în biroul situat în celălalt capăt al casei. Intrând în încăperea întunecată şi răcoroasă, închise

uşa după el. In caz că ar fi venit cineva să vadă de ce întârzia, Josh plănuia să spună că era în căutarea unei dischete cu tema pentru acasă.

Introduse discheta pe care o utilizaseră ieri în unitatea de disc. Aşteptă. Nu se întâmplă nimic. Scoase discheta exact aşa cum procedase cu o zi în urmă, lăsând calculatorul deschis.

Apoi privi la ceas. Trecură cinci minute. Nici o figură! Nimic. Doar un ecran gol. Unde era individul? In primul rând nici nu era real, îşi spuse Josh. Dar cum să.

Abia acum, îşi zise Josh cu tristeţe, *aş avea cu adevărat nevoie de o intervenţie divină.* Nebunia asta n-avea nici un sens, iar acum, după alte zece minute pierdute, Jenny era aşteptată

jos, să descarce maşina de spălat vase şi să-şi mănânce micul dejun.

Se hotărî să încerce iar mai târziu. Era disperat să-l găsească pe ciudatul individ, să-l convingă să-şi anuleze vraja, sau să întrerupă acest coşmar, sau ce-o fi fost.

Deodată, stomacul îi chiorăi de foame. Când venea vorba de masă, Josh era un adevărat sac fără fund. Trebuia să mănânce des, ca să nu se ofilească pe picioare. Iar dimineaţa, era obligatorie băutura lui specială. Habar n-avea ce obişnuia Jenny să mănânce, dar spera să fie bun. Se gândi cum să-şi prepare

băutura, în bucătăria familiei Knudson. Cu un nou fior de groază, îşi dădu seama că nu ştia mai nimic despre gospodăria lor.

înfrânându-şi zăpăceala, Josh coborî şi-l întâmpină pe Bernie cu un surâs.

- Hei, ce mai faci, Bern? întrebă el.

Cel interpelat ridică ochii din bolul cu cereale şi-şi împinse ochelarii mai sus, pe nasul cârn. Ştia că soră-sa îl adora. Avea treisprezece ani, părul de culoarea spicului de grâu şi nişte ochi albaştri, mari, în spatele ochelarilor

metalici cu lentile ovale. Părea studios şi cu toate că era foarte inteligent, Josh îl considera un „copil obişnuit". Mai era şi foarte îndemânatic la jocuri.

- Bine, Jen. Berni o urmări pe cea pe care o credea sora lui. Cerealele Grapenuts sunt deja pe masă. Nu le mai vrei în dimineaţa asta?

- Voiam să-mi prepar o băutură energizantă.

- Băutură energizantă? Tu? Berni se ridică de la masă, îşi îndesă pe cap şapca „Oakland A" şi-i ajustă cozorocul.

- O, ştiu şi eu. M-am gândit la o schimbare. Poate mă ajută la dans. Josh găsi ouă, banane, lapte şi miere. Nu exista pudră proteică la vedere şi era convins că, dacă ar fi cerut, solicitarea ar fi provocat uimire. Nu era momentul să ajungă subiect al atenţiei generale,

chiar dacă nimeni n-ar fi fost în stare să ghicească adevărul. Realitatea depăşea orice fantezie.

Porni mixerul. Zgomotul o aduse în bucătărie pe doamna Knudson.

- Ce faci? întrebă ea, sărutându-şi fiica pe obraz.

In mod clar, folosirea mixerului nu făcea parte din

rutina matinală a familiei. Josh încercă să răspundă cât mai degajat.

- A, preparam o băutură energizantă. I-am spus şi lui Bernie că sper să-mi fie de folos la balet.

- Te descurci excelent şi fără, dar cred că nu-ți poate face rău. Doamna Knudson zâmbi. Purta o rochie cu imprimeuri indigene şi cu nişte clopoței la guler, care sunau de fiecare dată când se apleca să pună câte ceva în servietă. Era profesoară universitară, chiar foarte apreciată. Părul ei avea aceeaşi nuanță cu al Jennyei, dar era tuns scurt, uşor ondulat în jurul urechilor. De obicei, avea pe figură o expresie de amuzament, cu colțurile gurii ridicate de un surâs schițat. Prin contrast, fața Jennyei exprima constant concentrare intensă, mai ales când venea vorba despre dans.

- Bun, am plecat, anunță doamna Knudson, sărutându-şi fiul pe frunte. Şi nu uita maşina de spălat vase, Jenny. Poți să iei VW-ul astăzi - n-am nevoie de el. Ah, bine că mi-am amintit, de ce ți-ai lăsat cămaşa de noapte pe jos? Gestul nu-ți este caracteristic.

- Oh, nu-ți face griji, am să-o iau de acolo înainte de plecare. Pe deseară,

mamă. Josh înghiți hulpav conținutul paharului.

După două boluri cu Grapenuts, care nu fuseseră vreodată printre preferatele lui, se apucă de descărcat mașina de spălat vase. Nu mai făcuse așa ceva. Betsy, menajera familiei Friedman, avea întotdeauna grijă de asemenea amănunte.

Ezitând, scoase vasele curate și apoi o umplu din nou - fără să mai curețe resturile din farfurii. Arătau destul de scârbos cu amestecul acela de resturi divers colorate, dar își zise că, dacă punea suficient detergent, se vor curăța bine.

Pe masa din sufragerie, Bernie împăturea niște haine. Aveau miros proaspăt și îmbietor, dar Josh fu cât pe ce să întrebe de ce trebuia să facă atâtea treburi înainte de școală. însă reuși să se abțină. Cumva, situația îi părea logică. Era o familie cu un singur părinte; soții Knudson divorțaseră. Nu aveau nici menajeră. Fiecare făcea câte ceva. Era chiar plăcut.

Apoi se întoarse în camera Jennyei și culese de pe jos cămașa de noapte. Va fi nevoit să-și supravegheze gesturile.

Trecând pe lângă Bernie, ocupat să

distribuie hainele curate în diverse încăperi, îl auzi exclamând:

- Hei, cine a lăsat calculatorul deschis?

- Eu, ă ... probabil. Cuprins de panică - senzaţie care nu-l părăsise nici un moment de când se trezise - Josh se repezi în birou. Sperase din tot sufletul să vadă pe ecran figura spiritului, dar nu avu norocul. Nemernicul îi abandonase, pe Jenny şi pe el, lăsându-i să se descurce singuri. Poate că-şi va face apariţia mai târziu.

Şi totuşi, începu să se simtă ca un naufragiat prins în lanţul ancorei. Teama că se aflau la mâna ciudatului străin începea să-l apese tot mai tare. Lovi cu palma în carcasa metalică a computerului, gata să izbucnească în plâns.

Apoi, opri calculatorul, se uită la ceas şi îşi spuse că venise vremea să plece la şcoală. Adică, ora la care pleca Jenny de obicei. Se gândi că trebuia să înfrunte încercarea de a rămâne printre prietenele Jennyei toată ziua, în loc să stea cu gaşca lui. Poate că totuşi spiritul avea să se înduplece şi să apară la laboratorul de informatică. Trebuia s-o

facă!

Inhăţă cărţile Jennyei şi ieşi din casă, strigând:

- Pa, Bernie. La revedere!

- Da, Jen. Asemenea! îi răspunse fratele.

Urcând la volanul hărtănitei broscuţe VW a familiei Knudson, Josh încercă să-şi clarifice sentimentele. Era tot mai înstrăinat de propriul sine.

Părea să aibă un nas mult mai sensibil - izul de benzină, când pornise motorul, mirosul discret de tapiţerie uzată, parfumurile florale ale primăverii, pe când intra pe bulevardul Mission. Putea deosebi chiar şi mireasma sărată a oceanului.

Josh se considerase întotdeauna un tip simţitor. Desigur puternic, dar sensibil, totuşi. Şi iată că acum descoperea lucruri pe care nu le mai observase, sau le percepuse diferit.

Acum era conştient de aspectul încâlcit al mătăsii de porumb din Community Garden, de braţul îndoit al sperietorii de ciori, care părea să facă semne trecătorilor, de zbârciturile de pe obrazul doamnei Hewett, dându-i înfăţişarea unui măr uscat, în timp ce-şi

plivea culturile.

Deci, astfel vedea lumea Jenny.

îşi aminti o vorbă auzită cândva: Ai grijă la ce năzuieşti, fiindcă s-ar putea împlini! Desigur, până acum nu se mai gândise niciodată la acea zicală. Exprimată sau nu, nici o altă dorinţă nu i se mai împlinise, până atunci.

Traversând o intersecţie, Josh decise că venise vremea să ia viaţa mai în serios. însă, în primul rând, trebuia să găsească o cale de a-şi recăpăta trupul.

Capitolul 3

Ajungând în apropierea şcolii, Jenny inspiră adânc. Dintr-o dată, fusese cuprinsă de dorinţa de a deveni invizibilă, pentru tot restul zilei. Făcu un efort de a se calma şi îşi spuse: *într-o oră, totul se va termina şi voi redeveni eu. Sau poate că vraja se va destrăma în clipa când mă voi întâlni cu Josh?*

Sigur. Continuă să speri, Jenny! Traversă în grabă curtea şcolii şi holul de la intrare, fără să întâlnească pe cineva. Toţi erau în clase, cum ar fi fost de aşteptat. Oare aşa păţea Josh în fiecare dimineaţă? Să ajungă după ce începuse predarea?

Prima oră a lui Josh era Istoria

Americii cu domnul Leviathan, care-i făcea mereu necazuri din cauza întârzierilor. Jenny îşi luă inima-n dinți şi intră în clasă, sperând să se comporte ca adevăratul Josh.

Domnul Leviathan scria ceva pe tablă, dar auzind uşa, se opri la mijlocul frazei.

- Ei bine, ne bucurăm că te-ai hotărât să ni te alături, domnule Friedman. Zâmbetul care însoțea cuvintele contrazicea înțelesul propoziției, îşi spuse Jenny, înfiorându-se.
- Vă mulțumesc, replică ea, iar clasa izbucni în râs.
- Şi fiindcă suntem atât de încântați să vă vedem, vă vom acorda o favoare specială.

Jenny auzise poveşti înfricoşătoare despre ideile domnului Leviathan şi n-o entuziasma deloc perspectiva de a-i afla intențiile.

- Da? zise ea fără vlagă, sperând să sune ca Josh.
- Daaa! exclamă domnul Leviathan şi îşi umezi buzele cu încântare anticipativ'. Ti-am rezervat recitarea preambulului la textul constituției. Acum, dacă ai să binevoieşti să vii aici, lângă catedră, te

vom asculta cu toată atenția.
Profesorul îi făcu loc, așezându-se lângă drapelul american din colțul clasei, care se clătină puțin în suportul său alungit. Clasa emise un cor de nechezături.
Incăperea plină de figuri în expectativă îi jucă puțin prin fața ochilor. Jenny înghiți în sec și începu.
- Noi, cetățenii Statelor Unite, în dorința de a realiza o uniune cât mai corectă .
Când termină, clasa izbucni în aplauze.
- Hei, bravo Friedman, strigă Terry Fields
- Bună treabă, adăugă alt băiat.
Jenny zâmbi și privi spre încruntatul domn Leviathan.

- în orice domeniu al vieții, exercițiile duc la realizări, domnule Friedman, vorbi el pe un ton înghețat. Păcat că nu vrei să aplici acest concept și la punctualitate, la fel de ușor cum ai făcut-o cu învățarea pe de rost.

Jenny continua să fie puțin speriată.

- La fel de simplu? întrebă ea cu maximă seriozitate și sinceritate.
Colegii râseră.

Domnul Leviathan pufni zgomotos, murmură ceva neinteligibil și-i ceru să

se aşeze.

Jenny luă loc. îi era greu să se concentreze asupra lecției referitoare la stat şi guvernare. Pe lângă celelalte, a fi Josh însemna şi disconfortul provocat de pupitrul prea îngust, problemă la care nu se mai gândise până acum.

în sfârşit, se auzi clopoțelul. Toți o zbughiră de la locurile lor, în timp ce domnul Leviathan striga ultimele indicații privind temele pentru acasă. Jenny îşi luă cărțile şi ieşi cu greutate din bancă.

Terry Fields, unul dintre prietenii lui Josh, se nimeri alături de ea.

- Hei, Josh, ai fost grozav. O plesni pe spinare.

- Mersi. Se clătină, surprinsă de forța loviturii. înțelese că era un gest amical. Aşa glumeau băieții - cu mâna.

- Şi sigur n-ai avut textul scris pe dosul mâinii? încercă Terry să-şi necăjească prietenul.

Şapca de baseball cu cozorocul într-o parte îi acoperea părul castaniu cârlionțat, iar zâmbetul larg scosese la iveală un dinte ciobit.

- De astă dată nu, Terry, răspunse Jenny. Ar fi vrut să-l întrebe despre antrenamentul la baseball, dar neştiința

lui ar fi părut ciudată şi, în afară de asta, spera să se întoarcă în propriul trup până la terminarea programului.

- Azi avem probe de atletism, îi aminti Terry pe coridor.

- Ah, da, aşa-i. Jenny se înfioră, dându-şi seama că urma ora de educație fizică şi că va fi singura fată printre băieții în costum de sport. In mod normal, era genul de situație la care ar fi putut visa orice fată, ştiind sigur că nu se va întâmpla. Doar dacă era împinsă cu forța în vestiarul băieților de o gaşcă de colege glumețe, sau dacă nu ştia să citească şi ajungea acolo din greşeală.

Ah, Josh, pe unde umbli? întrebă ea implorator, pe când ajungeau la vestiare.

Ocolind primul rând de dulăpioare, îl urmă pe Terry, fixându-i spatele cu privirea. Când acesta se opri în fața propriului dulăpior, Jenny se ciocni de el.

- Ce-ai pățit Friedman? Dulapul tău este acolo, zise el, indicând cu degetul următorul rând. Il împarți cu Ryan, mai ții minte?

- Chiar aşa. Jenny porni în direcția

indicată, căutându-l pe Rob Ryan, un băiat masiv, pe care-l găsi aşezat pe băncuța dintre dulapuri - purtând doar boxeri!

- Care-i treaba, Friedman? rânji Rob, trăgându-şi o şosetă murdară până sub genunchiul păros.

- Oh, salut, spuse Jenny, înghițind în sec şi plimbânduşi privirea prin vestiar. Oriunde numai la Rob nu. De ce nu se grăbea să se echipeze? Bineînțeles că era curioasă, dar situația devenise cumva demoralizantă.

Noroc că dulăpiorul era descuiat - recunoscu numele înscris citeț pe tricoul gri. îl trase afară, împreună cu o pereche de şosete şi şortul.

Oho. Pasul următor - schimbarea îmbrăcăminții în fața celorlalți. îşi aminti însă că nu avea de ce să se teamă, doar se afla într-un corp de băiat. Nimeni nu-i putea bănui impostura.

Tacticos, îşi scoase hainele. Degetele i se încurcară puțin în veşmintele cu care nu era obişnuită. Din cauza stării de nervozitate, le împături inconştientă şi le aşeză frumos pe banchetă. Apoi, îmbrăcă şortul şi tricoul boțit. Oare când catadicsise Josh pentru ultima dată să le ia acasă şi să le spele?

- Friedman, ce-i cu tine, băiete?

Niciodată nu-ţi împătureşti ţoalele, remarcă Rob, cu uimire, aproape dezgustat.

- Da, păi, mi-am schimbat obiceiul. Ăsta este noul Josh.

- Sigur că da, omule. Eşti ca un nou-născut, ştiu, chicoti Rob, trăgându-şi pe el şortul. Apoi, îşi închise fermoarul bluzei de trening.

Pe alături, treceau băieţi aflaţi în stadii diferite de echipare. Inşi pe care-i întâlnea zi de zi la şcoală, defilând acum în chiloţi şi ciorapi. De fapt, nu era mare diferenţă faţă de costumele de baie purtate pe plajă, totuşi ...

Se grăbi să iasă. Pe când se aliniau lângă pista de atletism, antrenorul Jacobs aruncă o privire critică hainelor lui Josh.

- Hei, Friedman, ar fi o idee bună să-ţi mai speli din când în când echipamentul, mugi el glumeţ.

- In weekendul ăsta, promise Jenny, convinsă că va fi treaba lui Josh. Antrenorul era o versiune ceva mai posacă a instructoarei de dans, doamna Herbert.

Spre norocul ei, domnul Jacobs îşi mută repede atenţia spre alţi elevi. Jeni îşi privi încălţările enorme,

întrebându-se cum va reuşi să țină pasul cu restul clasei. Nu se prea omora după alergare. Desigur, era suplă şi vioaie, însă nu se putea pune cu Josh la viteză. Dansul era cu totul altceva . Dacă ar fi reuşit să parcurgă pista în paşi de dans. dar într-un asemenea corp?

Of! Antrenorul le ordonă tuturor să se înhame la câte cincizeci de flotări şi abdomene. Abdomenele erau floare la ureche; Jeni era capabilă să facă

suficiente din cauza propriilor antrenamente. însă flotările erau altă poveste. Totuşi, în corpul lui Josh, reuşi fără prea multe probleme. Câteva clipe se putu chiar bucura de uşurința cu care îndeplinea o activitate pe care o găsea atât de dificilă în propriul trup.

Pe partea opusă a terenului, fetele făceau gimnastică aerobică. Se întrebă cum se descurca Josh. Oare se făcea de râs? Şi ce va fi mai târziu, dacă va trebui să participe la repetiția ei de balet? Cum va reuşi să se descurce?

Poate că până atunci, spiritul se va îndura de noi şi ne va înapoia corpurile originale, îşi ridică ea moralul. Absurd! îşi dorea atât de mult să-l vadă pe Josh, să se convingă că nu pățise nimic, să se

asigurea doar că mai exista.

Jenny o urmări pe Tabitha Ballinger conducând formația fetelor spre prima bază a terenului de baseball. Părul ei lung şi negru era strâns într-o coadă de cal şi se balansa în ritmul alergării. O parte dintre băieți se întoarse s-o privească.

- Arată cam bine, remarcă Freddie Halbrecht, rânjind spre ceilalți.

- Da? Atunci de ce nu-i dai o întâlnire, Freddie? întrebă Gary Krupp.

- Tocmai mă gândeam că n-ar fi rău, zise Freddie, continuând s-o urmărească pe Tabitha, care alerga de la prima bază spre casă.

- Dar s-ar putea ca ideea să nu-i surâdă şi ei, îl tachină Gary. Înțeleg că-i cam pretențioasă - nu se întâlneşte decât cu tocilari obsedați de computere.

- Ah, ai vrea tu, Krupp? Va ieşi cu mine! Cine ar putea rezista? Freddie ridică o sprânceană, compunând o grimasă pe care o credea irezistibilă. Jenny gemu în sine. Freddie, cu părul lui blond, ciufulit şi tenul bronzat, poate că n-ar fi întâmpinat nici o dificultate la Tabitha, dar după opinia ei ar fi făcut mai bine să-şi lase acasă îngâmfarea şi întreaga personalitate.

Era întruchiparea vanităţii.
- Iat-o pe Rhonda. Ea o să-ţi accepte invitaţia cu siguranţă, sugeră Gary, arătând spre fata subţirică aflată la bătaie.
Freddie rumegă ideea.
- Ea ar accepta orice invitaţie. O fi rămas în liceul ăsta cineva cu care să nu fi ieşit?
- Nu-i corect să spui una ca asta! exclamă Jenny pătimaşă. Intâmplător, ştiu că Rhonda este o persoană foarte drăguţă!
Toţi băieţii se întoarseră să-l privească pe Josh, de parcă ar fi căzut din Lună.
- Da, da, ştim că te-ai cam muiat, Friedman, spuse Freddie. Ne distram doar.
- Şi ce-ar fi dacă ea ar spune asemenea lucruri despre tine?
- Ar fi cât se poate de adevărat! răspunse Freddie, acompaniat de râsetele aprobatoare ale celorlalţi.

Jenny se simţea ca un străin, dar nu-i mai păsa. O scoseseră din sărite. Ştia că Rhonda avea o reputaţie îndoielnică, dar nu putea admite ca băieţii s-o bârfească astfel. Cât de groaznic este să ajungi subiectul unei asemenea discuţii! Cum puteau fi atât de cruzi?

- Hei, Josh, unde-ți umblă gândurile? strigă antrenorul. Treci pe pistă, te rog! Avem de făcut un tur de stadion.

- A spus „te rog“. Antrenorul nu roagă pe nimeni, niciodată, observă Freddie bine dispus.

Jenny îşi luă locul lângă Gary, cu mâinile proptite pe zgura pistei. în afară de ei doi, la cursă mai participau încă cinci băieți. înspiră profund.

- Josh o să-i învingă fără dificultate, auzi ea un murmur printre cei rămaşi pe margine. Ca răspuns, fu străbătută de un fior.

- Pe locuri, fiți gata. start! strigă antrenorul, apăsînd butonul cronometrului.

Jenny simți că devine Josh, lansându-se în cursă cu toată forța. Picioarele se mişcau ritmic, bătăile inimii îi răsunau înfundat în urechi. Entuziasmantă senzație! Aproape ca la dans, dar altfel. Se deplasa de-a lungul pistei parcă purtată de altcineva. Gary o urma. începuse să obosească. Gary depăşi pe cel pe care-l credea a fi Josh, cu un zâmbet pe buze. Jenny hotărî să păstreze ritmul, fără să mărească viteza, până spre sfârşitul cursei. îl auzise pe Josh destul de des

povestind despre cursele de alergare, aşa încât ştia că el aşa ar fi procedat.

Josh Friedman realiză un timp mediocru. Surprinzător, atât pentru antrenor cât şi pentru colegi.

- Cred că este cel mai slab timp pe care l-ai scos, Josh, comentă antrenorul, lovindu-l cu palma pe spate. Jenny se făcu mică de tot. Nu te-am mai văzut niciodată întârziind atât.

- Pote că vom reuşi să te batem, Friedman, adăugă Tommy Southern, încurajat.

- Nu, dacă va depinde de mine, răspunse Jenny aşa cum ar fi făcut-o Josh.

- Te provoc, spuse Tommy, luând poziție alături de Jenny. Plictisită, îi făcu pe plac, alergând până la sală.

Apropiindu-se, Jenny auzi zgomotul apei la duşuri. Aburul se înălța din trupurile bărbăteşti.

Iată-l pe Rob, săpunindu-şi părul şi clătindu-se sub jetul fierbinte. Clăbucul i se scurgea pe piept. Jenny nu se putu împiedica să privească fix scena. Alături, Sean Cunningham cu mâna făcută pâlnie îl stropea pe Eddie Collander. Râsetele răsunau, ricoşând din pereții faianțați. Işi strânse

pleoapele.

- Friedman, termină cu visarea. Nici o mirare că ai mers atât de prost azi. Rob îşi privi cercetător prietenul. Sigur n-ai nimic?

Jenny rămăsese împietrită, copleşită de valuri succesive de panică.

- Nu, murmură ea. Dacă ar fi ştiut! Se zgribuli sub presiunea terorii pe care o simţea la ideea de a se dezbrăca şi de a face duş în comun cu ceilalţi.

- Doi băieţi trecură în fugă pe lângă ei, biciuindu-se unul pe celălalt cu prosoapele. Aveau un comportament zgomotos, agresiv, absolut nefamiliar.

Ezitând, îşi scoase echipamentul murdar. *Poartă-te normal,* îşi impuse ea. *Spală-te şi îmbracă-te rapid.*

Dar nu fu în stare să intre la duşuri. îngrozită, îşi trase pantalonii şi-şi încheie în grabă cămaşa. Apoi, luă echipamentul murdar şi-l înghesui în sacul de sport ca să-l ducă la spălat. Unul dintre colegi ridică privirea şi o interpelă:

- Hei, Friedman, ce faci? N-ai de gând să te speli?
- Hei, Friedman, îngălatule! strigă altul.
- Nu stau lângă tine la ora următoare!

- Groh, groh!

Pe când se îndepărta, țipetele răutăcioase o urmăriră. îi venea să plângă, dar făcu sforțări să se abțină. îşi dădu seama că băieții nu aveau obiceiul să verse lacrimi. Josh ar fi devenit ținta eternă a glumelor neiertătoare. înțelese că trebuia să se poarte exact aşa cum se aştepta lumea din partea unui băiat. Dificilă responsabilitate!

Capitolul 4

Josh traversă curtea şcolii, încercând să-şi amintească ce oră avea Jenny. Istoria muzicii. Intr- adevăr. Dar care o fi fost subiectul lecției?

Trebuia s-o găsească pe Jenny. Devenise prea mult! Nu-i cunoştea nici combinația de la dulăpior, aşa că nu avea cum să scoată cărțile. Habar n-avea de temele ei. Şi nu-i plăcea deloc să ajungă atât de devreme.

Absorbit de aceste gânduri, se ciocni cu cea mai bună prietenă a Jennyei, Elyse Roberts. Fata scundă, cu păr negru, se retrase surprinsă.

- Jenny? Incotro te duci? Nici măcar nu m-ai observat! spuse ea.

- Iartă-mă, Elyse. Eram cufundată în gânduri.

- Păi, ai face bine să revii cu

picioarele pe pământ. Te-ai putea accidenta. Atitudinea ei de preocupare altruistă era o noutate pentru Josh.

Ochii ei căprui-închis se fixară asupra pantalonilor prespălaţi pe care-i purta Josh.

- Hei, Nu te-am mai văzut purtându-i cu bluza asta. Combinaţia este. interesantă.
- Nu pari convinsă.
- Păi, durează o vreme până să te obişnuieşti cu ideea. Cămaşa roşie şi pantalonii verzi, înţelegi.

Josh şi Elyse pătrunseră în clădire şi se opriră să discute cu un grup de prietene. El spera să arate aşa cum trebuia. Nu se aşteptase ca Elyse să-i observe îmbrăcămintea.

- Bună, Jenny. Ce mai faci? întrebă Connie Bevelman, o blondă micuţă.
- Excelent, dar tu? răspunse Josh, iritat.
- Minunat. Azi-dimineaţă am avut o conversaţie grozavă cu mama de la inimă la inimă şi am stabilit totul.

Connie clipi cu înţeles.

- Nu-nţeleg, spuse Josh nelămurit.
- Ştii bine, despre cât eram de supărată că se căsătoreşte cu Frankfurter. Părea exasperată. Jenny ar

fi trebuit să-şi amintească.

- Ah, da, într-adevăr. Am uitat. De ce-i zici Frankfurter? întrebă Josh, încercând să-şi îmbunătăţească informarea.

- Un motiv suficient ar fi că-l cheamă Frank. Ei bine, ştii cât eram de abătută din cauza lui şi pentru noua slujbă a mamei, care o ţine mereu departe de casă, continuă Connie.

- A-ha.

- Acum mă simt mult mai bine. Mă întreb doar de ce am aşteptat atâta vreme ca să clarificăm lucrurile. Nu-i aşa?

- Nu, adică da, spuse Josh.

Nu-şi mai amintea de când nu mai avusese o discuţie serioasă cu mama lui. Era mereu preocupată ca el să nu cumva să dea de necazuri şi se înscrisese la cursul acela aiurit: „Cum să-i înţelegi pe adolescenţi!“, dar nu vorbiseră niciodată despre vreo anumită problemă.

- Eu nu comunic deloc cu părinţii, interveni suspinând Toni Wiseman şi trânti uşa dulapului. Ne rezumăm la: „Dă-mi te rog zahărul“, sau sarea.

- Tata nu mi se adresează decât

ca să-mi ceară carnetul de note, spuse altcineva.

în vreme ce clopoțelul suna, toate izbucniră în râs.

Elyse își privi ceasul de mână, Swatch.

- Hei, trebuie să plec. Ne vedem la prânz. Pa, zise ea, rupând-o la fugă.

Ceea ce însemna că ar fi fost cazul să plece și Jenny. Urcă la etaj, la cabinetul de istoria muzicii. Profesoara se numea doamna Mumper. Josh nu mai avusese de-a face cu ea, dar dacă Jenny o plăcea, probabil că era de treabă.

Avea cam cincizeci de ani, era masivă și foarte expresivă. Purta o fustă din petice și o bluză lungă,

prinsă în talie cu o centură. Avea un păr lung cu fir aspru, care-i dădea aspectul unui hippyot îmbătrânit.

Una dintre prietenele Jennyei, Cathy Bowen, stătea într-un colț al clasei. Părea să plângă.

- Ce-ai pățit? întrebă Josh, cu impulsivitate.

- Ah, Jenny. M-am despărțit de Doug, spuse ea, trăgându-și nasul. Vrea să se-ntâlnească și cu alte fete. A zis că legătura noastră devenise prea serioasă.

Mă simt groaznic, aş vrea să mor!

Josh rămase cu gura deschisă. Să moară ... din cauza lui Doug Kalinsky? Neîndemânaticul ăla care nici să lanseze mingea ca lumea nu era în stare?

- Hei, sunt convinsă că nu-i chiar aşa de grav, spuse Josh compătimitor.

- Este mai rău. N-o să ne mai întâlnim deloc. Adică, dacă n-am fi colegi de şcoală. Işi îngropă figura în batistă. Intr-un colț era brodată o figurină olandeză reprezentând un băiețel.

- N-o să fie sfârşitul lumii, sunt sigură, o încurajă Josh.

- Ba da, este! oftă ea tremurând. Adică, de acum înainte, am să-l văd flirtând cu alte fete. Mă gândesc numai la el. Ne vom întâlni întâmplător prin şcoală, iar eu n-am să rezist să-l văd cu alta!

După Josh, Cathy se îndrepta spre o criză majoră de isterie. Nu-i plăcea situația, aşa că schimbă subiectul.

- Ce aveam de pregătit? întrebă el, privind peste umărul Cathyei la manualul deschis de pe bancă. Nu ştia cum ar trebui să reacționeze la ieşirea aceea nervoasă. Cînd Jenny plâgea din cine ştie ce motiv, el se rezuma să stea acolo, stânjenit, aşteptând să-i treacă.

- Of . Vivaldi. Cum se face că nu ştii? Doar eşti „miss muzica", nu-i aşa? se încruntă Cathy printre lacrimi. Părea supărată pe Jenny, dar Josh nu înțelegea de ce.

- Ah, păi da, dar uitasem de Vivaldi. Se apropie audiția şi sunt cam agitată. Şi-ar fi dorit să aibă măcar parțial acces la mintea Jennyei, încât să-şi poată dea seama ce se petrecea în clasă. Istoria muzicii şi povestirile emoționale ale colegelor constituiau pentru el adevărate aiureli.

Clopoțelul sună. Cathy îşi şterse ochii şi se întoarse cu fața la catedră. Josh o imită, sperând să nu fie rândul Jennyei la ascultare.

Pe când doamna Mumper făcea prezența, el anticipă evenimentele zilei, ajungând la concluzia că trebuia neapărat să dea de Jenny imediat după ora aceea. Poate că, dacă s-ar fi întâlnit, toată nebunia aceea ar fi luat sfârşit.

- Jenny Knudson, răsună vocea exasperată a doamnei Mumper. Eşti aici, draga mea?

Profesoara gesticula cu creionul în aer, de parcă ar fi încercat s-o smulgă astfel din amorțeală. Josh înțelese în sfârşit că lui i se adresa şi se ridică în picioare.

- Da. Scuzați-mă. Mă gândeam la altceva, murmură el, simțind cum roşeşte.

- N-ar trebui. Deja te-am strigat de două ori, dar parcă ai fi încă la micul dejun, pufni doamna Mumper, iar clasa râse. Profesoara îşi drese glasul.

- Intrebarea pe care ți-am pus-o este următoarea: In ce an s-a născut Antonio Vivaldi?

Josh îşi zise că mai bine dădea un răspuns greşit decât să-şi recunoască neştiința. Iar răspunsul îi era total necunoscut. Transpirația îi broboni fruntea.

Apoi se petrecu ceva total neaşteptat. Cathy îşi lăsă bărbia în palmă, iar schimbarea de poziție îi deschise lui Josh perspectiva asupra manualului de pe bancă. Pagina era ocupată de o litografie sub care se putea citi: Antonio Vivaldi, 1675? - 1741.

Triumfător, Josh înfruntă privirea doamnei Mumper.

- Păi, se crede că s-ar fi născut în 1675, dar informația e urmată de semnul întrebării.

- Şi după tine, Jenny, care-i motivul? continuă doamna Mumper.

Josh ridică din umeri.

- Poate că nu voia să i se cunoască adevărata vârstă.

Colegele izbucniră în râs.

- In dimineața asta, eşti cam ştrengăriță, domnişoară Knudson, spuse doamna Mumper,

zâmbind. Josh îşi zise că asta era o atitudine foarte neobişnuită pentru Jenny şi că probabil Vivaldi nu era cel mai indicat subiect de glumă.

Spre norocul lui, doamna Mumper se întoarse spre alt elev, Ronnie Gray, căruia-i ceru părerea. Josh nu mai ascultă răspunsul. Aştepta cu nerăbdare clopoțelul ca să poată pleca în căutarea Jennyei, sau a sa - în sensul cel mai real al propoziției.

***

Zărind-o pe Jenny în fașa dulăpiorului lui, Josh fu copleşit de o senzație ciudată. Cât de des ai ocazia să-ți urmăreşti de la distanță propria persoană, într-o activitate normală? Poate să te vezi înregistrat de camerele de supraveghere dintr-un supermagazin, dar n-ar fi acelaşi lucru, îşi spuse el. Nu era o imagine TV, ci realitatea. Alergă pe coridor, minunându-se de uşurința cu care trupul Jennyei se strecura prin aglomerația de pe hol.

- Jenny!

Automat, Jenny întoarse capul. îi zâmbi, sau mai degrabă îşi zâmbi.

- Voiam să zic Josh, şopti el, sărutând-o cu uşurare. Apoi spuse: Până acum, nu m-am mai sărutat niciodată pe mine însumi.

- Ah, Josh, te-am căutat peste tot! strigă Jenny. Ce ne facem?

- Habar n-am, răspunse el, menținând tonul şoptit. Doamne, s-a întâmplat cu adevărat! La început, nu mi-am putut crede ochilor.

- Da, şi eu am pățit la fel. Dar speram că, dacă ne întâlnim, se va produce schimbarea inversă. Nu poate să ne lase aşa!

- A spus trei zile, Jenny. E imposibil să rezistăm atâta vreme. Azi-dimineață am încercat să-ți deschid calculatorul, ca ieri, dar nu s-a petrecut nimic. Nici urmă! Tipul s-a evaporat.

- Sâmbătă vine repetiția în costume! Trebuie să mă antrenez! Obligatoriu să dăm de el şi să-l convingem să ne redea corpurile, declară Jenny.

- Absolut. Ne vom ocupa de asta imediat. Prindeți hoțul! spuse el, simțind nevoia descrețirii frunții în fața dezastrului.

- Termină cu glumele astea, Josh! zise Jenny, înăbuşindu-şi râsul.

Ceilalți se întorseseră şi-i priveau.

- Parcă văd cum depunem o plângere privind experiențele noastre de dedublare. Apoi, primim un bilet spre cel mai apropiat balamuc, mormăi el.

- Cred că am putea încerca la ziar, sugeră Jenny.

Josh ridică din umeri şi îşi studie făptura.

- Hei, îmi place cum m-ai îmbrăcat.

- Mulțumesc. Dar nu-s sigură că plăcerea e reciprocă. Nu cred că aş fi recurs vreodată la combinația asta de culori. Privi nesatisfăcută la hainele pe care le alesese Josh.

- Aşa a zis şi Elyse. Ei bine, poate că vei avea mai mult noroc data viitoare. Se îndepărtaseră de şirurile de dulăpioare personale.

- Te-ai întâlnit cu Elyse? întrebă ea.

- Ce ciudat este să-mi vorbeşti cu vocea mea, spuse

Josh.
- Ce-ai fi vrut?
- Hai să mâncăm ceva, sugeră Josh. Probabil că eşti moartă de foame.
Amândoi izbucniră în râs. Faptul că erau împreună reuşi să topească, pentru moment, spaima îngheţată care le cuprinsese măruntaiele.
***
La cantină, Josh luă două tăviţe şi-i înmână una Jenyei, ca de obicei.
Se aşezară la aceeaşi masă şi-şi împărţiră mâncarea. Aşa făceau mereu. Jenny sorbi din paharul cu lapte, privind pofticioasă la farfuria cu hrană dietetică din faţa lui Josh, pe când el saliva la gândul fripturii din farfuria ei. Ar fi devorat într-o clipă grătarul şi cartofii prăjiţi. El rupse tăcerea.

- Ora următoare am, adică ai, informatică. Hai să intrăm în laborator înainte de începerea orei şi să încercăm să-l contactăm pe spirit.
- Bine. Şi dacă ne surprinde profesorul?
- Ar fi teribil! exclamă Josh. Domnul Leipzig ne-ar putea fi martor. Pentru noi, s-ar putea dovedi începutul unei cariere lungi şi profitabile. Jenny clipi.
- Pe post de ciudaţii şcolii?
Işi terminară rapid prânzul şi porniră imediat spre sala computerelor. Uşa era descuiată, iar ei se strecurară înăuntru, aprinzând lumina.
Jenny se aşeză în faţa unuia dintre monitoare şi porni calculatorul. Introduse o dischetă cu jocuri şi aşteptă.

Lumina ecranului împrumuta o nuanță verzuie degetelor ce mângâiau tastatura.

- Unde eşti, spirit al computerului? exclamă Josh, lovind tastele pe deasupra umărului ei - de fapt, a propriului umăr. Apoi ridică un deget spre ecran, poruncitor. Arată-te! ordonă el.

- Vrem să-ți faci apariția! întări Jenny. Cuvântul „vrem“ i se păruse o idee promițătoare.

Dar spiritul nu se supuse. In schimb, sună clopoțelul. Josh se lăsă pe spătarul scaunului, vorbind ca un robot.

- Am pătruns în zona crepusculară! Suntem în căutarea unui omuleț ciudat care sălăşluieşte în computer. Eroare de calcul!

In aceeaşi clipă, domnul Leipzig intră în sală.

- Ce fel de eroare? întrebă profesorul, amuzat.

- Ah, nu, nimic. Orice lucru are o explicație, vorbi Jenny în numele amândurora. Acum, cu proful alături, pierduseră orice şansă de a mai invoca figura spiritului, mai ales că se uita la monitor peste umărul lui Josh. întorcându-se spre Jenny, Josh spuse:

- Tocmai mi-am amintit. Am uitat manualul la cantină. Vino cu mine să-l caut.

- Sigur. Jenny primi cu recunoştință ocazia oferită de a scăpa de sub ochiul vigilent al domnului Leipzig. în vreme ce părăseau sala, profesorul îi privi pe rând. Afară, Josh rupse o bucățică de hârtie dintr-un caiet.

- Spune-mi ce program ai şi dă-mi cât mai multe informații despre colegii tăi. Cred că vom rămâne în situația asta toată după-amiaza.

Jenny îi comunică orarul, iar el făcu acelaşi lucru pentru ea.

- Ne întâlnim la dulăpiorul tău după program, bine? propuse Josh.
- OK, fu ea de acord.

încurcată situație!

- Hei, zise Josh cuprinzându-i fața în palme, putem să mulțumim pentru un singur lucru.
- Care? se interesă Jernny, neînțelegând la ce se referea.

- N-a spus că schimbarea va fi definitivă, zâmbi Josh.
- Slavă Domnului, Josh!

***

După ore, se reîntâlniră la dulăpiorul ei. Josh scoase cărțile de care ea urma să aibă nevoie si porniră pe culoar.

- Hei, n-ai de gând să-mi duci cărțile? întrebă Josh.
- O, ba da. Am uitat de frumoasele maniere. Jeni îi luă pachetul de cărți din mână. Vai, Josh, cât de ciudate sunt toate! Să-ți car cărțile, vreau să spun ... asta-i ceea ce se cheamă „schimbare de roluri", dar ... Se opri, apoi întrebă:
- Şi acum, ce ne facem?
- Mergem la tine acasă si încercăm să-l contactăm pe spirit. Porni spre poarta laterală a clădirii. Aici mi-am parcat masina.
- Adică, masina mea.
- Da. Păi, exercitarea posesiei este esențială din punct de vedere legal, glumi el, luând-o înainte spre parcare.

- Se aplică si la corpuri? vru Jenny să stie, observând expresia poznaşă apărută pe propria ei mutră.
- Ar trebui. Am în stăpânire corpul tău de destulă vreme.

- Numai la asta îți stă gândul? îl tachină ea.
- Bineînțeles că nu!

Urcară în maşină. Jeni constată cât de lipsită de confort părea broscuța din perspectiva lui Josh. Pentru ea, dimensiunile interioare erau ideale, când se afla în propriul trup.

- Ei bine, uneori mă întreb dacă nu cumva voi băieții aveți o idee fixă, mai ales după ceea ce am îndurat azi. îi relată întâmplările de la ora de sport.

Josh izbucni în râs.

- închipuie-ți ce-ar fi fost dacă aflau băieții!
- Am intrat într-o asemenea panică încât am plecat fără să mai fac duş.
- O, vai, nu! O să mă tachineze multă vreme pe tema asta. Ce-ai făcut pe pistă? Adică, ce *am* făcut?
- Nu prea grozav. Toți te împungeau din cauza timpului slab. Se aşeză mai comod şi continuă: Şi făceau remarci răutăcioase la adresa Rhondei Nygard. Au fost atât de nesuferiți!
- Aşa fac întotdeauna, zise Josh, ridicând din umeri.

Jenny schimbă subiectul.

- Sunt îngrijorată. Dacă nu reuşim să ne recăpătăm corpurile - ştiu că nu-i o idee prea plăcută - cum vei reuşi să dansezi în locul meu, după-amiază?

Gândul îi provocă lui Josh un fior de teamă. Ce avea să se

întâmple? Sigur, n-avea cum să reuşească

din prima exerciţiile complexe la care ea muncea de câteva luni. Iar cariera ei viitoare depindea de acele exerciţii. Schimbul n-avea cum să se fi petrecut într-un moment mai prost.

- Hei, Jen, zise Josh, ridicându-şi pumnul victorios. Ai de-a face cu un campion. Pot orice!

- A-ha. Iți dai seama ce înseamnă pentru mine repetiţia asta? întrebă ea privindu-l.

- Cred c-am auzit povestea de cel puţin o mie de ori, deşi nu credeam că voi fi implicat, replică el. N-ai nici un strop de încredere?

- Nu-i vorba de încredere. *Dar,* se întrebă ea, *despre ce putea fi vorba?*

- Dar în privinţa antrenamentului la baseball, reluă Josh, crezi că ai să te descurci?

Ea inspiră profund.

- Uite ce-i, toată treaba este ridicolă. Până atunci, sunt convinsă că ne vom reveni. N-are cum să dureze mai mult, nu-i aşa? Mi-e dor să fiu din nou eu.

- Da, şi mie. Până nu m-am transformat, nu-mi dădusem seama cât de ataşat eram de propria persoană. Abia acum încep să pricep cât sunt de ciudate fetele. De exemplu, azi-dimineaţă, Cathy Bowen plângea fiindcă se despărţise de Doug, se lamentă Josh.

- Ah, nu! Groaznic! Probabil că este distrusă, spuse

Jenny, încruntându-se de îngrijorare. Trebuie să vorbesc cu ea.

- N-ai cum, Jenny. Nu mai eşti tu însăţi, se grăbi Josh să-i amintească. N-o să vrea să ţi se destăinuie.

- Şi ce i-ai răspuns? Ai încercat s-o încurajezi? vru Jenny să afle.

- Nu ştiu, ridică el din umeri. I-am spus ceva de genul: nu-i sfârşitul lumii! însă ea era tare necăjită.

- Păi, cum altfel? Pe tine nu te-ar deranja dacă ni s-ar întâmpla nouă aşa ceva?

- Ba da. întrebă ezitant: hei, Jen, la noi toate-s în regulă?

- Ei bine, chiar în clipa asta, n-aş prea zice, răspunse ea, chicotind. Dar am face bine să rămânem uniţi, fiindcă unica persoană care poate înţelege prin ce treci sunt eu. Şi viceversa.

Afirmaţia era destul de liniştitoare.

- Şi acum, să-ţi povestesc despre repetiţie. Jenny părea nerăbdătore să schimbe subiectul. Maioul de balet este pe raftul de sus din dreapta al dulapului, unde l-am pus ultima dată.

- Ieri, o corectă Josh.

Cuvântul păru să-o sperie. Ieri. Când încă erau normali.

- Da, ieri. Numele profesoarei este doamna Herbert şi se aşteaptă să fiu familiarizată cu acest dans. Am să-l repet o dată în faţa ta, când ajungem acasă.

- Ăsta-i dansul la care te chinui de câteva luni? strigă Josh.

- Da.
- Doamne, sunt mort!

Jenny oftă.

- Nu-i un gând prea încurajator. Dacă ținem seama că ești în pielea mea.

***

Spre norocul lor, când ajunseră, nu mai era nimeni acasă. Primul impuls fu să se repeadă în birou și să încerce să-l invoce pe spiritul computerelor.

Josh privea fix ecranul, murmurând:

- Hai o dată! Fă-ți apariția și spune-ne ce să facem!
- E cam încăpățânat, Josh, zise Jenny, hipnotizată parcă de ecranul gol.
- Nu prea vrea să coopereze cu noi, se plânse Josh. Adică, gândește-te cât tupeu a avut să apară și să împlinească niște dorințe, pentru ca apoi să dispară și să-i lase pe oameni să se descurce singuri. Cineva ar putea avea de suferit!

Privind ecranul, Jenny se simți tot mai descurajată. Ii aruncă o privire lui Josh și spuse:

- Poate că este ocupat deocamdată, sugeră ea.
- Ar trebui să fie disponibil pentru urgențe, replică el. Hai să-i dăm ocazia să-și facă datoria.

Se aplecă, opri și porni din nou calculatorul. Reintroduse discheta de jocuri, dar pe ecran nu apăru nici o figură.

- Grozav spirit! Nu te poți baza pe el, Jen.

Ea se ridică și păși prin cameră.

- Măcar, știm la ce ne putem aștepta. Trei zile, fie că ne convine sau că nu.

Josh oftă din rărunchi.
- însemnă că n-avem de ales. Vino. Hai să vedem cum mă descurc la dans.
Jenny puse o casetă cu muzică de Chopin şi încercă o demonstraţie stângace pentru Josh. Avea un solo în uvertură şi două dansuri romantice din „Les Sylphides“. Privindu-şi propriul corp care se împleticea prin încăpere, Josh izbucni în râs.
- Termină cu râsul, strigă Jenny. Habar n-ai cât este de greu. Mă simt ca un pui de elefant.
- Gata cu umorul de camionagiu, zise el, căutându-i privirea. Nu, serios, sunt convins că este dificil. Nu mă văd în stare de aşa ceva. îşi înăbuşi zâmbetul superior.
- Ei bine, a venit vremea să încerci să fii în stare. Doar eşti campionul. Jenny trecu la următoarea bucată, ajungând rapid la exasperare.

- A-ha. OK. Se ridică şi încercă o combinaţie de paşi.
- Nu. Nu aşa. Eşti complet dezechilibrat! spuse Jenny, exasperată.
- Păi, demonstraţia ta cam lasă de dorit, replică el. Cred că în momentul acesta nici unul dintre noi nu este apt pentru un spectacol.
- Nu-i amuzant, se răsti Jenny, gata-gata să izbucnească în lacrimi. Toate aspiraţiile ei, pentru care muncise atât de mult, păreau compromise.
- Uite, Jen, dacă tot eşti în locul meu, ar trebui să nu te laşi copleşită de sentimente. Acum eşti băiat. Trebuie să arăţi duritate!

- Da, tip „macho“! Mănânc lame de ras la micul dejun. Işi încordă demonstrativ muşchii braţului.

- Nu glumi, Jenny. E lucru serios. Băieţii trebuie să-şi stăpânească pornirile astea.

- De ce *devine serios* numai când vorbim despre tine? Ai impresia că sentimentele mele n-au nici o importanţă? strigă Jenny.

- Ca să fiu cinstit, în momentul acesta, nu contează, răspunse el.

- Inţeleg că nu prea mă iei în serios, Josh. Acum, stătea cu mâinile-n şolduri, străpungându-l cu privirea.

- Hai să nu ne mai ciondănim, Jenny. Sunt cât se poate de serios, vezi? Işi compusese o expresie care s-ar fi vrut de concentrare pură. Să mergem în spatele casei să vedem cum te descurci la bătaie.

Deşi avea la dispoziţie corpul lui, nu reuşi mare lucru. Mai jucase baseball pe stradă, copil fiind, dar asta se petrecuse de multişor.

Josh stătea în centrul curţii, aruncându-i mingi, iar ea încerca să le lovească, ratând mereu.

- Strânge mai bine bâta, Jen. Haide, sunt sigur că vei reuşi.

Respectă indicaţiile întocmai.

- Ochii la minge! Nu lovi aşa devreme, aşteaptă să ajungă aproape. Aşa! Of, la dracu!

Jenny era uimită de priveliştea ei, aruncând atât de bine mingea, şi faptul îi distrăgea atenţia. în afară de asta, mâinile lui erau mult mai mari - ca nişte labe de urs.

Când încerca să lovească, se dezechilibra puțin.

în cele din urmă, după câteva încercări eşuate, Jenny spuse:

- Josh, a venit vremea să pleci. începe repetiția şi trebuie să fii prezent.

El se apropie şi-i luă bâta din mână.

- Bine. Dar să ştii că aş prefera să joc baseball. Se sărutară fugar, încă jenați de situație. Am să te conduc până la mine acasă.

O dată ajunşi, se sărutară iar şi Jenny păşi pe lespezile de la intrare. Singura prezentă era menajera, Betsy. Jenny se duse direct în camera lui Josh şi începu

să caute echipamentul de baseball. Bineînțeles că se împiedică de ghetele cu crampoane. Mai greu era să eviți o accidentare împiedicându-te de ele decât să le găseşti.

După o privire spre ceasul de pe noptieră, Jenny se îmbrăcă şi ieşi, în vreme ce menajera lucra cu aspiratorul în capătul celălalt al holului.

***

- Friedman, ai dat de dracu, înțelegi? urlă antrenorul Jacobs, cu figura acoperită de o rețea de riduri.

Sub impactul acestui atac verbal, Jenny se crispă. Uitase că timp de trei zile era obligată să dea față şi cu nesuferitul antrenor de baseball. Trei zile!

Echipa lui Josh se numea Druids şi se divizase în două pentru un joc de antrenament.

Jenny era la prima bază. După ce scăpă o minge trimisă de Willie Edwards, nervoasă, lovi cu pumnul în mănuşa lui Josh. Willie îşi clătină capul a dezgust.

Jenny se simțea foarte neîndemânatică. Nici vorbă de stăpânirea de sine pe care o aveau băieții, după cum pretinsese Josh. în gând, îi ceru iertare lui Josh. Apoi se pregăti pentru următoarea fază. La bătaie ajunsese Eddie Collander, încovoiat ca un uriaş semn de întrebare.

Zgomotul bâtei lovind mingea reverberă pe întregul teren. Toți adversarii alergau cu ochii în sus şi mâinile întinse. Sean Cunningham prinse mingea şi o scăpă. Eddie fugea ca un iepure şi reuşi să ajungă în casă, împreună cu Walt Collins şi Benjamin Stein. Echipa lui Eddie jubila extaziată.

Scorul ajunsese 3 - 0 . Două reprize. Apoi aruncătorul îi servi o minge lui Doug Kalinsky, care lovi în gol. Willie o prinse sigur.

Pe bancă, antrenorul veni la Jenny.

- Sper să loveşti mai bine decât ai prins, Friedman. Nu-mi dau seama ce-ai pățit. Ce mă fac cu tine?

Jenny simți că se face mică, în interiorul acelui trup străin.

- Nu ştiu. S-ar putea să am un început de gripă, încercă ea o justificare.

- Un început de gripă? o maimuțări antrenorul. Da, poate că eşti bolnav, dar eu încep să-mi pierd răbdarea. Poate vrei să te duci acasă şi să te tratezi cu o porție de somn. Antrenorul îşi scărpină chelia. Am văzut de toate şi am auzit cele mai ciudate scuze, dar n-am mai avut un jucător cu asemenea fluctuații de formă.

- îmi pare rău. Sunt sigur că o să-mi revin până la jocul de vineri, încercă ea să-l liniştească, simțingu-se

groaznic. Formă! Ştia foarte bine cauza. *Ah, Josh, te rog să mă ierţi!*

Se aşeză urmărindu-i pe ceilalţi, cărora le venea rândul la bătaie. Gary Krupp reuşi să ajungă în casă, Cecil Morris o făcu mergând agale, iar Terry Fields rată.

- E rândul tău, Friedman, anunţă antrenorul. Şi te rog, de astă dată arată ce poţi. Ai baftă că ăsta este doar un antrenament.

Jenny inspiră adânc. Alese o bâtă mai groasă de lemn, asemănătoare cu cea pe care o folosiseră în curtea din spatele casei. Se îndreptă alene spre punctul de bătaie şi luă poziţia încovoiată pe care o observase la ceilalţi. Freddie Halbrecht trimise o aruncare rapidă, curată, la înălţime mică.

- Prima! strigă arbitrul.

Freddie aruncă din nou. De data asta, Jenny îşi încleştă mâinile pe bâtă, aşa cum îi spusese Josh. îşi impuse să aştepte şi lovi cu putere.

- A doua!
- Hai, Friedman! mârâi antrenorul, din spate.

Jenny se înfioră. Se propti mai ferm pe picioare, preocupată să nu arate ca o fată.

Următoarea aruncare veni rapid şi cu forţă. Când lovi, fu cât pe ce să cadă grămadă.

- A treia! Eşti eliminat!

Cuvintele aspre îi răsunară vibrând în urechi.

- Următorul!

Antrenorul se apropie şi îşi sprijini mâna pe umărul lui Josh.

- Du-te şi te culcă. Roag-o pe maică-ta să-ți prepare nişte supă de pui. Fă-te bine, băiete! Se apropie meciul.

în sfârşit, antrenamentul luă sfârşit. Extenuată, Jenny luă un mănunchi de bâte şi le îndesă în sacul jerpelit. Abia aştepta să ajungă acasă - mai bine zis la Josh - şi să zacă.

De fapt, efortul de a-şi cântări fiecare reacție şi acțiune se dovedea extrem de obositor. O singură zi în locul lui Josh, fusese suficientă s-o facă să se simtă părăsită într-o țară străină, fără să cunoască limba.

Şi nu era vorba doar de cazul lui Josh. O descumpănea limbajul folosit de băieți în general. De parcă nu le-ar fi păsat de nimeni. înțelegea dorința de autodepăşire dusă până la limita posibilităților fizice, dar îi părea de neînțeles pretenția aceea de atotputernicie afişată mereu. Oare de când adoptaseră asemenea atitudine?

Diferența era foarte mare. Se simțea într-o tensiune permanentă, ca un arc întins la maximum, fără o clipă de relaxare. Cele trei zile aveau s-o scoată din minți.

Se întrebă dacă Josh încerca aceleaşi senzații.

Capitolul 5

Josh era la bara de încălzire, concentrându-se asupra mişcărilor balerinei din fața sa. îi imita cu atenție toate mişcările şi, din când în când, îşi verifica în oglindă prestația.

Făceau reverenţe, îndoindu-şi genunchii dar ţinând spatele drept. La început, le considerase floare la ureche. însă destul de repede constatase că nu era deloc uşor să le faci de parcă ai purta un teanc de cărţi în echilibru pe creştet.

- Jenny Knudson! Ce-i aia? întrebă doamna Herbert, o femeie micuţă, voinică, a cărei atitudine încrezătoare părea să satureze aerul din sală.

Ridicat pe vârfuri în pantofii de poante ai Jennyei, Josh avu un frison de teamă. Din fericire, degetele ei erau destul de rezistente şi obişnuite cu această poziţie neobişnuită. De pe urma sportului, Josh era

destul de suplu, dar cu toate astea, nu era capabil să realizeze corect exerciţiile demonstrate mai devreme de Jenny. Imposibil!

- Jenny, astăzi parcă n-ai fi tu însăţi. în glasul instructoarei de balet răsuna neîncredere. Nu mai eşti cea pe care o cunoşteam! Ti-e rău?

- Păi, în ultima vreme m-am simţit cam ciudat, recunoscu Josh.

Ochii doamnei Herbert se îngustară, iar buzele i se strânseră în semn de îngrijorare.

- îmi pare rău să aud una ca asta, Jennifer. Clar că nu eşti în apele tale. Trebuie să ne lămurim care-i motivul şi să-l eliminăm. Vocea ei împrumută un ton de şoaptă conspirativă. Ştii bine că eşti marea noastră speranţă pentru şcoala de balet.

- înţeleg aluzia, spuse Josh, zâmbind şi dând din cap.

Doamna Herbert clipi surprinsă, dar nu răspunse la comentariu. Josh pricepu că profesoara nu era obişnuită să audă asemenea vorbe. Ei bine, această Jenny încorpora şi alte diferențe subtile.

Doamna Herbert îşi flutură degetele subțiri în aer şi se adresă clasei:

- Bine, acum reverențe. Toată lumea, împreună! Unu-doi-trei-patru şi unu-doi-trei-patru şi ...

Josh se supuse, provocând o nouă înnegurare a trăsăturilor instructoarei şi câteva gesturi

nerăbdătoare. Termină exercițiul neglijent, dorindu-şi din răsputeri ca Jenny să revină în propriul trup în acel moment şi să îndrepte lucrurile.

îl avertizase că încălzirea la bară era mai dificilă decât părea. Chiar o asistase de câteva ori. Era extraordinar de grațioasă.

Una era să meargă la şcoală dându-se drept Jenny şi cu totul alta să danseze în locul ei. Ştia desigur că existau şi balerini, dar nu-şi propusese niciodată un astfel de viitor. I se părea o activitate exclusiv feminină. Nu făcea parte dintre cei gata să râdă de un băiat care ar fi vrut să devină balerin, însă dansul nu era pentru el.

Cum se descurca oare Jenny în locul lui? Când îi povestise despre rezultatul slab la proba de atletism, începuse să se îngrijoreze. Sigur că putea îndrepta asta de îndată ce va reveni în propriul trup, dar detesta să le furnizeze celorlalți cel mai mic motiv de-a face haz pe socoteala lui.

Ridicând fruntea, întâlni privirea exasperată a doamnei Herbert.

- Faci o mişcare prea largă cu piciorul acela, Jennifer, îi spuse ea elevei. Probabil că iar greşise, îşi zise Josh.

îşi dădu toată silința să imite execuțiile celorlalte eleve. Apoi, veni vremea să lase bara şi să treacă la dansul propriu-zis.

întreaga grupă interpreta trei dansuri din „Les Sylphides“, pregătite pentru audiția la şcoala de balet. Personajele erau nişte fete mlădioase şi grațioase, un fel zâne ce populau văzduhul. La Jenny totul păruse atât de minunat. îi arătase o dată dansurile, aşa că ştia cam ce ar fi trebuit să facă şi se lansă în execuție.

- Stop! Stop! Stop! ceru instructoarea, ridicând mâna.

Josh se opri. în oglindă, imaginea Jennyei aducea cu o barză rămasă într-o poziție instabilă - mult diferită de a unei balerine grațioase.

Un grup de fete pufniră în râs, în spatele lui Josh.

- N-ar fi grozav să schimbăm baletul în comedie? se auzi o voce.

- Jenny este prea bună balerină ca să danseze în felul ăsta, comentă alt glas.

Josh îşi zise că trebuia să se relaxeze. îşi privi imaginea din oglindă. Jenny era foarte drăguță, ca de obicei. Dacă ar fi reuşit să se şi mişte la fel!

- Revino-ți, zise el cu voce tare, adresându-se imaginii. Deşi de obicei se mişca degajat, în momentul de față Josh era prea crispat. Paşii de balet i se păreau

nenaturali.

- Jenny, sunt convinsă că mâine te vei simți mult mai bine, spuse doamna Herbert, conducând-o afară de pe parchet, astfel încât repetiția să poată continua.

Ce-ar fi să te duci şi să te odihneşti bine la noapte, să mai exarsezi dacă vrei, dar să laşi restul grupei să lucreze?

- Da, bine, răspunse Josh fericit. Dar în acelaşi timp se simțea rău fiindcă nu fusese capabil s-o suplinească pe Jenny. *Să fim cinstiți, Friedman, ai făcut-o de oaie!* Se aşeză pe băncuța de lângă perete.

Le privi pe celelalte fete dansând pe muzica aceea inefabilă, impresionat de grația lor. Jessica Melvin, Tracy Holt, Sasha Hayward, Amanda Sterling. Toate erau mlădioase, cu picioare lungi, fine, totuşi diferite. Toate erau experte, însă nici una dintre ele nu se putea compara cu Jenny. Mişcările ei erau aparte şi probabil că acesta era motivul supărării doamnei Herbert.

Josh rămase prăbuşit pe băncuță până la terminarea repetiției, în timp ce elevele pluteau parcă prin încăpere. în scurtul interval, încercă să rețină cât putea de mult despre dansuri, ascultând cu atenție toate indicațiile doamnei Herbert. în cele din urmă, lecția luă sfârşit.

- îmi pare rău că în seara asta am terminat atât de târziu, fetelor. Instructoarea se încruntă, uitându-se la ceasul de mână. Mai sunt încă unele imperfecțiuni la care trebuie lucrat. Ne vedem mâine.

Jessica Melvin veni spre Jenny.

- Ce-ai pățit? Eşti bolnavă?

- Da. Aşa cred, murmură Josh, împachetându-şi echipamentul.

- Niciodată nu te-am mai văzut atât de ieşită din formă, declară ea, cu fruntea încrețită de îngrijorare. Jessica era o brunetă cu gene negre, lungi, ceva mai înaltă decât celelalte.

- Mâine mă voi simți mai bine, Jess. îți mulțumesc. Josh zâmbi, sperând din suflet ca vorbele lui să se adeverească.

Plecă împreună cu colegele, dorindu-şi ca măcar o parte din priceperea lor să fie molipsitoare. Afară îşi luară rămas-bun.

- Ne vedem mâine, Jenny. Odihneşte-te! strigă Jessica, zâmbind compătimitor.

- Mulțumesc, Jess. Aşa voi face.

Josh ştia că Jessica era una dintre prietenele preferate ale Jennyei. Desigur, între balerine exista o competiție permanentă, dar ele reuşeau să păstreze o atitudine amical-colegială una față de cealaltă.

De când cele cinci eleve fuseseră selecționate pentru audiție, tensiunea dintre ele crescuse mereu. Erau conştiente că succesul uneia însemna eşecul celorlalte. însă îşi păstraseră spiritul concurenței sportive. Jenny îi spusese că asta se datora faptului că învățaseră să câştige, dar ştiau să şi piardă.

Josh îşi luă la revedere, dintr-o dată fericit să scape de prezența celorlalte, a căror îngrijorare îi dădea o senzație de disconfort. Fetele aveau grijă una de cealaltă, îşi spuse el. Dacă ar fi fost un lot de băieți, acum ar fi

trebuit să rabde o ploaie de insulte. Aşa procedau ei pentru a uşura povara înfrângerii, în vreme ce fetele erau mereu gata să-şi ofere sprijinul.

Porni Volkswagenul. Motorul tuşi puţin. Poate că simţise schimbarea şoferului. Conducea, cu gândul la spiritul computerelor. Ar fi grozav dacă ar reuşi să ia legătura cu el.

***

Josh uitase că avea de împlinit unele munci domestice, în numele Jennyei. Ajuns acasă, îl găsi pe Bernie pregătind cina.

- Am făcut cotlete de porc, zise el, aruncându-i o privire pe deasupra ramei ochelarilor aburiţi. Nu ştiam când ai să ajungi acasă.

- îmi pare foarte rău. Astăzi, lecţia de dans a fost o adevărată corvoadă, spuse Josh.

- Băutura energizantă nu te-a ajutat? Bernie ridicase o sprânceană, dar continua să fie absolut serios.

- Ă, nu. Cred că trebuie să treacă o vreme până să-şi facă efectul. Inteligent flăcău, îşi zise Josh.

- Mă interesează efectul pe care-l poate avea o asemenea băutură asupra performanţelor oamenilor, explică Bernie, scoţând cotletele pe un prosop de hârtie. Poate că am să fac un studiu practic.

- S-ar putea să fie amuzant, comentă Josh neatent, deschizând pe rând sertarele în căutarea tacâmurilor. în sfârşit, le găsi şi puse masa. Mă poţi utiliza pe post de cobai.

- Progresul s-ar vedea la sărituri şi piruete. Berni zâmbi şi-i întinse cotletele.

- Frumos, Bernie, foarte drăguț! spuse Josh, aşezându-se la masă.

- O chem pe mama, zise Bernie, pornind în goană spre camera ei.

Când intră în încăpere, doamna Knudson părea preocupată.

- Bună, Jenny. Cum a mers repetiția? întrebă ea, aşezându-se la masă.

- A fost OK. Doamna Herbert ne-a ținut mai mult decât de obicei.

- ... ?

- Păi, da. A trebuit să mai trecem o dată prin toată rutina. Nu pomeni de faptul că întârzierea i se datora.

- Aşa credeam şi eu, spuse doamna Knudson, tăindu-şi cotletul. Dar nu începu să mănânce, aşa cum şi-ar fi dorit Josh, aşa că fu obligat să-şi înfrâneze şi el pofta.

- Dar la şcoală cum a fost? întrebă Josh.

- Minunat. Am vorbit despre: „Umorul în societatea contemporană". Doamna Knudson ținea un curs de etnografie la universitate.

- Ai mai auzit vreun banc? se interesă Josh.

- Nu, eu le-am spus, Jenny. Şi le-am analizat - comic de nume, snoave, glume etnice, bancuri politice etc. Lista este practic infinită. Pe urmă, mai sunt şi calambururile.

- E grozav să ai o mamă care-şi câştigă existența spunând bancuri. Josh gustă din mâncare.

- Ceea ce pe vremuri era jignitor a ajuns acum ilar, continuă doamna Knudson, de parcă şi-ar fi continuat expunerea academică. Dar cel mai mult am zăbovit

asupra tendinţelor actuale, ca de exemplu glumele despre computere.

- Despre computere? Josh deveni dintr-o dată extrem de atent.

- Da. Cum sunt caricaturile din revistele moderne. Un individ se află pe patul morţii, iar doctorul se întoarce spre asistentă şi spune: cheamă familia, cred că-i pe cale să-şi *proceseze* ultimele cuvinte.

Bernie şi Josh râseră.

- Imaginaţi-vă cum ar fi dacă am ajunge să nu mai comunicăm decât prin intermediul computerului, zise Bernie.

După cină, se apucă să curețe masa. Josh se ridică să-i dea o mână de ajutor, conştient că Jenny aşa ar fi procedat.

- Adică, ce-ar fi dacă în fiecare dimineaţă ar apărea o figură pe ecranul monitorului şi i-ai da indicaţii ce vrei să facă în ziua respectivă? continuă Bernie ideea.

- Ai văzut vreo astfel de persoană pe monitor, în ultimul timp? întrebă Josh, plin de speranţă. Poate că spiritul era un obişnuit al casei. Poate că li se arătase şi altor membri ai familiei!

Bernie pufni în râs.

- Doar în vis. Ce n-aş da să apară! Ar face viaţa atât de uşoară.

- Da, ar fi bine. Dar nu există nici o garanţie că ne-ar uşura traiul, spuse Josh, în cunoştinţă de cauză. Eşti sigur că n-ai observat nimic ciudat la calculator?

încruntându-se, Bernie clătină din cap.

- Nu, nimic. Hei, Jen, sper că nu mi-ai luat vorbele

în serios, nu-i aşa?
Josh se foi.
- Nu, nu. Totuşi, aş putea folosi ideea într-o lucrare la limba engleză, inventă el, ca să-şi explice interesul.
Doamna Knudson se ridică de pe scaun.
- Sună cam prea fantezist. Iertaţi-mă, dar am de corectat nişte lucrări.
Bernie şi Josh curăţară farfuriile şi le introduseră în maşina de spălat vase. Apoi, Josh îşi făcu de lucru pe lângă birou, dar doamna Knudson lucra acolo. Trebuia să mai aştepte.
îl dureau toţi muşchii şi intră în camera Jennyei să se apuce de lecţii. Se făcuse deja opt, dar el continuă să stea la masă şi să-şi facă temele conştiincios, până reuşi să termine.

Găsi fără dificultate cămăşile de noapte ale Jennyei (era o fată ordonată). Pe când se pregătea de culcare, se întrebă de ce se certaseră în privinţa sexului. De ce îl refuzase Jenny? Pretindea că-l iubeşte, dar uneori atitudinea ei îl făcea să creadă altceva, deşi n-ar fi recunoscut în faţa nimănui. Se simţea înlăturat de o forţă necunoscută. O dorea! Atât şi nimic mai mult. De ce nu putea simţi şi ea la fel? Parcă dorinţa ar fi existat numai din partea lui.

Deocamdată, întreaga problemă era suspendată. Se furişă pe vârfurile degetelor până la birou să vadă dacă doamna Knudson mai era acolo.

Plecase. Aprinse lumina şi se aşeză în faţa monitorului. încărcă jocul de pe dischetă şi şopti: *Hai,*

spirit al computerului, nu mă lăsa baltă! Trebuie să-ți vorbesc!

Spera ca tonul imperativ să-l convingă pe spirit, dar acesta nu apăru. Așteptându-l, lansă trei jocuri. Disperat, în cele din urmă stinse calculatorul şi se furişă înapoi în dormitorul Jennyei.

***

Jenny încerca să se relaxeze sub jetul duşului, lăsând apa fierbinte să-i şiroiască pe trup. însă nu-i prea era la îndemână, îşi spuse ea, cu permanenta conştiință a faptului că se găsea într-un corp străin. în

prezența prietenilor lui, trebuia să rămână în gardă tot timpul. Până şi acum, sub duş, acolo unde se bucura de obicei de singurătate, continua să simtă prezența neliniştitoare a lui Josh. Tânjea după propriul corp - avea nevoie de intimitate.

Ieşi de sub duş şi îmbrăcă în grabă o pereche de pantaloni de catifea reiată şi o cămaşă pe care n-o mai văzuse. O găsise mototolită la fundul unuia dintre rafturile dulapului şi fusese imediat cucerită de dungile întrepătrunse, maronii şi albastre.

Intră în bucătărie să vadă ce era de mâncare. Pe aragaz trona o plăcintă sub care era prins un bilețel.

„Doamnă Friedman,

Coaceți-o la 350° cam 25 de minute.

Am pus salata în frigider.

Betsy“

Jenny găsi salata şi se hotărî să-i potrivească un sos. Doamna Friedman nu avea să ajungă acasă decât după ora şase, aşa că Jenny avea tot timpul, total neobişnuit pentru ea.

Vârî echipamentul lui Josh în maşina de spălat şi făcu sosul. Apoi, se apucă de teme.

Pupitrul lui era plin de hârtii. El reuşea să se descurce destul de bine în harababura aceea, dar Jenny întâmpină dificultăţi. Dădu totul jos de pe masă şi reorganiză mai judicios spaţiul de lucru.

în vreme ce făcea ordine, câteva foi de hârtie subţire căzură pe covor şi se împrăştiară dând la iveală

o surprinzătoare colecţie de schiţe, care-i tăiară respiraţia. Se aplecă şi le culese cu grijă. Una reprezenta nişte veliere desenate în peniţă, cu umbre gri-apoase. Următoarea era un autoportret al lui Josh în echipament de baseball. Apoi, doi băieţi alergând pe stradă. Jenny îşi trecu degetele peste liniile frumoase, curgătoare ale desenelor, gândindu-se la el.

Nu mai văzuse lucrări ale lui Josh atât de bune. Ştia că era talentat la desen. Avea spontaneitate şi uşurinţă. Era degajat, niciodată nesigur, iar schiţele îi ieşeau mereu, dar parcă nu *atât* de bine. Desenele astea demonstrau aceeaşi spontaneitate, dar dublată de trăsături de penel îndrăzneţe, agresive, care-i reţineau privirea.

Le studie vreme îndelungată, încercând să descifreze personalitatea autorului. Pentru moment, se simţi lezată că el nu dorise să i le arate, deşi ea îşi manifestase adesea dorinţa de a-i vedea lucrările. însă Josh avea obiceiul de a-şi minimaliza talentul, de a schimba subiectul, sau de a-i abate atenţia prin orice mijloc posibil.

Rotindu-şi privirea prin camera confortabilă, dar dezordonată, simţi că-l invidiază pe Josh pentru

nepăsarea cu care privea lucrurile. Pentru ea, viața era mult mai solicitantă din proprie opțiune şi avea tendința să-i accentueze acea caracteristică. în centrul universului ei se afla dansul. Era tot timpul pe fugă,

având mereu un program foarte încărcat. Aşa că, o deranja cu adevărat când Josh se purta de parcă lipsa de la o repetiție n-ar fi însemnat cine ştie ce. Nu-i lua în serios ambițiile personale sau aspirațiile - încerca mereu s-o tempereze, spunând: „Linişteşte-te, trenul vieții n-o să plece fără tine!“

„Dar ar putea-o face“, răspundea Jenny de obicei, simțind că dacă n-ar reuşi să țină pasul cu ceasul biologic, întregul ei sistem s-ar prăbuşi.

Acum însă, nu mai avea ce face. Cum să țină pasul cu acel orologiu interior când nu mai putea dispune nici de propriul trup?

Suspinând, Jenny puse cu grijă desenele într-un sertar şi se apucă de teme. Apoi, la şase fără un sfert, intră în bucătărie să pună plăcinta la cuptor. Chiar atunci, intră şi doamna Friedman.

- îți mulțumesc Josh! spuse ea, sărutându-şi fiul pe obraz. Cum de ți-a trecut prin minte? Sunt moartă de foame!

- Ti-am auzit stomacul chiorăind de la cinci kilometri, glumi Jenny. *Reuşit comentariu,* îşi zise ea. *Tipic pentru Josh.*

- Ei bine, da. în drum spre baie, trecu prin fața maşinii de spălat. Când a plecat Betsy? Maşina merge încă.

- Eu am pornit-o ... mamă. îi venea greu să-i spună „mamă“ doamnei Friedman.

- Doamne fereşte! Ce-ai pățit? Te-ai molipsit de vreo epidemie de ordine şi curățenie?
- Păi, ă ... echipamentul meu de sport trebuia spălat. Acesta era adevărul.
- Asemenea nenorociri se mai întâmplă, chicoti doamna Friedman.

Domnul Friedman îşi făcu apariția, venind de la muncă şi îşi privi feciorul ridicând din sprâncene. Era un bărbat masiv, cu aspect de urs. Purta barbă.

- Josh la bucătărie? Ar trebui să imortalizăm momentul cu o fotografie, aprecie el.
- Ştiu că nu-i teritoriul meu, dar am vrut să prepar masa mai devreme, explică Jenny.
- Ori ai vreo întâlnire, ori îți trebuie un echipament nou de baseball, îl necăji domnul Friedman.
- Nu. Aşa sunt eu, un înger de copil! răspunse Jenny, înțelegând că depăşise limitele personajului. Josh nu era băiat rău, doar cam răsfățat. Nimeni nu aştepta de la el vreo contribuție reală în activitățile domestice, aşa că se complăcea în respectiva situație.

La masă, doamna Friedman fu impresionată de sosul salatei.

- De unde ai aflat cum să-l prepari, Josh? Mi-am închipuit mereu că nu eşti capabil nici să fierbi un ou.
- Ne-au învățat în tabără, mamă, zise Jenny, considerând răspunsul ca plauzibil. Ştia că Josh deprinsese gătitul în tabără. Mai vorbiseră despre asta.

Totuşi, n-avea habar dacă printre cele învățate se afla şi sosul cu oțet. Ştia că mai preparase adesea paste făinoase, dar era absurd să-l considere mare maestru în arta culinară.

- Ah, da, uitasem. însă cunoştințele tale în domeniu nu s-au mai manifestat până acum, glumi doamna Friedman.

- Recunoaşte-i meritul, Rachel, ricană domnul Friedman. Doar e singurul nostru flăcău.

- Ştiu şi mă frământ din cauza lui, Sid, oftă ea, ... cu toate poveştile pe care le aud. Vreau să spun, la cursul de „Cum să te porți cu un adolescent". Este foarte instructiv. Ei pretind că pregătirea începe acasă, dar nu-s chiar atât de sigură.

Jennyei i se părea ciudat că doamna Friedman se înscrisese la un curs care s-o învețe cum să se descurce cu propriul copil.

- Dacă ții să afli cum să tratezi un adolescent, de ce nu mă întrebi pe mine, mamă?

- Poftim? clipi ea surprinsă. Ah, cred că aş fi putut s-o fac, dar îmi place să aud părerile specialiştilor.

- îți faci prea multe griji. N-am nimic. Mă port foarte bine, spuse el, încercând s-o liniştească.

- Oh, cred că ar fi mai bine să reformulezi, băiete. Domnul Friedman se apleacă să-i şoptească la ureche, complice: maică-ta te poate contrazice foarte uşor doar aruncând o privire în camera ta.

Problema asta am de gând s-o rezolv curând, îşi spuse Jenny. N-am să pot supravieţui în acest haos, chiar dacă este vorba de numai trei zile.

- Astăzi, subiectul seminarului a fost fiul familiei Nordstrom, Willis. Tot ameninţă că o să fugă de acasă.

Doamna Friedman îşi împături şervetul şi se ridică de la masă.

- Poate că nu-i dau destul de mâncare, sugeră domnul Friedman, încercând să lămurească problema. Nordstromii ţin dietă vegetarian', nu-i aşa?

- Nici o grijă, mamă. N-am să plec de acasă - adică, atâta vreme cât mă veţi hrăni bine, o asigură Jenny.

Zâmbi, dar continuă să se arate îngrijorată.

- Nici nu ştii ce uşurare îmi aduc vorbele tale, Josh.

Jenny se ridică şi o ajută să umple maşina de spălat vase, ceea ce constitui o nouă surpriză pentru domnul şi doamna Friedman.

- Abţine-te doar să pui prea mult detergent în maşină, înterveni doamna Friedman. Iţi mai aminteşti ce s-a petrecut ultima oară?

Ah, da. Bine. Jenny se îndepărtă de maşină, derutată. Oare ce se întâmplase? Cunoscându-l pe Josh ...

In sfârşit, părinţii trecură în camera de zi să privească programul de la televizor, iar Jenny urcă în camera lui Josh.

Extenuarea era cât pe ce s-o dea gata. Probabil că trecuse prin cea mai grea zi din viaţa ei şi se simţea prea obosită pentru a-şi mai termina temele. Stinse veioza de

pe noptieră şi rămase întinsă în pat pe întuneric, ascultând zgomotele pe care le producea respirația lui Josh. Continuă să le urmărească atentă până ce-i deveniră familiare.

Se gândi la comportamentul lui afectuos, la dorința permanentă de a o atinge, de a fi aproape de ea. Intimi. Ei bine, şi ea dorea acelaşi lucru; nu era un drum cu sens unic. însă uneori, împreună fiind, sentimentul se dovedea atât de puternic încât o înspăimânta. Calea spre acest gen de intimitate ar fi însemnat un pas mare înainte. Se temea că le-ar fi putut altera sentimentele. Nerăbdarea lui Josh o făcea să se retragă şi-i era dificil să explice motivele. Acum, se întrebă care era cauza atitudinii diferite a băieților. Să fi fost sexul mai impotrant pentru ei? Oare erau mai repede gata pentru activitatea respectivă?
***

Vineri, amândoi trecură cu chiu cu vai de orele dimineții. Apoi, Jenny îl luă pe Josh cu maşina şi merseră împreună la şcoală.

Pentru el, dimineața se dovedise plină de probleme. Doamna Knudson îi ceruse să pregătească

nişte clătite, ceea ce-i depăşea puterile. Aşa că urmărise întocmai rețeta şi turnase amestecul într-o cratiță minune. Berni îi sărise în ajutor, punând porțiile cu lingura într-o tigaie unsă cu unt.

- Jenny, ce-i cu tine? spusese el, încruntându-se. Ai fost întotdeauna maestră la clătite.

- Zău? clipise Josh, uimit. Da, aşa-i, îşi revenise el rapid.

- Da, nu-mi pot da seama ce-ai pățit. Fii atentă, ai să le arzi!

Cu stângăcie, Josh scoase clătitele din tigaie şi le aşeză pe un platou. Se simțise atât de stingher. Trebuia neapărat să învețe să gătească, îi mărturisi el Jennyei.

Apoi, mama se enervase din cauză că cineva, adică Josh, pusese prea mult detergent în maşina de spălat vase, iar spuma dăduse pe dinafară, revărsându-se pe duşumea. Pe vase rămăseseră urme de detergent şi câinele întinsese apa prin toată casa. Toate trebuia spălate din nou.

Povestea Jennyei fu oarecum diferită. Aparent, doamna Friedman rămăsese plăcut surprinsă şi speriată să constate că Josh făcuse ordine în cameră. Situație cu totul necaracteristică pentru el!

- Ar trebui să ne comportăm mai conform cu originalul, spuse Josh, pe când se apropiau de şcoală.

- Data viitoare, poate că ar trebui să facem doar schimb de părinți, glumi Jenny.

- Să nu mai aud de dorințe! zise Josh şi izbucniră amîndoi în râs.

- Ei bine, eu aş vrea să nu fi lipsit la repetiția de ieri, continuă Jenny. Cum a mers?

- Nu mă-ntreba, murmură Josh. Sunt un tip atletic, dar la balet nu mă descurc. Din cauza mea, repetiția a durat mai mult, iar drăguțul de Bernie pregătise deja masa când am ajuns acasă. Josh părea apăsat de remuşcări. Iartă-mă!

- Ah, Josh, îşi muşcă ea buza, amintindu-şi senzația de după antrenamentul la baseball. Ce a spus doamna

Herbert?

- Era doar îngrijorată de starea mea de sănătate. Şi de capacitatea mea de a face faţă audiţiei. Josh fluieră a pagubă.

- Uite ce-i, nu-ţi face reproşuri din cauza dansului. Nu este vina ta. N-ai mai avut contact cu baletul, pe când eu am mai jucat baseball înainte. Şi totuşi, m-am încurcat teribil. Antrenorul a rămas cu impresia că eşti bolnav şi spunea că nu te-a văzut niciodată jucând atât de slab .

- Doamne, asta mi-ar putea compromite locul în echipă, spuse el gânditor.

- Poate reuşim astăzi să dăm de spirit, încercă Jenny să-l încurajeze. Dacă este prins în computer, probabil că trebuie să ia contact cu oamenii - măcar ca să se hrănească, ce zici?

- Poate. Dar este posibil să fie o fiinţă „autarhică" şi să n-aibă nevoie de nimic.

- Ca o fantomă, aprobă Jenny.

- Da, aşa ceva, adăugă Josh.

- Nu mă prea încântă ideea că viaţa mea este în mâinile unei fiinţe fantomatice, spuse Jenny.

- Era o simplă teorie, Jenny. Adică, ar putea fi orice

- n-avem cum să-l definim. Uite, hai să ne luăm o pauză după ora de balet. Să mergem la un film, sugeră el. In felul ăsta, vom scăpa o vreme de obligativitatea de a ne preface. Am putea fi noi înşine.

- Bună idee, suspină Jenny.

Insă tot restul zilei, şcoala îi ocupă integral preocupările. La informatică fu pe dinafară. Dacă în ziua precedentă

domnul Leipzig nu-i verificase cu atenție temele, de astă dată ceru să vadă toate lucrările. Jenny habar n-avea despre tabele de calcul. Şi negăsind nici un computer liber, nu i se ivi ocazia de a încerca să-l contacteze pe spirit.
Mai grav, antrenorul Jacobs anunță o sedință suplimentară de antrenament, după ore. Băieții se întâlniră pe teren. Prietenii continuau s-o necăjească din cauza rezultatelor de la ultimul joc simulat. Apoi, ieşind din sală, păreai complet terminat, explică unul dintre colegi.
Pe teren, Jenny îi asigură pe ceilalți:

- Azi va fi mai bine.
- Da, vezi să nu, interveni cineva, cu scepticism.

Aşa că provocarea fusese aruncată. Jenny se simțea mânioasă şi hotărâtă. Il întărâtau pe Josh cu expresii de genul: dacă nici acum nu reuşeşti, eşti un ratat! Nici vorbă de suport moral din partea echipei.
Jenny porni spre poziția de bătaie, încercând să-i imite mersul, închipuindu-şi că este el. OK, Josh, îşi spuse ea, luând poziția, de data asta o să le arăți ce poți! Vom şterge amintirea zilei de ieri.

- Prima lansare! strigă antrenorul. Jenny se dezechilibră puțin din cauza forței pusă în lovitură. Tine-te bine de bâta aia, Friedman. Aşa băiete!

O singură încurajare. Se aplecă hotărâtă înainte. Prima minge! Hai, hai, Josh, să le arătăm cum ...
Poc! Mingea zbură spre stânga terenului. Jenny lăsă bâta

şi o zbughi până la prima bază. Toţi izbucniră în urale. Următorii doi jucători reuşiră să lovească şi Jenny ajunse să ia poziţie la prindere, pe postul lui Josh de la prima bază. Prinse două lovituri. Toţi ochii mărturiseau un respect renăscut. Antrenorul ridică pumnul într-o mişcare entuziastă.

- S-ar părea că mi-am spălat păcatele, îi şopti Jenny aruncătorului, Willie Edwards.

- Ce tot spui, Friedman? Asta-i o echipă şi fiecare trebuie să-şi dea toată silinţa.

- Că de nu ... murmură Jenny. Dar n-avea cum să le explice celorlalţi cum se simţea. Părăsită. Singură în faţa eşecului, ba chiar atacată. Spre deosebire de clasa de balet, când după o zi mai proastă fetele săreau imediat, compătimitoare. Se îmbărbătau una pe alta, dezinteresat.

***

- N-ai dreptul să greşeşti, nu-i aşa? îl chestionă ea pe Josh, mai târziu, în drum spre cinematograf.

- La ce te referi? păru el încurcat de întrebare.

- Vreau să spun că propriilor tăi colegi nu le pasă cum te simţi, dacă ratezi. Orice greutate ar apărea, ori o rezolvi, ori încerci să scapi cu o glumă.

- N-am observat, ridică Josh din umeri.

- Fetele îşi împărtăşesc problemele şi băieţii nu, explică Jenny.

Josh îşi aminti preocuparea arătată de Jessica privind starea de sănătate a Jennyei, după repetiţie.

- Băieţilor nu le plac chestiile siropoase, replică el.

- Durerea este siropoasă? insistă Jenny.
- Nouă aşa ne pare, răspunse Josh, neatent. Hei, iată un loc de parcare chiar în fața cinematografului!
- Şi vă mai place să schimbați subiectul, observă ea cu asprime.

- Vino! Nu prea avem vreme.

Nerăbdător, ieşi din maşină, iar Jenny înțelese că era sfârşitul conversației.

Porni în urma lui, gândindu-se la rarele ocazii când Josh i se confesase. Se simți singura persoană din lume care cunoştea unele lucruri intime despre el. Ii divulgase unele informații despre familie, despre prieteni, dar nu şi despre ceea ce simțea pentru ea. Ii spusese că o iubeşte, dar nu aprofundase subiectul. Uneori, îi declara că o doreşte.

Josh nu simțea nici o dorință de a fi mai explicit. Prefera să-şi păstreze gândurile pentru sine. Iar despre emoții părea să nici nu-i pese. Adesea, Jenny se întrebase dacă avea aşa ceva. Sau poate că le exprima într-un mod neaşteptat pentru ea.

- Hei, Jen, nu vii? strigă el. Câțiva oameni întoarseră capetele. Jenny chicoti, grăbindu-se să i se alăture. Dintr-o dată, găsi hilar, chiar deosebit de amuzant, să-l observe în acel trup de fată, al ei, gesticulând frenetic.

Când ajunse, el o cuprinse cu brațul.

- De ce râzi? Lumea o să creadă că ți-ai pierdut mințile, o avertiză el.
- S-ar putea să aibă dreptate, zise ea. Mintea mea

este captivă în trupul unui nebun.

- Uneori, îmi spui lucruri atât de drăguțe, glumi Josh.

Râseră iar şi intrară în clădire - exact ca în vremurile bune.

Capitolul 6

In dimineața următoare, Josh porni computerul. Il auzi pe Bernie urcând şi-l opri repede. Ii ieşi în întâmpinare pe hol.

- Ce avem de mâncare astă-seară? întrebă fratele Jennyei.

- Păi, nu m-am hotărât încă, se bâlbâi Josh.

Gândurile îi rămăseseră în birou.

Bernie îşi vârî nasul în frigider.

- Dacă este posibil să vii iar târziu, am putea fierbe nişte crenvurşti picanți. Sunt uşor de făcut.

- Ă ... bine, spuse Josh, considerând că era mai bine să nu discute. Dacă Bernie credea că se prepară uşor, atunci aşa trebuia să fie. Hei, Bernie!

- Ce-i? Clipea, cu gura plină de prăjitură.

- Nu-i faci tu?

- Asta-i treaba ta, Jen. Am fost de serviciu şi aseară.

- Da, ştiu. Dar n-o să prea am vreme. Săptămâna aceasta, repetițiile vor fi mai lungi şi pe urmă ies în oraş cu Josh. Ştia că exagerează, dar încercă, totuşi. Am să mă revanşez.

- Cum? întrebă Bernie, oftând.

- Păi, poate având grijă de hamsterul tău?

- Bine. Ne-nțelegem noi cumva. Am să pregătesc cina. Ah! exclamă Bernie, desprinzând un bilețel de pe uşa frigiderului. Nu uita să cumperi lapte.

- OK, strigă Josh peste umăr, în vreme ce ieşea din casă, apoi se întoarse să ia o cămaşă groasă. Trebuia să-şi amintească atâtea lucruri! Ii era dificil să țină pasul cu programul ei încărcat.

Magazinul de alimente, masa de seară, spălatul vaselor, dansul - cum reuşea să le rezolve pe toate? Ca să nu mai pomenească de teme! Era uimitoare, absolut uluitoare. Mai înainte, nu-i trecuse prin minte că Jenny avea atâtea pe cap, deşi ea se mai plânsese din când în când.

Viața lui era mai puțin complicată, îşi spuse, mergând cu bicicleta spre studioul de balet. Ştia că nici alte fete nu aveau un program aşa încărcat. Numai întâmplarea o adusese în asemenea situație. Adică, nu doar întâmplarea, se corectă el. Dacă n-ar fi fost baletul, ar fi trebuit să se declare mulțumită cu mult mai puține activități.

Când intră în sală, celelalte fete ridicară privirile şi o salutară. In grup apăruse o fată nouă, care-i fu prezentată drept Caitlin Tapper.

- Jenny, cum îți mai merge? întrebă Jessica. Purta jambiere de culori diferite pe fiecare picior, una roz-deschis, cealaltă verde, un maiou portocaliu cu dungi şi colanți purpurii. Josh îşi zise că semăna cu un exponat de țesături populare. Rămăsese atât de uimit de amestecul de

culori, încât întârzie cu răspunsul aproape un minut. Jenny? Jessica o privea îngrijorată.

- Ă ... ah, bine, spuse el nervos.

- Sunt tot mai emoționată. Nu simți la fel? adăugă Jessica.

- Ba da. Nu acesta era cuvântul care să-i descrie exact senzația. Celelalte fete se adunaseră în jurul unei cutii cu jupe albe, maiouri şi ciorapi de balet, care constituiau articolele de bază ale costumelor pentru recital. Aerul vibra de freamăt.

- Vom fi îmbrăcate în alb. Grozav, nu-i așa? continuă Jessica. Aş vrea să văd din timp scena ca să-mi pot imagina cum vom arăta.

- Pare minunat, spuse Josh, însă vocea Jennyei răsună fără entuziasm. Până acum, nu se prea gândise la costumele de balet. Trebuie să fie ca şi când ai căpăta un echipament nou de baseball, scăpă el.

- Cum? se încruntă Jessica. Ah, cred că da. Dar ce-ți pasă de echipamentele de baseball, Jen? Doar nu te preocupă așa ceva, nu?

- Ă ... nu. Insă îl interesează pe fratele meu, minți Jenny.

- Ah!

Jessica îi întinse un maiou mulat, jupa şi ciorapii colanți.

- Uite, astea-s măsură mică. Ar trebui să-ți vină.

In acelaşi moment, doamna Herbert bătu din palme pentru a semnala începutul repetiției. Ascultător, Josh luă locul rezervat Jennyei la bară şi începu exercițiile

preliminare.

- Jennifer, a doua poziție aduce mai degrabă a poziție de călărie. Apropie-ți tălpile, draga mea.

Josh se supuse. Incerca să se sugestioneze că este Jenny şi se concentră la execuțiile celorlalte. Profitabilă atitudine! Pe parcursul primei părți a lecției, doamna Herbert n-o mai urmări pe Jennifer. Noua elevă, Caitlin Tapper, îi solicita atenția la capătul opus al barei. Mai târziu, o auzi pe instructoare spunându-i fetei că ar trebui să se înscrie la altă grupă, deoarece aceasta era prea avansată pentru ea.

Mulțumesc cerului că mai există şi elevi noi, îşi spuse Josh, trecând la mişcările mai îndrăznețe ale primului dans.

-Jenny, ai grijă la sărituri! Te dezechilibrezi! strigă doamna Herbert, exasperată.

Josh reuşi cu greu să se oprească exact în clipa în care Caitlin ieşea spre vestiar. Asta însemna că va beneficia iar de întreaga atenție a doamnei Herbert.

Instructoarea se apropie şi îi spuse pe un ton confidențial:

- Asta-i partea în care toți ochii vor fi pe tine, Jennifer. Eşti solistă, aşa că atragi atenția publicului. Aminteşte-ți, trebuie să pari exuberantă, dar nu nestăpânită. Trebuie să fii splendidă, perfectă, îşi continuă ea explicațiile. In ultimele zile, n-ai dansat grozav, dar probabil că ştii foarte bine. Il bătu pe braț. Exersează, draga mea, exersează până la epuizare.

- Da, desigur, OK. Josh uitase de exercițiile de acasă. Nu se gândise decât la sine - la antrenamentele de baseball pe care le pierduse, la propria viață, din care absenta pentru moment. Clar că exercițiile i-ar fi fost de folos acum. Probabil că s-ar fi descurcat mult mai bine. Dacă ar reuşi să gândească în felul Jennyei, să se pună în locul ei, poate .

Concentrându-se, refăcu mişcările dansului. Jenny era cea mai talentată balerină din grupă. Chiar şi un ochi neavizat ca al lui reuşea să observe. Işi aminti de ultima reprezentație la care asistase; cu toate că avusese un rol de duzină, păruse să iasă în evidență dintre celelalte balerine. Avea o dotare naturală, aparte. Cum să reuşească s-o imite? Părea imposibil. Işi

zise că trupul ei pricepea limba aceea - dacă ar fi acolo şi mintea care să-l conducă! Dacă Josh ar stăpâni cunoştințele ei, dansul ar ieşi perfect.

- Mult mai bine, Jennifer! Mult, mult mai bine! Pe alocuri, continui să fii crispată. Şi controlează-ți mai mult mişcările brațelor, dragă. Degetele doamnei Herbert, mlădioase ca nişte bage te fermecate, se ridicară în aer. Cred că-ți vei reveni la timp pentru spectacol. Avea un zâmbet încurajator.

- Sper că da, răspunse Josh, zâmbind. „A reveni“ nu era verbul potrivit. Se întrebă dacă exista vreo normă de timp pentru adaptarea la schimbarea corpurilor.

***

După repetiție, Jessica o invită pe Jenny la o cola. Josh

se codi.

- Ştiu şi eu ...

- Mereu ai câte ceva de făcut după program. Totuşi, te înţeleg. Dar vorbisem săptămâna trecută să ieşim împreună, insistă Jessica.

Josh avea în minte mulţimea de corvezi care-l aştepta acasă. Apoi se gândi la ce-ar simţi Jessica dacă i-ar refuza invitaţia. Nu voia să destrame prieteniile Jennyei.

- Bine, hai să mergem, dar nu stăm mult, zise el.

Impachetă echipamentul de balet şi o urmă pe Jessica. Traversară strada şi intrară într-o cofetărie ale cărei ferestre erau năpădite de plante agăţătoare şi scoici. Josh comandă o cacao cu lapte. Scoase paiul din pahar şi-l aşeză frumos pe şerveţel.

Jessica privi curioasă manevra, dar continuă să-şi savureze cola cu îngheţată.

- Am observat că în ultimele câteva zile ţi-ai schimbat stilul. Imi dau seama că n-ai prea exersat, dar mai este şi altceva.

- ... ? Frica blocă vorbele în gâtlejul lui Josh.

Jessica îşi apăsă buza de jos cu arătătorul, meditativ.

- Masculin. Asta este! Dansul tău a căpătat dintr-o dată o alură masculină. Nu-i neîndemânatic, ci doar mai bărbătesc.

- Ce vrei să spui? zise Josh, înghiţind cu greu.

- Păi, există o diferenţă, după cum ştii, Jen. Jessica zâmbi. Este mai degrabă agresiv decât graţios.

- Asta sună a discriminare, remarcă Josh încruntându-se.
- Ah, mai lasă-mă! Mergem împreună la balet de la nouă ani. Am văzut destui băieți şi fete dansând ca să ne dăm seama. Cu toate că sunt egali juridic, bărbatul şi femeia se manifestă vizibil diferit.

- Da, cred că ai dreptate. Dar nu-i nimic în neregulă cu stilul de dans bărbătesc, trecu Josh în defensivă. Nimeni nu se plânge că Mihail Barâşnicov dansează ca un bărbat.
- Nici o problemă, aprobă Jessica, cu condiția să nu fii fată.

Josh fu gata-gata să se înece cu băutura, dar se strădui să păstreze aparența de sânge rece. Poate că voi lansa o nouă modă, sugeră el.

Jessica se aplecă peste masă.

- Te necăjeşte ceva, Jenny? întrebă ea. Poate vrei să discutăm.
- Să mă deranjeze ceva? O, nu! negă Josh, scuturând din cap cu vehemență. N-am nimic!
- Ei bine, să ştii că poți apela oricând la mine. A trecut multă vreme de când n-am mai stat de vorbă.
- într-adevăr. Hei, poate că n-am discutat niciodată, îşi spuse Josh, zâmbind. Nu-i convenea această încercare de a-l provoca la confidențe. De ce or fi vrând fetele să vorbească mereu? Bătând cu paiul în linguriță, încercă să găsească o portiță de scăpare din respectiva conversație, cât şi din local.

- Hei, ascultă-mă, trebuie s-o iau din loc, Jessica. Am întâlnire cu Josh. înțelegi, nu-i aşa?

- Da sigur. Părea dezamăgită, dar acceptă explicația.

Lui Josh i se păru că nu poate dispărea atât de repede cât şi-ar fi dorit. In grabă, se împiedică de picioarele scaunului. Se simțea ca un fulg. Bineînțeles că acest corp i se păruse mereu uşor, acum însă, era pe punctul de a-şi lua zborul, complet imponderabil, cu el prins înăuntru. In timp ce încerca să deschidă uşa, simți privirea nedumerită a Jessicăi, ceea ce-i spori nervozitatea.

Dar îndată ce reuşi să se îndepărteze de ea, cuvintele Jessicăi îi reveniră în minte. Poate că tocmai masculinitatea lui era vinovată că nu reuşea să imite stilul Jennyei. Pe urmă, nici nu ştia prin ce se caracteriza feminitatea. Incă de la vârste fragede, băieții erau descurajați să se manifeste ca nişte fete.

Işi spuse că, dacă ar reuşi să se conecteze cumva la feminitatea ei şi ar exersa câteva ceasuri, poate va reuşi să ducă la bun sfârşit repetiția în costume. Adică, în cazul că rămâneau în situația actuală încă o zi.

***

Mai târziu, în vreme ce se plimbau împreună pe strada principală, Jenny zise:

- Am uitat să te anunț. Astă-seară trebuie să te duci la o petrecere în pijamale, acasă la Elyse. Iartă-mă.

- O petrecere în pijamale? Adică numai fete?
- Păi, da, răspunse ea încurcată. Deocamdată, părinții nu ne-au dat voie să invităm şi băieți.
- Nu mă duc, declară el fără să ezite. Se opriseră în fața unui magazin de computere.
- Trebuie, Josh! imploră ea.
- Nu, nu trebuie, replică el. Asta depăşeşte puterea mea de sacrificiu.
- Nimeni nu mă va înțelege, dacă nu-mi fac apariția.
- N-am de gând să mă duc şi să le ascult cum vorbesc despre haine, despre băieți şi cine mai ştie despre ce, zise el hotărât.
- Nu doar despre asta discută fetele, iar tu ştii foarte bine, îl puse la punct Jenny.
- Nu ştiu şi nici nu vreau să aflu. Nu-mi doresc decât să fiu din nou eu însumi.
- Ei bine, să ştii că nu eşti singurul, zise ea mânioasă, prinzându-l de braț. Este foarte important pentru Elyse. A făcut invitațiile acum câteva săptămâni, iar eu sunt cea mai bună prietenă a ei.
- Deci n-am de ales? oftă Josh. N-aş putea să inventez vreo boală rară, sau altă scuză?
- Nu-i deloc amuzant, i-o tăie Jenny.

Josh fluieră a pagubă. Lucrurile luau o întorsătură mult mai rea.

- Oricum, ce faceți voi la aceste petreceri? Mereu mi-am pus întrebarea. Băieții nu au asemenea obiceiuri.

Jenny izbucni în râs.
- Nu-i prea mare diferenţă faţă de vremurile când eram mici, în tabără. Mai ţii minte când rămâneam treji până târziu spunând poveşti cu fantome, sau când ne băteam cu pernele? Vorbim, râdem. Imi pare teribil de rău că voi lipsi.
- Şi mie. Hei, fii atentă, pe ecranul acela nu-i o figură? Brusc, ochii îi fuseseră atraşi de imaginea grafică a unui chip, apărută pe unul din monitoarele expuse în vitrină.
Jenny se întoarse pentru a constata că nu era decât un personaj de desen animat.
- Ce dezamăgire! exclamă ea.
- Hai să intrăm, propuse el. îl urmă în magazin, iar Josh se interesă de computerul din vitrină. Aveţi vreun program care să creeze şi figuri umane?
Vânzătorul râse.
- Nu. Dar sunt convins că în câţiva ani o să apară şi aşa ceva.
Cei doi se priviră cu înţeles.
- Prea târziu, spuse Jenny liniştită.
Josh se aşeză şi se interesă de modul de operare al programului care genera desene animate. Funcţionarul fu încântat să-i facă o demonstraţie, după care-i lăsă singuri.

- Dacă reuşim să dăm de spirit şi-l convingem să anuleze schimbarea, nu voi mai fi obligat să particip la petrecerea aceea, explică Josh nerăbdător.
- Aş putea merge eu însămi, concluzionă Jenny.
Peste cincisprezece minute, vânzătorul se întoarse.
- Vă mai pot ajuta cu ceva? Doriţi să cumpăraţi un

sistem?

- Nu, mulţumesc, răspunse Josh, în grabă. Joaca la noul computer era distractivă, însă spiritul nu binevoise să se arate. Jenny şi Josh mulţumiră din nou vânzătorului şi ieşiră din magazin cu mâinile pline de pliante publicitare.

- Gata! Nu-i acasă.

- Acum, sunt pe cale să cred că nu l-am văzut niciodată, spuse Jenny. Aproape că nu-mi mai vine să cred că există. O fi fost un vis.

- Atunci, cum explici situaţia noastră? Singura consolare constă în faptul că mâine dimineaţă expiră cele trei zile. Ar trebui să ne trezim ca la început.

- Măcar, mă voi trezi acasă la Elyse.

Josh îşi privi ceasul de mână.

- E şase fără un sfert.

- Nu uita că trebuie să ajungi la petrecere pe la şapte şi jumătate.

- Cu ce să mă îmbrac? mormăi Josh.

- Cu blugi - nu-i nevoie de ţinută. Şi nu uita să-ţi iei şi o cămaşă de noapte.

-Mai sunt şi alte lucruri pe care ar trebui să le ştiu?

- O să te descurci de minune, spuse Jenny, chicotind. Dacă te împotmoleşti, sună-mă, bine?

- OK. Se opriră la colţul străzii şi se sărutară, pornind apoi în direcţii opuse.

Indreptându-se spre casa Jennyei, Josh începu să-şi imagineze diverse moduri de a evita participarea la petrecere. Primul ar fi fost să reuşească să-l găsească pe

spirit. Apoi, ar fi putut avea un accident urmat de amnezie. S-ar fi putut îmbolnăvi. Sau ar fi putut să dispară.

Depăşi intersecţia şi zări imediat maşina Elysei parcată pe aleea de acces. Inima i se opri. Era prins şi nici una dintre posibilităţile imaginate mai înainte nu-i mai putea fi de folos.

Destinul implacabil îl obliga să participe la o petrecere în pijamale. Cu fetele!

Capitolul 1

- Bună, Jenny! strigă Elyse veselă, de îndată ce o văzu.
- Bună, răspunse Josh, cu entuziasm simulat. Trase aer în piept. OK, trebuie să treci şi prin încercarea asta. Acum, Friedman, dă tot ce poţi!

Elyse i se alătură pe aleea spre intrare.

- Treceam prin cartier şi mi-am spus că ar fi frumos să trec să te iau. }i-ai făcut bagajul?
- Nu, dar n-are cum să dureze mai mult de un minut. De obicei, când îşi petrecea noaptea „în deplasare“, Josh îşi lua doar periuţa de dinţi şi un tricou în care să doarmă. Ajunşi în camera Jennyei, Elyse îl asistă, în timp ce-şi alegea o cămaşă de noapte, verifica trusa galbenă de spălat pe dinţi şi împacheta sacul de dormit.
- Asta-i tot? întrebă ea. Nu-ţi iei fardurile şi nişte haine de schimb?

- Nu, mă mulţumesc cu atât. Nu rămân decât peste

noapte.
Elyse clipi nedumirită şi spuse:
- Ah, poţi împrumuta de la mine, dac-o fi nevoie. Hai, celelalte probabil că au ajuns deja. Ar fi bine să ne grăbim ca să nu rămânem nemâncate.
Josh lăsă un bileţel pentru Bernie şi doamna Knudson şi o urmă pe Elyse la maşină. Se simţea depăşit de evenimente.
- Câte vom fi? vru el să afle.
- Ah, doar ştii, Jenny! Eu, tu, Connie, Toni şi Cathy. Gaşca obişnuită. Elyse trecu prin intersecţie şi intră pe strada ei.
Josh i-ar mai fi pus o mulţime de întrebări, dar îşi spuse că, în mod normal, trebuia să cunoască răspunsurile, aşa că rămase tăcut. Dacă ar fi fost vorba de prietenii lui, atunci s-ar fi vorbit despre baseball, dar cu siguranţă nu s-ar fi întâlnit pentru un asemenea motiv.
Fetele aşteptau deja în curtea din spatele casei Elysei. Având-o pe Connie în frunte, se adunară toate la intrarea laterală să vadă cine venise.
- Ah, Jen, bună! Toate se înghesuiră în jurul lui. Făceam exerciţii de stat în mâini pe peluza din spatele casei.
- Bună, răspunse Josh.
Fire proaspete de iarbă li se agăţaseră în păr şi pe haine. O clipă se simţi nelalocul lui, apoi Connie îi luă

sacoşa şi-l conduse. Curtea Elysei era uriaşă, mărginită pe toate laturile de straturi de flori. In centru era întinsă o

plasă de volei.

- Arată-ne cum să facem stândul pe mâini, Jen! o rugă Toni.

- Ea se pricepe la statul pe vârfuri, interveni Connie.

- Din întâmplare, mă pricep destul de bine şi la asta, spuse Josh, demonstrându-şi abilităţile de gimnast. Traversă peluza, mergând în mâini.

Fetele aplaudară realizarea. Toni încercă să facă podul.

- Să-ţi arăt cum, se oferi Josh. Ii susţinu spatele cu o mână, lăsând-o să se arcuiască spre pământ. Foarte bine - ai reuşit!

- Zău? După ce ţi-ai dat seama? După durere? zise ea, cu figura schimonosită de o grimasă de suferinţă.

- Hai să mâncăm, le întrerupse Elyse. Cred că ne-am stârnit suficient foamea.

Toate o zbughiră spre casă. In sufragerie fusese improvizat un bufet cu autoservire. Josh pescui din farfurie un crevete şi-l aruncă în gură.

- Delicatese, spuse Toni ridicând o feliuţă de salam.

- Avem şi pizza, adăugă Elyse.

- E vreo sărbătoare? Poate vreo zi onomastică sau de naştere? întrebă Josh.

- Nici un eveniment important. O simplă întrunire, Jen. Cathy se încruntă. Doar nu te afli la prima petrecere, nu-i aşa?

- Oh, desigur. Josh zâmbi. *Aminteşte-ţi că nu eşti la prima petrecere în pijamale!* îşi zise el. *Poartă-te ca şi cum ai*

fi obişnuit cu asemenea întruniri. Pe figurile fetelor putură fi observate semne de nelămurire pasageră, dar trecură repede la subiectul mâncare şi la poveştile despre foste întâmplări.

Apoi, Elyse puse un disc. Câteva fete începură să danseze între ele. Josh rămase la masă.

- Hai, Jen, vino să dansăm, strigă Connie, ţinând în mână o felie de pizza.

Josh fusese mereu uimit de obiceiul fetelor de a dansa una cu cealaltă. Nu părea să le deranjeze. Băieţii n-ar fi făcut aşa ceva niciodată. S-ar fi temut de părerea celorlalţi.

- Ieri, la bibliotecă, citeam jurnalul unei balerine, începu Cathy. îşi descria sentimentele faţă de balet, care reprezenta întreaga ei viaţă. La fel simţi şi tu, Jenny?

Ce să spună? Josh ştia că dansul era foarte important pentru Jenny. Era o diferenţă faţă de ceea ce simţea el pentru sport. Lui îi plăceau multe sporturi complet diferite, pe când ea era atrasă exclusiv de balet.

- Da, aşa este, răspunse el, în cele din urmă. Mă preocupă aproape tot timpul.

Până să le rostească, Josh nu fusese conştient de adevărul acelor cuvinte. Probabil că asta era! Jenny se gândea tot timpul la dans. De când îi luase locul, făcuse şi el acelaşi lucru.

- Când dansezi, arăţi de parcă ai trăi în vis, spuse Cathy suspinând.

Mă simt de parcă aş face parte dintr-un vis, reflectă

Josh.

- Asta-i ideea. Lucrezi multă vreme ca să ajungi să arăți astfel.

- Chiar trebuie să-ți petreci atâta vreme exersând? întrebă Cathy.

Celelalte fete se opriseră din dans şi formaseră un cerc în jurul lor. Era o întrebare pe care i-o pusese Jennyei de nenumărate ori. Răspunse afirmativ, imaginându-şi că aceasta era singura variantă posibilă pentru ea. O auzise adesea vorbind despre necesitatea unui efort susținut.

- Mi se pare minunat să fii atât de hotărâtă, ştiind că aceasta va fi cariera ta, spuse Cathy admirativ.

Tot grupul se deplasă la masă pentru a da gata ce mai rămăsese din mâncare. Apoi, pe pardoseala camerei de zi, fură întinşi sacii de dormit. Toată desfăşurarea asta de forțe numai pentru a avea ocazia

să doarmă împreună şi să stea de vorbă, îşi spuse Josh. Sporovăiau despre absolvire, despre facultățile pe care şi-ar fi dorit să le urmeze.

- Cred că voi încerca la o universitate de pe coasta de est, ca să cunosc şi alți oameni, explică Toni. Până acum, n-am părăsit niciodată oraşul.

- Cred că e o idee foarte bună, zise Elyse. Dar mi-ar fi prea dor de casă. Aş face mai bine să rămân aici.

- De când s-a îmbolnăvit tata, nu mi-am mai dorit să plec, interveni Cathy. Cu toate că despărțirea de Doug m-a făcut să cochetez cu plecarea undeva departe.

- Senzația asta va trece, o consolă Elyse.

Josh se duse la baie şi puse pe el cămaşa de noapte a Jennyei, dar reveni la timp s-o audă pe Cathy spunând:

- Nu ştiu ce m-aş face fără voi, fetelor!

- Ar trebui să formăm o asociație, zise Toni.

- „Societatea de Sprijin Reciproc, SRL“, glumi Elyse.

- „Inimi Frânte, SA“, supralicită Connie şi toate izbucniră în râs.

- Se spune că râsul este cel mai bun leac, filozofă Elyse, adăugând: şi că timpul vindecă orice suferință.

- Cel ce schimbă locul des nu prinde cheag, glumi şi Josh, iar râsetele răsunară din nou.

- Ce-ai pățit cu Doug m-a făcut să-l apreciez mai mult pe Carl, mărturisi Elyse, adresându-se Cathyei. Vreau să spun că-ți închipui că vei rămâne cu el pentru totdeauna, fiindcă asta simți, dar lucrurile nu ies aşa cum credeai.

- De ce? întrebă Cathy.

- Pentru că oamenii se schimbă, răspunse Elyse. Soră-mea mai mare spune că nici pentru tine nu poți garanta că vei rămâne aceeaşi.

In ochii Cathyei apăruseră lacrimi.

- Aşa s-a întâmplat cu noi. Mi-am dat mereu silința să-i fac pe plac, dar asta n-a adus fericire nici unuia dintre noi. Doug voia mai multă libertate.

- Băieții vorbesc mereu despre libertate, comentă Elyse. Tânjesc după independență şi se tem că fetele le-ar răpi-o.

- Unele chiar aşa procedează, declară Toni. Eu îmi doresc foarte mult să fiu intimă cu un băiat, să vorbim despre orice, să împărțim totul.

- Şi cu sexul cum rămâne? întrebă Josh. Furat de subiectul conversației, uitase că în ochii lor trebuia să rămână Jenny.

- Ce mare scofală? Sexul reprezintă numai o parte dintr-o relație sentimentală, zise Cathy. Totuşi, uneori, mi se pare că băieții îi acordă mai multă importanță decât fetele.

- Poate îşi închipuie că sexul şi iubirea sunt acelaşi lucru, îşi dădu cu părerea Elyse.

- Când îi spun că vreau să fiu aproape de el, Alex nu pricepe că nu mă refer la acel soi de intimitate, dezvălui Connie. Eu vorbesc despre comunicare, participare, implicare.

- De câte ori eram împreună, aveam senzația că Doug nu se putea gândi la altceva în afară de sex, intră Cathy în detalii mai intime. Mereu ne certam din cauza asta. Mă stresa.

Josh asculta cu atenție. Să fi reprezentat sexul mai mult pentru bărbați? Oare chiar aşa se manifestau? Nu era sigur - din cauză că majoritatea băieților, ca şi el, preferau să nu discute despre sentimente.

- Băieții nu înțeleg că noi simțim altfel, spuse Elyse. Noi suntem mai romanțioase. Pentru noi, relația conteză mai mult. Dorim să ni se arate că suntem iubite.

- E foarte greu să-ți dai seama dacă un băiat te

iubeşte. Uneori nici nu catadicsesc să pronunțe cuvântul, adăugă Connie.

- Eu simt nevoia să-l aud din când în când, mărturisi Toni.

Cathy se întoarse spre Jenny.

- N-ai prea intervenit în discuție.
- Mă gândeam, replică Josh nesigur.
- La Josh? Aş putea paria.

- Da, la Josh şi la Jenny.

Toată trupa chicoti. Poate că aşteptau de la Jenny nişte dezvăluiri privind experiența ei cu Josh. Era uimit de modul deschis în care abordau subiectul şi puțin speriat. Oare Jenny discuta cu fetele la fel despre el? Dacă aşa stăteau lucrurile, cum să-i mai împărtăşească gândurile fără ca acestea să devină de notorietate?

11 deranjau toate acele plângeri la adresa băieților. Ce era cu toată discuția asta despre dragoste şi sex? Suna de parcă băieții şi fetele erau mereu în contratimp, incapabili să se pună de acord asupra vreunui subiect.

- Sexul poate fi un mod de exprimare a iubirii, se pomeni declarând. Ce-i rău în asta?

Fetele fură uimite de reacție.

- Jenny, încerci să ne spui ceva? întrebă Cathy încetişor.

Josh pricepu ce porumbel îi scăpase de pe buze şi-i fu ruşine.

- Băieții sunt altfel decât credeți voi. Şi ei au sentimente, numai că nu sunt gata să le dezvăluie aşa, la o mică bârfă.

- Cred că ai dreptate, dar tare mi-aş dori să le pătrund în minte, măcar câteva zile, zise Elyse.

- Nu spune aşa ceva! sări Josh pripit. Dac-ar putea şti! Nu era de glumit cu *dorinţele.*

După ce conversaţia încetă, se vârî în sacul de dormit al Jennyei, iar Elyse stinse lumina. Murmurul vocilor se estompă, iar Josh avu vreme să cugete asupra întregii seri din propriul punct de vedere. îşi închipui că o ţine în braţe pe Jenny şi rememoră senzaţia de dorinţă amestecată cu frică ce-l cuprindea de obicei. înţelese că şi fetele erau înspăimântate, probabil mai precaute în viziunea lor asupra sexului. Asta nu însemna că sunt crude sau nepăsătoare şi nu constituia o respingere, cum crezuse el. îşi doreau să fie iubite, dar aveau nevoie de siguranţă.

Adormi, cu mintea plină de gânduri. Se făcea că, deşi reveniseră în propriile trupuri, el şi Jenny erau din nou vizitaţi de spiritul computerului, la fiecare semn de neînţelegere. Se trezi acoperit de o transpiraţie îngheţată. Apoi, privi împrejur spre contururile neclare ale prietenelor Jennyei. în cele din urmă, convins că fusese doar un vis, se adânci din nou în somn.

***

La şase şi jumătate în acea seară, Terry Fields îl claxonă pe Josh din stradă. Jenny îi strigă pe fereastră să aştepte, luptându-se să îmbrace costumul strâmt de neopren. Terry sunase mai devreme pentru a-i reaminti că hotărâseră să meargă la surfing. înhăţă

planşa, ieşi din casă şi se grăbi spre maşină, aruncând-o pe bancheta din spate. Ar fi fost bine dacă ar fi deprins sportul respectiv mai de mult. Era destul de speriată. Cine şi-ar fi dorit ca prima încercare să aibă loc noaptea?

- Era timpul să apari. Credeam că vei da bir cu fugiţii. Mai prindem cel puţin o oră de surfing.

Terry porni maşina şi coti pe strada principală a oraşului. Trecură pe lângă trei fete care alergau pe marginea drumului, iar Terry ambală motorul ca să le atragă atenţia. Apoi, frână brusc şi reveni lângă ele în marşarier, scoţând capul pe fereastră.

- Vreţi să vă duc undeva? strigă el.

Jenny era gata să intre sub banchetă de ruşine. Intotdeauna i se păruse ciudat că Josh îşi pierdea vremea cu unul ca Terry. Nu aveau nimic în comun.

- Nu, mulţumim! răspunseră fetele.

- Nu ştiţi ce pierdeţi! zise Terry. *Ce texte răsuflate*, îşi spuse Jenny exasperată. *Un nemernic!* In locul fetelor, ea l-ar fi trimis la plimbare.

- Hei, ia mai du-te şi răcoreştete în apă rece, amice! strigă una dintre fete, declanşând râsul celorlalte.

Jenny îşi astupă gura cu palma, pentru a-şi opri hohotul.

- De ce te hlizeşti, Fridman? întrebă absent Terry, în vreme ce continua să le urmărească din priviri pe cele trei fete, care-şi reluaseră alergarea.

- Din cauza ta.

- Da, da, sunt firmă de divertisment. Terry îşi scutură părul zburlit.
- Parcă ieşeai cu Janie Messler, nu-i aşa? întrebă Jenny brusc.

Terry ridică din umeri.

- Spune că sunt un monstru.
- Ce s-a întâmplat?
- Hei, habar n-am ce n-a mers bine! Trase în jos ecranul de protecție împotriva soarelui, urmărindu-le încă pe fete.
- Terry, fii atent! strigă Jenny.

Răsună un zgomot de metal îndoit - fusese prea târziu. Terry frânase brutal, dar nu putuse evita ciocnirea cu maşina din față, oprită la semafor.

- Friedman? Mai exişti? Terry rămăsese pe locul şoferului, cu ochii închişi. Jenny bănuia că se speriase.
- Aici sunt. La marginea banchetei, pe cale de-a avea o cădere nervoasă. Puteam să devin subiect de statistică, zise Jenny.
- Tata o să mă omoare. Părea demoralizat.

Fetele se întorseseră şi se scuturau de râs. Şoferul maşinii din față coborî să inventarieze stricăciunile.

- îmi pare foarte rău, Terry, spuse Jenny, compătimitor.
- Hei, amice, asta este! zise el, coborând din maşină. Jenny îl urmă. Bara de protecție închipuia un „V“ aproape perfect. Ornamentul cromat şi deformat părea să le facă un semn complice cu ochiul, în batjocură. Terry se lovi cu palma peste frunte.

- Ce-o să spună tatăl tău? întrebă Jenny.

- Ah, nimic, răspunse Terry fără inflexiuni. O să mă spânzure cu capul în jos, doar.

- Nu pari prea îngrijorat, comentă Jenny. In locul lui, ar fi fost foarte afectată. Mama s-ar fi supărat tare, iar ea s-ar fi simțit ca o idioată. Terry arăta mai liniştit.

- Hei, vorbele nu mai au nici o valoare. Am dat-o-n bară. Ridică din umeri.

Pierdură aproape o oră schimbând cu celălalt şofer numere de telefon, informații despre companiile de asigurare şi aşteptând sosirea poliției.

Terry şi Jenny stăteau în maşină, glumind şi prostindu-se ca să le treacă vremea mai iute.

- Parcă văd titlurile: UN ŞOFER ŞI PRIETENUL LUI, ADOLESCENȚI, LA UN PAS DE O MOARTE TIMPURIE, DIN CAUZA ATRACȚIILOR DE PE MARGINEA DRUMULUI! chicoti Terry.

- Din cauza distragerii atenției, îl corectă Jenny. Asta ar fi spus Josh, probabil. Cam lung pentru un titlu, dar sună bine.

Terry lovi cu pumnul în volan.

- De ce dracu mi-or fi zburat ochii după fetele alea? Adică, până unde poți ajunge cu prostia? Era clar că nu-s amatoare.

- Aş zice că, pentru moment, ai fost orb, sugeră Jenny.
- Mai degrabă, orbit de pofte, declară Terry.

Jenny fluieră a pagubă, spunându-şi că aveau o conversație tare ciudată. Avusese ocazia să vadă şi destule

fete atât de căzute în admirație după vreun băiat drăguț încât uitau că sunt la volan. Cu Terry, lucrurile păreau să stea altfel. Nu fusese doar atras de priveliște - păruse obsedat.

- îmi dau seama prin ce treci, zise ea.
- Nu, nici nu ai habar, Friedman! Tu ai o prietenă.
- Şi ce contează asta? întrebă Jenny, surprinsă.
- Contează! Ai o viață sentimentală. în ce mă privește, parcă aş fi în Sahara, replică Terry.
- Am viață sentimentală? Să fi ştiut Terry ceva ce ea încă nu aflase? Şi-l imagină pe Josh lăudându-se, aşa cum fac unii băieți. Doar nu făcuse una ca asta? îşi închipuise că-l cunoştea destul de bine, dar acum era posibil să afle că fusese o iluzie, că el inventase poveşti pe seama ei. Terry era prietenul cel mai bun al lui Josh. Amicii se destăinuiesc unul celuilalt, nu-i aşa?
- Ce te face să crezi că aş avea viață sexuală? Ti-am spus eu una ca asta? întrebă Jenny, hotărâtă.
- Păi, nu. N-am mai vorbit despre asta. Mi-am închipuit doar ... Se scărpină în creştet.
- Ti-ai închipuit greșit. Jenny era încântată că totul se petrecuse numai în imaginația lui Terry. Şi oricum, să ştii că sexul nu reprezintă totul.

- Uşor de spus.

- Fetele nu se gândesc toată vremea la sex, continuă Jenny. Le place să poarte o conversație, să fie prietenoase, să aibă alte preocupări, la fel ca noi.

Terry se întorse nedumerit spre prietenul lui.

- Ştii, Janie mi-a spus cândva ceva foarte

asemănător. „Nu eşti capabil să te mai gândeşti şi la altceva?“ Supărată, mi-a mai declarat că mă port ca un monstru şi că se simte de parcă s-ar întâlni cu un octopus. I-am spus că o ascult întotdeauna. Dar, cum ştii, mi-era foarte greu să mă concentrez. Fiindcă aş fi vrut să vorbim, dar doream să ne şi ... atingem. Terry părea uşor stânjenit. Ştii, Friedman, ca să spun adevărul, dacă una din fetele alea ar fi manifestat interes, m-aş fi pierdut. Sau i-aş fi tăiat elanul, debitând o prostie. Nu ştiu ce-i cu mine.

- Nu te mai frământa din pricina asta, Terry, încercă Jenny să-l consoleze.

- Ei bine, ţi-am mărturisit, dar rămâne între noi. Ştii cum reacţionează băieţii de obicei. Nu vreau să fiu considerat un ratat.

- Mie nu-mi laşi impresia asta, zise Jenny. Oricum, majoritatea băieţilor nu fac decât să se laude.

- Da, poate. Apoi, atenţia îi fu atrasă de luminile intermitente ale echipajului de poliţie care se apropia. Hei, uite şi poliţia! Mai bine aş coborî să le prezint actele şi permisul.

Conversaţia se încheie aici. Jenny rămase deoparte, privind la poliţistul care-şi nota toate datele necesare. Fusese extrem de surprinsă că Terry îşi recunoscuse nesiguranţa în privinţa fetelor. Toată atitudinea lui îndrăzneaţă nu era decât de faţadă. Să fi fost băieţii la fel de speriaţi ca fetele?

Păreau să existe unele legi nescrise. De exemplu, compasiunea nu făcea parte din reacţiile lor normale. Totuşi, între băieţi se manifesta un soi de camaraderie.

Cu toată competiția, păreau să se înțeleagă. Le plăcea senzația de atotputernicie si nu doreau ajutorul nimănui. Cu excepția echipei, unde era acceptabil să-şi unească forțele pentru un scop comun mai important decât individualitățile.

Pe când era mică, se gândise adesea la situația diferită a băieților, invidioasă pe independența lor. Păreau liberi şi rezervați. S-ar fi spus că nu se temeau de nimic. Până şi Bernie, frățiorul ei mai mic, plângea foarte rar. Vorbele lui Terry probabil că erau cea mai intimă confesiune pe care ar fi putut-o spera. O ajutaseră destul de mult în efortul de a-i înțelege pe băieți, cu toate că-i părea foarte rău că nu se arătau mai puțin închişi în ei.

Urcară din nou în maşină, iar Terry aruncă procesul verbal pe bord.

- Ei bine, probabil că nu mai avem vreme de surfing.

Soarele apunea în spatele unui pâlc de eucalipți.

- Ştiu şi eu, glumi Jenny. Cum stai cu vederea pe timp de noapte?

- Foarte amuzant, Friedman! Să mergem acasă. Astăzi, nu-mi mai arde de bâjbâit prin apă.

Jenny râse. Intreaga scenă - aşteptarea poliției din cauză că Terry se lăsase atras de cele trei fete - îi părea acum deosebit de hazoasă. Reflectă la mulțimea de necazuri în care intrau băieții şi fetele, urmărindu-se reciproc. Dar, având în vedere această atracție, de unde provenea lipsa de înțelegere între sexe? Să fi fost cauzată de scopurile diferite urmărite de băieți şi de fete?

- Iartă-mă, omule! spuse Terry, pe când Jenny îşi lua

planşa de pe bancheta din spate.

- Hei, nu-i nimic. Promite-mi doar că, de acum înainte, ai să-ţi ţii ochii pe drum.

Terry ridică două degete închipuind semnul păcii, dădu solemn din cap şi ridică un impresionant nor de praf, demarând.

Capitolul 8

Josh visa că naufragiase pe o insulă si fusese împresurat de un grup de fete. Purtau niste robe lungi, exotice. Genul lui preferat de vise. Aerul era înmiresmat de esenţe florale, razele soarelui se jucau în pletele fetelor, iar el le cerceta feţele zâmbitoare. Apoi, figurile lor părură să se separe în fragmente de parcă le-ar fi urmărit printr-un caleidoscop.

In realitate, Cathy si Elyse se băteau cu pernele, iar una dintre arme aterizase pe mutra lui. Cathy răsturnase un flacon de colonie. Soarele dimineţii pătrundea prin perdelele transparente din camera de zi. Toate aveau un motiv.

Cu excepţia faptului că el si Jenny nu făcuseră încă rocada. înţelese că spiritul părea să-i fi uitat si constatarea îl demoraliză.

Se îmbrăcă repede, copleşit de faptul că nu va participa la meciul de baseball, asa cum sperase.

- Mergem la complexul comercial, spuse Elyse. Se stârnise o discuţie aprinsă despre haine, iar tricourile şi blugii erau împrăştiate peste tot. Fetele se tot îmbrăcau şi

dezbrăcau, încercând diverse combinații vestimentare. Işi împrumutau una alteia fardurile. Josh avu impresia că asistă la un soi de ritual străvechi. Panorama îl lăsă fără cuvinte. Se reculese şi spuse grăbit:

- Trebuie să plec. Astăzi, avem repetiția în costume.

- Dacă am reuşi să fim ca tine, am economisi o groază de bani, zise Cathy, împachetându-şi lucrurile.

Connie vorbea la telefon cu prietenul ei. Celelalte terminară cu gătitul şi începură s-o bombardeze cu perne, pentru a-i capta atenția.

- Bine, bine, termin imediat, țipă Connie.

- Parc-ar fi lipiți în zona urechii! comentă Cathy.

In cele din urmă, toată lumea se înghesui în maşina Elysei. O lăsară acasă pe Jenny.

- Ajungi la meciul de baseball? întrebă cineva. Gândul că va lipsi de la meci îl înfioră pe Josh, dar reuşi să îngaime:

- Depinde de ora la care se va termina repetiția.

Pe când fetele plecau, Josh simți că-şi pierde curajul. Dacă nemernicul de spirit nu-şi va face curând apariția, va fi nevoit să danseze. Era absolut imposibil! Sigur, începuse să prindă câte ceva din meşteşug, dar numai atât. Nu avea cum să treacă de audiție.

Intră în casă, încercând să-şi clarifice următoarele mişcări. Foarte urât din partea spiritului că nu se ținuse de cuvânt. De ce-i obliga să treacă prin aşa ceva? Va trebui să-i țină locul Jennyei la repetiția în costume, iar la meci

- mii de draci! - ea va fi nevoită să joace în locul lui.

De cum ajunse înăuntru, o sună.

- Bună! Cum o mai duci? întrebă el glumeț.

- Ești în regulă. Dar eu, cum mă prezint? Dintr-o dată, păru îngrijorată. Josh, ce-o fi pățit spiritul? N-ar fi trebuit ca astăzi să redevenim noi înșine?

- Așa credeam, fu el de acord.

- Aş fi vrut să revin în propria piele înainte de repetiție, se plânse Jenny.

- Mă gândeam la același lucru. Uite ce-i, am să-mi dau toată silința, bine? spuse Josh, sperând că sunase destul de convingător.

Puse receptorul în furcă şi fugi în birou, închizând cu grijă uşa în urmă. Porni calculatorul, introduse discheta şi aşteptă. Se zgâia la ecran, numărând minutele. Apoi, îşi strânse pleoapele îşi încercă să vizualizeze schimbarea. Ce senzație i-ar face? Nu fusese conştient atunci când avusese loc prima rocadă. Cum să procedeze pentru a declanşa schimbarea inversă? N-ar fi reuşit oare să transfere moleculele şi atomii doar prin puterea combinată a voinței lor?

Nu se întâmplă nimic. Josh înghiți în sec. Avusese încredere în spirit, cu toate că nu mai binevoise să-şi

arate mutra. Nu le făcuse nici o promisiune, dar lui Josh i se păruse imposibil ca situația să dureze mai mult de trei zile. Ce-ar fi putut urmări spiritul cu asta?

Disperat, renunță să mai privească ecranul gol. Işi zise că n-avea nici un sens să se mai agite. Era zece fără un sfert şi trebuia să se pregătească pentru repetiție. Se schimbă în maioul de balet şi începu încălzirea.

Soneria de la intrare îi întrerupse exercițiile. Era

Jenny.

- N-am putut suporta tensiunea. Trebuia să văd cu ochii mei. O luă înainte spre birou.

- Imi pare rău să te dezamăgesc, dar nu-şi arată mutra. Este un timid!

- Sau mincinos. Se întoarse spre ecran şi spuse pe ton de implorare: Nu ți-ai susținut suficient punctul de vedere, spirit malefic?

Nici un răspuns. Josh se apropie de ea.

- Poate că mai avem şi altceva de învățat, sugeră el.

Ea îşi roti privirea prin încăpere şi atinse câteva obiecte - un prespapier, nişte cărți, câteva creioane.

- N-au trecut decât trei zile şi deja mi-e dor de locul ăsta.

- Da, înțeleg. Ce-o să ne facem, Jen?

Ochii li se întâlniră. Josh se simți tânjind după familiarul statu-quo pierdut de numai câteva zile. Jenny fu cea care rupse tăcerea.

- Cred că va trebui să trecem şi prin asta. Vei fi obligat să dansezi, iar eu am să joc baseball.

Se prinseră de mâini, rămânând tăcuți o vreme.

- Petrecerea în pijamale s-a dovedit o experiență dură, spuse Josh.

- Ai avut ceva de învățat? întrebă Jenny zâmbitoare.

- Desigur. Ştiu la ce facultăți vor merge, cu ce s-au îmbrăcat pentru expediția la complexul comercial şi cât se poate de mult despre viețile lor sentimentale. Ei, ce părere ai? rânji el triumfător.

- Josh!

- Credeam că vei fi impresionată. La tine, cum a fost?
- M-am dus la surfing cu amicul tău Terry, dar am suferit un mic accident ... Ii povesti întreaga întâmplare.
- O dată, Terry şi-a zdrelit nasul fiindcă nu se uita pe unde merge şi s-a ciocnit de un stâlp. Şi atunci era cu ochii după o fustă, zise Josh.
- Văd că nu-i prima dată! Ştii, la început îl consideram un nemernic, dar am constatat că este cel mai deschis dintre prietenii tăi.
- Hei, nu-mi mai vorbi despre asta! Prietenele tale sunt gata să-şi verse toată tolba, se plânse el. Vom ajunge să ne cunoaştem toate micile secrete.
- Mă bucur să te cunosc, dragul meu, chicoti Jenny.

***

Josh se simţea un soi de Peter Pan, sau mai iute Wendy, astfel îmbrăcat cu tricou, jupă de balet şi colanţi. Intregul studio era în debandadă. El stătea la oarecare distanţă, urmărind-o pe doamna Herbert în timp ce-i cosea unei fete elasticul la unul din pantofii de poante. Apoi trecu la alta, îndreptându-i o cută la maiou. Două fete se înghesuiau să se machieze în faţa oglinzii micuţe din vestiar.

Josh avusese grijă de farduri acasă, nedorind s-o facă în public. Credea că reuşise destul de bine. Fusese distractiv, ca o temă la arte plastice, îşi spuse el. Totuşi, doamna Herbert nu se arătă mulţumită.

- N-ai pus suficient fond de ten, Jenny. Lasă-mă pe mine. Mâinile doamnei Herbert s-ar fi potrivit mai bine

cu
o folie de glaspapir decât cu manevrarea fardurilor. Dacă ar fi avut copii, Josh le-ar fi plâns de milă la schimbarea scutecelor.

- Mă simt de parcă aş fi pierdut un strat de piele, comentă Josh.
- Prostii, Jennifer! replică doamna Herbert, caustic. Pielea are nevoie de puţin stimul pentru îmbujorare.
- Da, sigur, răspunse Josh, privind pieziş.

In cele din urmă, doamna Herbert se grăbi să ajute pe altcineva. Jessica se apropie.

- Jenny, arăţi minunat. Mă laşi să-ţi pieptăn părul?

Privind împrejur, Josh observă că fiecare fată apelase la câte o colegă pentru aranjarea coafurii.

- Desigur, mulţumesc, răspunse el, recunoscător. O văzuse pe Jenny strângându-şi părul pentru repetiţii, dar nu reţinuse procedeul.

Apoi, mai erau şi pantofii de balet. Jenny îl instruise cum să coasă panglici şi elastice şi să-i prepare pentru dans. O mulţime de operaţii doar ca să poată fi purtaţi!

Pentru el, statul pe poante continua să fie ciudat, chiar dacă nu era vorba de propriile degete. Totuşi, poziţia i se părea absolut anormală. Işi amintea ce-i povestise Jenny despre prima ei pereche de pantofi de balet şi cât de entuziasmată fusese când îi primise.

Toată lumea se aliniase pentru încălzire. Josh se descurcă binişor. Exerciţiile îşi demonstrau utilitatea. Se simţea mult mai stăpân pe sine şi nu-şi mai pierdea echilibrul. Un mecanism bine reglat. Şi totuşi, complet

înspăimântat.

- A sosit vremea, îi şopti Jessica, prinzându-l de braț. La fel costumate, toate balerinele se aliniară în spatele draperiei ce despărțea sala de aşteptare de studioul propriu-zis. Josh stătea lângă Jessica, încercând să-şi imagineze cum ar fi procedat Jenny. *Trebuie să gândeşti ca ea,* se sugestionă el. închise ochii, încercând să evoce imaginea ei dansând pe scenă.

Muzica lui Chopin începu să se reverse ca o ploaie uşoară, în vreme ce balerinele ieşiră la lumină, făcând piruete. Josh o urmă pe Jessica, imitându-i mişcările. Dădu ocol studioului trecând dintr-o piruetă în alta. Muzica dansului începu într-un ritm de vals vaporos, dar vesel. Toți ochii se fixară asupra lui. Panica îl cuprinse, dar el o respinse înainte de a-l îngheța. Se gândea la Jenny: efortul ei, grația, concentrarea asupra dansului. Continuă să danseze, hotărât să reuşească.

Valsă cu exuberanță, arcuind grațios brațele şi încheie cu o piruetă cu brațele întinse şi capul lăsat pe spate. Habar n-avea cum arăta, dar după cum se simțea, era convins că reuşise. Il cuprinsese un soi de entuziasm, dar reprimă sentimentul, încercând să rămână concentrat pe imaginea mentală a Jennyei.

Doamna Herbert se încruntă şi se aplecă spre doamna Craft, altă profesoară a şcolii lor. O doamnă corpolentă aşezată alături le asculta conversația. Putea fi reprezentanta şcolii de balet la care dorea Jenny să se înscrie. In vreme ce vorbeau, continuau s-o urmărească pe Jenny. Lui Josh îi era clar că discutau despre ea. Oare aveau s-o respingă dacă interpretarea lui nu s-ar fi ridicat

la standardul cerut? Alungă gândul şi-şi mută atenţia spre colege, care formaseră un semicerc în jurul lui, unduindu-şi braţele la unison.

Işi aminti de felul în care obişnuia Jenny să atingă lucrurile din jur. Uitase, însă o observase repetând gestul şi după ce schimbaseră locurile. Intra în contact

cu lucrurile - de parcă ar fi găsit desfătare în simţirea texturii diferitelor obiecte, a formei lor. Poate că era o caracteristică unică, deşi nu avea cum să fie sigur. Lăsând la o parte alte consideraţii, simţul tactil, văzul şi auzul luau şi ele parte la concepţia ei despre dans. Uneori părea să aibă o legătură secretă cu aerul care o înconjura. Toate astea îi treceau prin minte în timp ce se lăsa purtat de ritmul muzicii. Inspiră adânc, rechemă imaginea Jennyei şi continuă să danseze.

Următorul balet era mai îndrăzneţ, mai neîngrădit, mai exuberant. Traversă studioul în diagonală executând „grand jeté uri“, urmate de piruete, întinzând braţele înainte şi apoi lăsându-le-n urmă, cu capul în piept. Inspiraţie şi expiraţie; văzduhul trecându-i printre degete; pantofii de balet abia atingând parchetul; amestecul de figuri întrezărite între salturi şi piruete. Trupul Jennyei îl purta fără efort, cu uşurinţă, de parcă ar fi fost un fulg ridicat de vântul puternic. Asta era! îşi spuse el entuziasmat. Aceasta era senzaţia corectă, acum dansa cu adevărat - şi dansa bine. Sentimentul era grozav şi-l savură până la final, chiar şi în senzaţia aparent anormală a piruetelor pe poante.

Cu o nouă şi ciudată încredere în sine, Josh îşi încheie evoluţia. îndoi uşor genunchii şi ridică braţele lateral, ca

într-un zbor întrerupt de pasăre. Din direcția celorlalte balerine, îi ajunse la urechi un cor de exclamații.

Ah, nu, își spuse el, *am dat-o-n bară.* Văzând că doamna Herbert se îndrepta spre el, fu cuprins de disperare.

- Jennifer, a fost superb! Trebuie să recunosc, ai adus o notă inedită. A fost neobișnuit, dar foarte interesant. Sunt impresionată. Cum ai procedat? Poți să repeți?

Josh o privea uimit. Era serioasă oare? Da! Reușise să creeze ceva nou. Incredibil!

- Cred că ceea ce am văzut este inovativ și minunat, continuă doamna Herbert, iar Josh avu senzația că instructoarea nu-și arăta prea des entuziasmul.

- Serios? Hei, asta-i grozav! declară Josh, scuturând viguros mâna doamnei Herbert. Nu știa ce anume fusese atât de ieșit din comun, dar laudele aveau un efect puternic asupra lui - în orice corp s-ar fi găsit.

- Jennifer, te rog, spuse instructoarea, adoptând o atitudine mai rigidă, stânjenită de efuziunea neașteptată a elevei.

- Scuze. Josh se retrase câțiva pași. In spate, Jessica chicotea. Dar ce înseamnă asta? Credeți că voi fi acceptată la școala de balet? insistă Josh.

- Cum am mai spus, ai mari șanse. Răspunsul fusese scurt și cinstit. Și, cu siguranță, ești pregătită pentru audiție.

Nimic sigur, totuși ... Să vezi când îi voi povesti Jennyei ce s-a întâmplat! își zise el fericit.

Capitolul 9

Din poziția aruncătorului, Gary Krupp îl zări pe Josh şi-i făcu semn cu mâna.

- Hei, Friedman, vino-ncoace!

Jenny se uita la ceilalți băieți care se încălzeau, încercând să-şi vizualizeze propriul joc, atât de important acum. Pentru Druids, era un meci decisiv. Alergă spre locul unde stătea Gary.

- De ce nu încerci să loveşti câteva mingi? Poate că astăzi vei reuşi ceva mai bine, zise antrenorul Jacobs, privind-o încurajator.

- Da, sigur. Se deplasă spre locul de bătaie şi luă bâta. Era ceva mai grea decât şi-ar fi ales ea, dar trebuia să țină seama că acum era în trupul lui Josh. *Fii el, Fii el…* Gary îi lansă o minge. Jenny o lovi. Mingea se întoarse direct la aruncător.

- Hei, grozavă lovitură! rânji Gary.

Jenny îi pricepu sarcasmul, dar nu se lăsă influențată. Toată echipa îl urmărea pe Josh cu sufletul la gură. Aşteptările lor o stresau şi asemui senzația cu cea dinaintea începerii unui dans. Reuşi să trimită o a doua minge spre mijlocul terenului, iar colegii îşi manifestară entuziasmul. Rams, echipa liceului Ryder, îşi făcu apariția pe teren şi antrenamentul încetă. Druids luă poziție la prindere, iar fetele din trupa de marjorete se aliniară pe marginea terenului. Puținii spectatori ocupau primele două rânduri de scaune ale tribunei neacoperite.

In ultimele luni, Jenny asistase foarte rar la meciurile lui Josh, din simplul motiv că nu avusese vreme. Işi dorea să-l fi susținut mai des, cunoscând bine influența pe care o are publicul asupra oricui.

Jocul începu. Jenny era la prima bază. Primul adversar la bătaie trimise mingea razant, direct în mănuşa ei. Reuşi să-l scoată din joc.

- Eliminat! strigă arbitrul. Toată echipa îl privi pe Josh aprobator.

Următorul la bătaie trimise o minge înaltă, prinsă de Gary.

- Al doilea eliminat! spuse arbitrul.

Jocul se anima. Următorul rată, trimițându-i pe Druids la bătaie.

Uşurată să constate că nu era prima, Jenny se aşeză pe bancă să urmărească meciul mai relaxat.

Druids nu reuşiră mare lucru - doi eliminați şi un jucător ajuns la prima bază, apoi o greşeală la bătaie îi trimise din nou pe teren. Jenny reuşi să se descurce cu toate mingile care ajunseră la prima bază, însă echipa era în dezavantaj. Din şapte reprize, Rams reuşiseră două puncte, față de nici unul pentru Druids.

In repriza a opta, Josh ajunse la bătaie. Jenny împietrise de frică. încercă toate stratagemele ce-i trecură prin cap. Mintea îi era încețoşată, însă apoi reuşi să se scuture de stres, închise ochii şi se concentră.

încovoiată, privea cu atenție zborul mingiei. Lovi din răsputeri, dar rată.

- Prima! Din tribună, îi ajunseră la urechi remarci zeflemitoare, însă reuşi să nu le ia în seamă.

La a doua lovitură, mingea se rostogoli săltând pe mijlocul terenului. Jenny ţâşni spre prima bază. Următorul rată, aşa că Druids trecu iar la primire.

- Mai avem o singură șansă de a schimba rezultatul, băieți. Hai s-o fructificăm! strigă antrenorul Jacobs. Era furios şi se înroşise la față, mârâind spre adversari.

Jenny culese o minge greşit lovită şi i-o aruncă lui Gary. *Una greşită! Hai, Druids, să le arătăm ce putem,* îşi spuse ea lovind cu pumnul în mănuşă.

Următorea lovitură veni foarte înalt şi ateriză în mijlocul terenului. Cu un adversar pe traseu, întreaga echipă deveni extrem de nervoasă. O nouă lovitură ajunse exact în mâinile lui Gary, iar acesta îl elimină pe jucătorul deja pornit.

Druids ajunseră iar la bătaie. Primii doi jucători ratară, însă următorii trei reuşiră să ajungă la prima bază, unde se făcuse mare aglomerație. Urma Jenny.

- Totul depinde de tine Friedman, spuse antrenorul. Fă-ți meseria şi adu-i acasă pe băieții ăia.

Jenny dădu din cap. Senzația de responsabilitate apăsătoare îi era familiară. Se duse agale spre locul de bătaie, încercând să ghicească ce ar face Josh în respectiva situație. Apoi se gândi la dans, la o mişcare cât mai fluentă a bâtei spre minge. Trebuia adăugată şi forța necesară unei lovituri lungi. Pentru asta, era necesar să-şi folosească toate resursele - atât ale ei cât şi ale lui Josh!

Frica îi dădea târcoale, dar reuşi s-o reprime, concentrându-se la ceea ce urma să se întâmple.

Lansarea porni spre ea. Lovi. Poc! Mingea se ridică

într-un zbor foarte înalt pe deasupra terenului.

- Fugi! se auziră îndemnurile din rândul colegilor, iar Jenny se supuse, țâşnind spre prima bază şi apoi urmându-i îndeaproape pe ceilalți trei camarazi. Sean Cunningam ajunse acasă, apoi Gary Krupp şi Eddie Collander. Curentul de aer i se insinua pe sub bluză, umflând-o ca pe o pânză de corabie. Simțea cum este împinsă înainte de musculatura puternică a corpului lui Josh, de picioarele ce se mişcau ca pistoanele unui motor. Formidabilă senzație! Il zări pe adversarul care urmărise mingea, prinzând-o şi aruncându-i-o

lansatorului. Acesta rată recepția. Jenny îşi reînnoi eforturile, trecând de a treia bază şi ajungând acasă în plonjon, în cele din urmă.

Marele şlem! Fu înconjurată de strigăte de bucurie. Se ridică şi se scutură de praf, în vreme ce colegii şi antrenorul se adunară împrejur, bătând-o pe spate şi îmbrățişând-o. De data aceasta, nu se mai feri. Senzația era chiar plăcută.

- Acum, este patru la doi pentru noi, spuse Gary Krupp. Am scăpat de griji, Druids a câştigat deja mulțumită ție, Josh.

- A fost fantastic, Friedman! Ne-ai salvat, omule! exclamă şi antrenorul. Venind de la el, aprecierea era neprețuită.

Ea însă nu mai avea nevoie de aprobările colegilor sau antrenorului. Ştia că obținuse o realizare excelentă. O zări pe mama lui Josh făcându-i semne din tribună şi-i răspunse. De data asta, când fusese cu adevărat important,

reuşise să se ridice la înălţimea aşteptărilor.

Unul dintre băieţi o îmbrăţişă.

- Hei, Josh, ai fost mare! Vii la Shawn, nu-i aşa? Mergem să petrecem.

- Desigur.

După fiecare victorie, evenimentul era sărbătorit la cafeneaua lui Shawn. Jenny ştia că Josh n-ar fi ratat o asemenea întrunire.

Impinsă spre vestiare de mulţimea entuziastă, Jenny inspira praful şi mirosurile de transpiraţie. Spre norocul ei, abia aşteptau cu toţii să ajungă sub duş, aşa că Josh fu lăsat în pace. Jenny se eschivă, preferând să-i reîntâlnească pe ceilalţi la Shawn.

***

Mai târziu, la local, băieţii se adunaseră lângă tejghea, delectându-se cu sucuri, sporovăind şi glumind.

- Impresionantă reuşită, Friedman, zise Eddie. Urmară alte bătăi pe umăr. Zâmbete şi triumf! Pe teren, băieţii se manifestaseră dur, însă acum erau aproape afectuoşi. Ciudat, de obicei, cu excepţia ocaziilor când aveau ceva de sărbătorit, evitau să se atingă. Micul local era plin de freamăt şi figuri strălucitoare şi triumfătoare. Jenny se simţea încântată.

- Da, continuă Gary, nu te-am crezut în stare de aşa ceva.

- Cinci la doi - îţi vine să crezi? Nici nu mai era nevoie de reuşita lui Eddie, dar bine că a venit şi ea, insistă Sean.

- Hei, băieţi, am câştigat! accentuă Doug Kallinsky.

Jenny îl privi cu atenție. Il cunoștea doar ca prieten al Cathyei. Părea destul de drăguț. De ce s-or fi certat? Josh nu-i spusese nimic.

- Să bem în cinstea victoriei! se entuziasmă Terry Fields. Ridicară sticlele de cola.
- Hai Druids! strigară toți. Ura, Josh!

Sticlele se ciocniră. Jenny compară petrecerea cu obișnuitele întruniri ale fetelor. Şi noi am fi vorbit despre victorie, își zise ea. Suntem gata să ne angajăm în competiții, dar nu atât de agresiv. Şi avem o mulțime de alte subiecte de interes. în general, n-avem atât de multe tabuuri ca băieții. își făcu loc cu umărul prin mulțime, ascultând conversațiile colegilor.

- Cu excepția meciului din aprilie, n-am mai reușit lovituri atât de bune niciodată. îți mai amintești Gary? întrebă Sean.
- Da. I-am bătut pe cei de la Royals cu opt la unu, răspunse cel vizat.
- Hei, Chifteluță, mai muncești astăzi? strigă Sean.
- Jenny se întoarse să vadă cine purta porecla.

Desigur, Eddie Collander, care lucra la un „Burger King“.

- Intru mai târziu. De ce? zise Eddie.
- Ce-ai spune să mă tratezi cu ceva de mâncare?
- Vrei să fiu dat afară?
- Credeam c-ai ajuns șef.
- Este „șef peste cartofii prăjiți“, explică cineva.
- în împărăția uleiului, interveni altă voce. Să stai toată ziua aplecat asupra cartofilor acelora unsuroși!

Jenny le cunoştea ritualul - insulte, lovituri şi glume grosolane. După o scurtă pauză, o luară de la capăt, dar ea se simțea deja exclusă. Fetele n-ar spune asemenea lucruri. Şi ele îşi mai necăjesc colegele, dar sunt mai blânde şi, de obicei, încearcă să se susțină una pe cealaltă.

Conversația se concentră apoi asupra planurilor de weekend, iar grupul începu să se destrame. Alte lovituri pe spate, alte strângeri în brațe şi strigăte de rămas-bun. Lângă uşă, câțiva dintre băieți se luaseră la harță în joacă, iar ceilalți trecură nepăsători. Jenny privi şirul de pahare goale de pe tejghea, tonomatul rămas tăcut şi gecile îmbrăcate din mers. In cele din urmă plecă şi ea, împreună cu Terry Fields.

- Voiam să-ți spun, Friedman, am vorbit cu Janie, spuse Terry pe şoptite.

- Bravo. Şi ce-a zis? întrebă Jenny.

- Ne-am împăcat. I-am explicat că m-am schimbat. Terry zâmbi.

- Până la urmă, nu mai eşti chiar atât de nemernic? glumi ea.

-Asta i-am spus. I-am promis că n-o să mai sar pe ea.

- Multă baftă, râse Jenny în loc de rămas-bun, simțindu-se grozav sub efectul momentului de intimitate.

- Cum a mers?

Intrebarea le ieşise de pe buze în acelaşi timp. Izbucniră în râs şi se luară de mâini. Se aflau în curtea casei lui Josh.

- Ai reuşit o lovitură de mare şlem şi ați câştigat

meciul, zise Jenny.
- Hei, grozavă treabă! O strânse-n brațe cu putere. Şi tu ai reuşit. Doamna Herbert spunea că ai creat ceva nou în arta dansului.
- Glumeşti? Este de necrezut! strigă Jenny.
- Aşa am crezut şi eu. Mai ales că probabil n-aş reuşi să repet execuția nici dac-aş vrea.
Jenny căzu pe gânduri.
- Deci, dacă am rămâne aşa la infinit, ne-am descurca.
- Aşa s-ar zice, dar mi-ar fi greu să-ți țin locul. Până acum, nu înțelesesem cât de mult este de muncă la balet, recunoscu Josh. Nu-mi dădeam seama cât erai de prinsă şi ce însemna dansul pentru tine. Adică, abia acum pot pricepe, după ce am încercat să-ți țin locul. Este grozav! Inainte, cred că eram gelos fiindcă simțeam că din cauza baletului ne vedem atât de rar. Imi închipuiam că nu ții la mine.
- Şi acum?
- Imi dau seama că nu-i adevărat. Eşti obligată să-ți dai toată silința pentru a deveni o balerină bună. N-ai de ales. Până acum, nu-ți luam în serios eforturile.
Jenny culese câteva fire de iarbă şi se jucă împletindu-le.

- Mereu am crezut că eşti cam superficial în toate privințele - înainte de a-ți lua locul. Abia când a trebuit să joc baseball, am priceput ce însemna asta pentru tine, deşi te comportai întotdeauna atât de nepăsător. Cred că am căzut în aceeaşi greşeală - nici eu nu te-am luat în serios. De asemenea, am învățat mult de la prietenii tăi.

- Da, am pățit acelaşi lucru, Jenny, fu el de acord. Amicele tale vorbesc mult despre noi. Se chinuiesc să ne

înțeleagă. Băieții, în majoritate, nici nu-şi dau seama că se discută atât pe seama lor. Cred că este plăcut să ştii ce mult le preocupă pe fete relațiile - şi nu doar cele cu sexul opus. Se opri puțin, apoi adăugă: mă tot întreb cât de mult le-ai povestit fetelor despre mine. De ce oare nu vorbiți cu prietenii voştri aşa cum discutați între voi?

Jenny se încruntă puțin. Chiar aşa, de ce?

- Poate ştim că din partea băieților n-am primi aceleaşi răspunsuri. Poate ne este frică.

Brusc, îşi aminti ceva. întâmplarea se petrecuse de mult, când abia îl cunoscuse pe Josh. Era atât de topită după el încât nu mai gândea coerent, aşa că fusese recunoscătoare baletului pentru că-i redase echilibrul interior. într-o noapte, plimbându-se pe plajă, îi mărturisise că-l iubea.

El nu-i răspunsese. O săptămână, nici n-o mai sunase. Crezuse că l-a speriat, prin simpla exprimare a

sentimentelor. Oare dragostea era atât de înspăimântătoare? Când îi vorbi lui Josh despre întâmplare, el spuse:

- Nu-mi amintesc.

- Imposibil! strigă ea, întrebându-se cum putuse uita un incident care pe ea o torturase atât. Simțind nevoia de a discuta cu cineva, îi povestise despre întâmplare şi Elysei.

- Ei bine, poate că-mi amintesc, recunoscu el împotriva voinței.

- Şi ce simțeai atunci?

Josh ridică din umeri.

- A trebuit să mă gândesc la ce-ai spus. Părea serios. Până atunci, nu-mi mai fuseseră adresate asemenea vorbe. Nu mai fusesem îndrăgostit. Dacă nu te iubeam nici pe tine? Nu ne cunoşteam de prea mult timp. Aveam senzația că lucrurile evoluează prea repede. Trebuia să fiu sigur.

- Dar nu mi-ai mai vorbit o săptămână, insistă Jenny. Am crezut că totul se terminase.

- N-a fost chiar aşa de multă vreme, nu-i aşa?

- Ba da, au trecut exact şapte zile. Apoi, m-ai sunat ca şi când nimic nu s-ar fi petrecut, îşi aminti ea.

- Nimic nu se întâmplase, aprecie Josh.

Ea oftă.

- Când ți-ai dat seama că mă iubeşti?

- Acum câteva luni, pe când mâncam la cantină, iar tu vorbeai foarte serios despre ceva, cu un strop de muştar pe nas, răspunse Josh sincer şi zâmbi.

- Zău? Şi de ce nu mi-ai spus?
- Eram prea ocupat să râd.
- Caraghiosule! zise ea, mimând dezgust. Nu ți-a trecut prin cap că mi-ar fi plăcut să cunosc „amănuntul“ acela?
- Nu l-am crezut atât de important. Oricum, ştiai deja, nu-i aşa?
- Nu, nu ştiam. Nu-s capabilă să citesc gândurile, Josh. Nu-mi vine să cred că nu m-ai considerat demnă să-mi împărtăşeşti adevărul.
- Iartă-mă, zise el ridicând din umeri.
- Asta demonstrează că atunci când eu mă gândeam la iubire, tu nu erai încă pregătit s-o accepți.
- Iar atunci când eu luam în considerație alte

aspecte, tu n-o făceai, adăugă Josh.
- M-am gândit şi eu la lucrul acela, spuse ea, încruntându-se. Mă atrage la fel de mult intimitatea. Dar ştiu că trebuie să fiu pregătită pentru aşa ceva şi deocamdată nu-s. Din punctul ăsta de vedere mi-ai luat-o cu mult înainte.
- Cred că fetele sunt mult mai vulnerabile, zise Josh tandru. în trupul tău, şi eu am simțit-o uneori. Dar sunt nerăbdător. Crezi că vom ajunge vreodată să dorim acelaşi lucru în acelaşi timp?
- Cine ştie? Cred însă că-i bine să aflăm fiecare la ce se gândeşte celălalt. Şi să înțelegem faptul că s-ar putea ca dorințele noastre să nu coincidă.
- S-ar părea că n-am prea reuşit să comunicăm în ultima vreme, comentă el.

- Da. Hai să dregem liniile de comunicație, propuse Jenny.
- Asta-i o remarcă tipică pentru Josh, spuse el, râzând. Ai de gând să-mi furi şi personalitatea? Situația seamănă din ce în ce mai bine cu „Zona crepusculară".
- Dacă vrem să ne speriem, n-avem decât să ne gândim la faptul că nu ştim când se va termina nebunia asta. Jenny se tolăni pe iarbă.
Josh se aşeză alături.
- OK, închide ochii şi pune-ți o dorință. Am să fac şi eu la fel, în acelaşi timp. Vezi? o tachină el.
- Nu văd prea bine cu ochii închişi, prostuțule.
- Desigur, n-am să te întreb la ce te-ai gândit, fiindcă aduce ghinion, explică Josh. Dar, dacă se nimereşte să fie acelaşi lucru, poate se va împlini.
- Devii tot mai superstițios.

Josh nu-i răspunse. Rămaseră întinşi pe peluză cam cinci minute. Apoi, Jenny îşi sprijini capul pe umărul lui Josh, privind în jos.

- Nici o schimbare vizibilă.

- Urmează-mă spuse el, pe un ton poruncitor. Se ridicară şi intrară în casă. Josh scoase dintr-o cămară o planşă Ouija pentru legături telepatice şi o curăță de praf.

- N-am mai făcut aşa ceva de ani de zile, exclamă Jenny. Aşezară planşa pe masa de pe terasă.

Ea începu, plasând cu grijă degetele lui Josh pe punctele planşei.

- O, Ouija, când vom schimba locurile înapoi, eu şi Josh Friedman?

- Cred că nu-i nevoie să fii atât de formală, şopti el.

Planşa descrise o mişcare circulară, oprindu-se la litera „N“. Jenny se crispă.

- Şt! Fii atent!

Urmă o mişcare scurtă spre „I“, apoi un traseu ondulat până la „C“ şi din nou „I“ urmat de „O“, „D“, „A“, „T“. Periplul se încheie cu litera „Ă“.

- N-I-C-I-O-D-A-T-Ă, pronunţară Josh şi Jenny într-un glas. Niciodată! Repetară cuvântul de mai multe ori, parcă ar fi sperat să-şi piardă înțelesul.

- Poate că „niciodată“ are o semnificație mai favorabilă în altă limbă, sugeră Josh.

- Ouija, vrei să spui că nu se va mai întâmpla aşa ceva?

Planşa se mişcă din nou formând cuvântul D-A.

- Ia lasă-mă şi pe mine. Jenny se dădu la o parte făcându-i loc.

- Ouija, vrei să spui că n-am să mai fiu niciodată eu însumi?
- D-A.
- Nu poate fi adevărat! strigă el disperat. Răspunsul implacabil veni:
- D-A, E-S-T-E A-D-E-V-Ă-R-A-T.

Jenny izbucni în lacrimi.

Capitolul 10

Duminică dimineață, Josh se trezi în camera sa. în propriul trup. în același timp, fusese și nu fusese împăcat cu permanentizarea schimbării. După încercarea cu planșa Ouija și probabilitatea tot mai mare de a rămâne în trupul Jennyei pentru totdeauna, fu incredibil de fericit.

își privi bucuros trupul. Era din nou al lui - un Josh Friedman complet. *Da, eu sunt,* își zise. *Bine am venit acasă!* Evenimmentul se cerea sărbătorit, dar nu se auzea decât vântul foșnind pe afară și radioul în altă încăpere - nici vorbă de trompete și cimbale. Sau muzică de fanfară. Fiindcă, în afara lor, nimeni nu mai fusese la curent.

Se dădu jos din pat și rămase gol pușcă în fața oglinzii. Greu de știut la ce s-ar mai fi putut aștepta din partea unui spirit al computerelor.

Statura lui înaltă și atletică era acolo. Părul castaniu închis, ochii verzi, rânjetul obraznic, a cărui lipsă o resimțise. Cu toate că trecuse printr-o mulțime de încercări, rămăsese același Josh. Aflase lucruri pe care majoritatea băieților de vârsta lui nici nu le bănuiau. De

fapt, majoritatea băieților în general. Ştia cum este să fii fată. O anumită fată!

Trebuia să vorbească la telefon cu ea. Nu, voia s-o vadă. De mult tânjea după imaginea ei, dar nu era numai atât. Senzația împărtăşirii unui secret ce le aparținea doar lor îl împingea spre Jenny.

Trase pe el o pereche de blugi şi îşi pieptănă părul, constatând mireasma plăcută a noului şampon folosit de Jenny. De parcă i-ar fi lăsat o amintire secretă.

Camera era foarte curată, cărțile aranjate pe colțul mesei, nu existau haine aruncate pe jos. Plăcut!

Năvăli în bucătărie, stăpânit de o foame năprasnică.

- Bună, mamă, zise el, sărutând-o grăbit pe obraz.

- Bună dimineața, dragule. Il urmări cu privirea, în vreme ce Josh rupea două banane dintr-un ciorchine şi le introducea în storcătorul de fructe, alături de câteva lingurițe cu vârf de concentrat proteic, germeni de grâu, lapte şi două ouă. Apoi, reglă viteza la „mare".

- Ti-e foame, Josh? întrebă ea, cu amuzament.

- Da. N-ai de ce să fii îngrijorată pentru pofta mea de mâncare, declară el, turnându-şi lichidul gros într-un pahar. Desigur, n-avea cum să priceapă schimbările lui de comportament. Va trece peste ele, punându-le pe

seama vârstei. Josh se simți brusc recunoscător pentru ideile preconcepute ale părinților - îl scuteau de o groază de explicații.

***

Cam în aceeaşi vreme, Jenny Knudson începu să caşte şi să se întindă. O dată cu trezirea, o cuprinse şi senzația că ceva se schimbase. Deschise ochii şi constată că se afla

în propriul dormitor.

Surpriza făcu loc încântării de nedescris. Semăna puțin cu elanul încercat la terminarea unui dans reuşit. îndepărtă cuvertura pentru a-şi putea privi corpul. Ea era, fără îndoială! în sfârşit!

îşi mângâie obrazul, închise ochii şi-i deschise iar. Era o senzație minunată. Parcă s-ar fi reîntâlnit cu un vechi prieten. Sări din pat pentru a face o serie de reverențe. Urmară câteva piruete, realizate uşor şi grațios, parcă fără efort. De bucurie, îi venea să strige: *Hei, sunt întreagă!* Se arcui pe spate şi execută un flic- flac. Soarele pătrundea pieziş prin fereastra triunghiulară, strălucindu-i în păr.

Apoi, se linişti. Făcu nişte mişcări de înviorare şi se hotărî să se îmbrace. Se opri în fața dulapului cu haine, căruia-i simțise lipsa. Alese blugii favoriți şi o bluză purpurie, peste care puse cămaşa groasă aleasă de Josh cu o zi în urmă. Se simțea minunat cu propriile haine şi pantofi.

- Din nou eu însămi! zise ea cântat, coborând la micul dejun.
- Bună, mamă, salut, Bernie! strigă ea veselă, traversând bucătăria.
- La fel şi ție, spuse mama, ridicând ochii de pe jurnal, cu o figură uimită. Cărui fapt datorăm această explozie de entuziasm?
- Redescoperirii vieții, zise ea, ridicând paharul cu suc de fructe ca pentru un toast.
- Chiar aşa? îşi potrivi Brenie ochelarii pe nas, privindu-şi sora cu interes sporit.
- Da. Scose cutia cu cereale şi îşi turnă o porție în

castronel. Nu le putea mărturisi că îşi redescoperise propria persoană, după ce trei zile îi ținuse locul lui Josh Friedman. Acum, sigură că nimeni nu mai avea cum să afle, se simțea incredibil de misterioasă.
Pe când îşi golea castronul, răsună soneria de la intrare. Era Josh, purtând pe chip un zâmbet larg. Jenny se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta.
El o îmbrățişă un moment după care o prinse de mână.
- Doamne, cât de bine este! zise el. Apoi adăugă pe şoptite: Crezi că acum am putea să dăm de spiritul acela buclucaş?
- Păi, aşa sper. Ar cam fi cazul să-şi facă apariția. Ne datorează o explicație.
Josh îi salută pe Bernie şi pe doamna Knudson şi se lăsă condus în micul birou. Ea porni computerul şi introduse o dischetă. In câteva clipe, amândoi auziră o voce.

- Aha, mă aşteptam să veniți amândoi. Cum o mai duceți?
Trăsăturile parcă cioplite ale spiritului apărură pe ecranul monitorului. Pe mâna ridicată se observa interminabila linie a vieții.
- în sfârşit, iată-te! exclamă Jenny, aplecându-se peste tastatură. Acum, ne simțim minunat, mulțumim! Ce-ai pățit? De ce nu te-ai arătat mai devreme?
- Am fost reținut în altă parte. Scuze, mi-a fost greu să ajung, din cauza ... traficului.
- De ce ne-ai făcut una ca asta? interveni Josh.
- Mi se pare că voi ați cerut-o - voiați cu disperare să înțelegeți fiecare cum gândea celălalt.
- Trebuia să fi existat şi o cale mai simplă, aprecie

Jenny.

- Poate, zise spiritul încet, dar nici o altă variantă n-ar fi dat rezultate atât de bune. Ați fost obligați să deveniți altcineva, aparținând sexului opus. Ați experimentat pe proprie piele problemele pe care le avea de rezolvat celălalt. Cinstit vorbind, aş spune că ați ajuns să vă cunoaşteți şi pe dinăuntru.

Josh şi Jenny se priviră. Bucuria revenirii îi îndemna să treacă mai uşor peste cele petrecute. Nu conta decât faptul că erau din nou ei înşişi, împreună.

- într-adevăr, răspunse Jenny. Dar nu ştim încă cine eşti şi din ce cauză s-au întâmplat toate.

- Ah, uneori puneți cam multe întrebări, nu-i aşa?

Spiritul schiță un zâmbet blând, plin de înțelegere, de parcă le-ar fi cunoscut cele mai intime gânduri.

- Menirea mea este să împlinesc dorințe, oricât ar părea ele de imposibile, ca în cazul vostru. Tăcu, fără altă explicație.

- Dar de unde ai apărut? Cine eşti? insistă Josh.

Figura încă zâmbitoare începu să se estompeze. Jenny întinse mâna s-o atingă, aşezându-şi palma pe sticla ecranuilui. Era prea târziu. In birou se lăsă liniştea.

- Ce s-a petrecut cu noi, Josh? întrebă ea, în cele din urmă.

- Nu cred că vom afla vreodată, răspunse el, prinzându-i mâna. Dar acum, este bine. Am redevenit *noi.* Gata cu dorințele, bine?

- Nici nu-mi trece prin cap să mai încerc, replică ea, scuturând din cap. Hei, asta înseamnă că Ouija s-a înşelat.

El ridică din umeri, amintindu-şi profeția din ziua trecută, care păruse să-i condamne.

- Cum să ai încredere într-o scândură şi o bucată de material plastic?
- Trei zile, am crezut într-un spirit pe care nu-l mai văzuse nimeni. Cam ciudat!
- Adevărat. Şi ce? Despre ce vorbeam acum trei zile, când am fost întrerupţi atât de brusc?
- Ne certam pe tema sexului şi iubirii. A baletului şi a baseballului.
- Cred că putem relua discuţia, spuse Josh.
- Numai că acum nu ne vom mai certa. Poate că am reuşit să ne cunoaştem ceva mai bine. Mă simt mult mai apropiată de tine.

- Şi eu la fel, Jen. Zâmbi şi o cuprinse în braţe. Dacă am fost capabili să trecem printr-o asemenea experienţă, vom reuşi să facem faţă la orice încercare. Suntem o echipă.
- în personalitatea mea se menţine şi influenţa ta, zise Jenny. Asta-i folositor.
- La fel. Acum, am un soi de percepţie extrasenzorială, în ce te priveşte.
- Ah, chiar aşa?

Josh o sărută. Gândurile ei porniră într-o spirală ameţitoare, în vreme ce se abandona sărutării. în membre, simţea o ciudată şi foarte plăcută imponderabilitate.
- înţelegi ce voiam să spun? şopti Josh, printre sărutări.
- Nu, răspunse ea, nelămurită.
- Am simţit că doreai să mă săruţi, deşi n-ai scos nici o vorbă. Zâmbi din nou, trecându-şi degetele prin părul

ei.

- Zău?

Se sărutară iar, strâns îmbrățişați în lumina verzuie a monitorului.

Sfâr[it